

EDGAR WALLACE

A TURF VÁMSZEDŐI

EDGAR WALLACE

**A t u r f
v á m s z e d ő i**

**Barnaföldi könyvkiadó, Budapest
2011**

Edgar Wallace: A turf vámszedői
(A mű eredeti címe: The green Ribbon, 1921)
© Fordította: Mihályi Antal

Copyright: ©Mihályi Antal

©Barnaföldi Kiadó

ISBN:

1.

Mr. Luke a Lower Regent Streeten kényelmesen sétálva nézte az új üzleti épülettömböt, amelyet az ő Dél-Amerikai távolléte alatt fejeztek be és zsebre dugva kezeit megállt, hogy megvizsgálja a pénzcserélők új otthonát.

Az első és második emelet hatalmas táblaüveges ablakán két egymásba fonódott aranyozott T - betű volt, mindegyik fölött gordiuszi-csomó alakjában csokorba font zöld szalag.

Lassan elvigyorodott. Ez olyan illedelmes, feltűnést kerülő és szakszerű volt. Sehol villogó transzparensok, amelyek fölhívják a figyelmet a mindentudó Mr. Joe Triggerre és tranzakcióira. Csak a két aranyozott T - betű és a zöld szalag, amely olyan jól illett a márvány bejárat, a mahagóni íróasztalok és a fölöttük lévő fehér-üvegű mennyezeti lámpák sorának látványához. Lehetne akár bank is vagy egy hajózási társaság irodája. Újságot húzott elő zsebéből és kinyitotta. Sport napilap volt, a középső oldalon a következő négyhasábos hirdetéssel:

TRIGGER TRANZAKCIÓI

A 7-es szám szeptember 1 és 15 között fog lefutni.

Kérjük az ügyfeleket, kötéseiket mielőbb véglegesítsék.

Az előjegyzések augusztus 31.-én délben zárulnak és szeptember 16-án délig nem nyílnak meg újra.

Azok a feddhetetlen úriemberek, akik csatlakozni óhajtanak az ügyfelek zártlétszámú csoportjához. kéretnek az alábbi címhez fordulni:

Trigger Tranzakciói Társaság Titkársága

704 Lower Regent St. W. 1.

A ZÖLD SZALAG jelnél.

Elolvasta ezt a néhány mondatot, amely olyan nagy helyet foglalt el, összehajtotta az újságot, visszatette a zsebébe és folytatta sétáját.

„Feddhetetlen úriemberek” - ez volt Mr. Trigger üzletének alapeszméje. Könnyebb volt egy zártkörű west-endi klubba belépni, mint felvetetni valakinek a nevét Mr. Trigger kartotékjára.

Luke a Picadilly Circushez ért és miközben keresztülment rajta, rápillantott egy ékszerüzlet kirakatában levő nagy órára. Büszke volt tökéletes időzítésére - öt perc időfölöslege volt.

A Wardour Streeten van egy étterem, amely igen nagy vacsora forgalomnak örvend, de kevés vendéget vonz a lunch idején, mivel a lunchölők jobban szeretik egy forgalmas étterem zaját és sürgés-forgását, mint egy külön-szoba diszkrét magányát. A kis vendéglőnek nem kevesebb, mint három bejárata volt és Luke mindegyiket ismerte. Nem volt ugyan teljesen biztos benne, melyik szoba az, de a pincér, aki azt hitte, ő az ebédelő társaság negyedik tagja, akire várnak, megmutatta neki az ajtót.

Kopogás nélkül bement és az asztalnál ülő három férfi egyszerre pillantott föl.

Egyikük egy vörös-arcú óriás volt, széles vállakkal és szürke hajcsomóval. A második ugyancsak természetes férfi, sárgás-arcú és olyan komor, mint rideg öltözéke. A harmadik kövér és kicsi, a legapróbb fekete szemekkel, amelyek valaha ilyen beszédes arcból kinéztek.

- Jó napot kívánok, az Isten áldása erre a gyülekezetre - mondta a látogató, halkán becsukva maga mögött az ajtót, behuppanva az üres székbe. - Rustem nem tud jönni, a hajóját feltartja a köd a csatornán. Rejtély számomra, miért nem jön légi úton. Ha nekem annyi pénze volna.....

- Hallgasson ide Luke, ki az ördög kérte rá, hogy idejöjjön? - tört ki a nagy, vörös-arcú férfi.

- Senki, doktor - mondta Luke. (Ő sovány volt és barna, egy mosolygó-szemű, nyurga és ruganyos alkatú férfi, unatkozó arccal.)

- Senki sem kért meg, hogy idejöjjenek. Halló Trigger - fordult a kövér kis emberhez. - Hogy állnak a tranzakciók? Flancos irodája van. Majdnem bementem egy prospektusért. Gondolom, örömmel hallja, hogy hazatértem a varázslatos délről. Halló Goodie!. Hogy van? Doncasterbe megy vagy egy temetésre?

A fakóarcú Goodie nem szólt semmit, csak védekezően nézett egyik társáról a másikra.

- Ez egy privát helyiség - ordított dr. Blanter, arca bíborvörös volt a haragtól - Nincs szükségünk bármilyen átkozott rendőrré. Tűnjön el!

Luke körbejártatta tekintetét az asztalnál.

- Pokolian sok év kiosztására elegendő bűn található itt - bólintott kedvesen. - Mi a tárgya az értekezletnek? Megállapodni a doncasteri programban.? Miben áll a szélhámosság, Trigger? Tetszik nekem az új helyisége

a Regent Streeten. - Zöld szalagot tenni az ablakra! Az igaz szeretők csomóját - ez aztán az ötlet!

Dr. Blanternek, akinek viselkedése és beszéde mutatta, hogy saját magát nevezte ki a társaság vezetőjének, sikerült mérsékelni indulatait, amelyek nem mindig bizonyultak mérsékletre hajlamosnak.

- Nos, nézzen ide őrmester...

- Felügyelő - mormolta a másik - Előléptetve különleges érdemei és a kötelességteljesítés iránti elkötelezettsége alapján.

- Elnézést, felügyelő - nyelt egyet dr. Blanter - Nem akarok bajt okozni magának és saját magamnak. Egyáltalán nincs joga rám vagy ezekre az urakra erőltetnie magát. Én nem akarok magával ismerkedni. A rendőrök maradjanak csak a saját helyükön.....

- Nekik nincsen helyük, nincsen otthonuk, senki sem szereti őket - mondta Luke szomorúan.

- Szabadságon volt, Mr. Luke? - A testes Trigger megpróbált kissé barátságosabb hangot vinni a beszélgetésbe.

- Igen, Dél-Amerikában. Szép vidék, oda kellene mennie doktor!

- Talán - dr. Blanter mosolyt erőltetett az arcára - de én elfoglalt ember vagyok, öregfiú. Megpróbálok megélni a lóversenyből, és ugyanúgy ezek az úriemberek is...

- Én is meg tudnék élni a lóversenyekből – (Luke őrijítő furfanggal tudta megszakítani a társalgást és tönkretenni a leggondosabban előkészített mondanivalót.) - Már évekkkel maga előtt meg tudtam volna tenni, ha nem lettem volna túl becsületes.

- Talált már maga minket,engem, valamiben sárosnak.? - kérdezte emelt hangon a doktor. - Hallotta valaha, hogy egy rossz lépést is tettem? Nézze Luke, már egy kissé torkig vagyok magával és a beavatkozásával. Holnap fölkeresem a rendőrfőnököt és baj lesz.

- Baj? Mit követett el? Csak említse meg a nevemet és minden rendben lesz!

Dr. Blanter hátradőlt a székében.

- Nos, mi van? - kérdezte lemondóan.

Luke megrázta a fejét.

- Semmi, csak én vagyok a mumus, aki ijesztgeti a rossz fiukat, hogy jó fiuk legyenek. Gondolom, szeretné tudni, hol és mennyire voltam tevékeny és milyen értesüléseket szereztem. Ki fog nyerni Mr. Trigger?

A kövér kis ember mosolyt erőltetett az arcára. A homlokán izzadságcseppek voltak, amelyeket nem is kísérelt meg letörölni. Lehet, hogy nem kívánta fölhívni a figyelmet zavarára, bár erre a figyelmet külön felhívni szükségtelen volt.

- Sósmandula látszik az egyiknek - mondta mintegy társalogva. - Nagyon biztosak az esélyeiben Beckhamptonban és ők *tudják*. Én sohasem fogadok a lóversenyeken.

- Okos ember - bólintott Luke egyetértően.

Nehézkesen felkelt székéből.

- Mi az a 7.-es szám.? Goodie-é?

A sárgásarc férfi megrázta a fejét.

- Nem, Mr. Luke, legalább is remélem, hogy nem. Mr. Trigger túl jó barátom ahhoz, hogy felhasználja - ööö - az információkat, amelyeket tőlem szerez az - ööö - üzleteihez.

- Ő is egy feddhetetlen úriember, nemde?

Luke mosolygott, csigalassúsággal elindult a bejárat felé és ott megállt egy pillanatra, megfogva az ajtó szélét.

- Résen leszek, ez minden. - mondta és kiment, zajtalanul becsukva maga mögött az ajtót.

Hármuk közül egyik sem szólt, amíg.....

- Tegyen egy kört odakint Trigger! - mondta a doktor és a kövér ember elvégezte a felderítést.

- Keresztülmegy az úton. - Goodie kibámult az ablakon, amelyen le lehetett látni a főútvonalra.

- Csukja be az ajtót és üljön le! Mi az ördög miatt jött ez ide.? - morgott a doktor - Ez a fickó megőrjít engem.

- Rustem tehát nem jött vissza? - kérdezte Trigger. - Az írnoka azt mondta, hogy itt lesz ma reggel. Kár, hogy nem hívtuk föl.

Dr.Blanter leirt valamit és szótlanul tett egy mozdulatot.

- Nos, ami ezt a lovat illeti, Goodie.....- kezdte és ezek után már senki sem szakította őket félbe.

Mr. Rustem irodájának ajtaján régebben egy sárgaréz tábla volt a következő felirattal:

ARTUR M. RUSTEM
ÜGYVÉD
FELESKÜDÖTT ÜGYVIVŐ

Egy napon a táblát lecsavarozták és kicserélték egy másikra, amelyik kisebb volt és nem volt olyan impozáns.

Mr. Rustem ebben az időben szabadságon volt (ami azt illeti, tényleg szabadságon) és a Danielliben lakott, ahol egy csinos kis lakosztályt bérelt, amely a Canale Grandéra nyílt és láthatta onnan Velence csodálatos szépségét.

A hírt egy távirat formájában kapta, amelyben ez állt:

Ma tárgyalta a bíróság az Ön ügyét. Starker ragyogóan érvelt, de a bíró mégis elrendelte az Ön nevének törlését az ügyvédek jegyzékéből.

Üdvözlettel
Pilcher

Éppen fagyaltot evett a Szent Márk - téren, amikor a szállodai boy odahozta neki a táviratot. A felindulás legkisebb jele nélkül olvasta végig, majd hozatott egy távirati űrlapot és ráírta:

Cseréljék ki a táblát **A. M. Rustem** - re!
Köszönöm.

Borravalót adott a boynak és folytatta a fagyaltozást. Nem sújtotta le az eset, amely más higgadt ügyvédeket öngyilkosságba kergetett volna. Előrelátható következmény volt, hogy a vizsgáló bíróság ki fogja zárni, szerencséje volt, hogy megúsza a vádemelést. Nagy botrányt csináltak abból a nyomorult néhány ezer fontból, amelyet elvett egy ostoba vénasszony vagyonából. Az már úgyis halott volt és az örökösök begyepesedett Közép-Angliai népek voltak, olyan gazdagok, hogy illetlenség volt tőlük egyáltalán botrányt csinálni, annál inkább, mert a pénz vissza lett fizetve. De hát az történt,

hogyan az Ügyvédi Kamara vétkesnek találta hűtlen kezelésben, mivel a rábízott összeget szabálytalan befektetésre fordította és így a réztábla le lett szerelve.

Ezen kívül csak még egy vagyon kezelése volt rábízva és az annyira jelentéktelen volt, hogy aligha érte meg olyan embernek, akinek vagyona meghaladta a százezer fontot és évi tízezer font jövedelme volt. Csak a jó ég tudja, hogy az Apperston vagyonnal kapcsolatos ostobaságot hogyan engedhette meg magának.

Egy hónappal később visszatért Londonba, bólintott az ajtón levő új táblára és bevonult fényűzően berendezett irodájába. Írnoka Pilcher szívélyes mosollyal üdvözölte. Pilcher nyurga fiatalember volt, akiről lerítt az ügyvédbojtároknál szokatlan jómód. Jó fizetése volt, emellett sokat keresett a fogadásokon, Mr. Rustem saját szabójánál dolgoztatott, és ugyanahhoz a fodrászhoz is járt, mivel Pilcher példaképének tekintette alkalmazóját és abban reménykedett, hogy egy napon drága autója lesz és olyan szilárd anyagi háttere, hogy szemrebbenés nélkül tudomásul vehesse, ha törlik a nevét az ügyvédi kamara listájáról.

- Balszerencse, Pilcher. Azt, hiszem, inkább elintézem az áthelyezését Doberry és Pank-hez - üdvözölte Rustem.

Leült és ránézett az öt váró sürgős levelekre.

Pilcher csúnya kis arca szemtelen mosolyra húzódott.

- Ami magának jó, főnök, jó nekem is. Füttyülök a törvényre!

„Fityilek a törvényre” - így mondta. Rustem már régen letett arról, hogy megpróbálja beosztottja angolságát megjavítani.

- Ahá - fityil a törvényre - dörmögött Rustem jókedvűen. - Nos, okos dolog. Nincs semmi haszna és állandóan ki van téve annak, hogy vadásznak magára. Telefonáljon Gillettnak és kérje meg, küldjön át egy manikűrös lányt, azt a szőkét, mi is a neve? Eileent!

- Szabadságon van - mondta Pilcher - de van egy új lány, üde, mint egy őszibarack.

Átment a külső irodába telefonálni. Rustem összeráncolta a szemöldökét, majd mosolyogva elmerült a levelezésébe. Ez a jó külsejű negyvenes férfi szeretett mosolyogni. Nem nézett ki negyvennek. Barna arcára sima volt és ráncatlan. Fekete haja, amelyet homlokából hátrafésülve viselt, dús volt és fényes. Ruhái tökéletesen rá voltak szabva - sosem látták, hogy két egymást követő napon ugyanazt az öltönyt viselné. Általában úgy tartották, hogy keleti származású; maga a Rustem név ugyancsak Dél-Európai származásra utalt. Sok jellegzetesen keleti vonása volt, így például különlegesen kiváló nyelvérzéke.

Az öreg Pervin királyi tanácsos - ez a piszok cinikus fráter - azt mondta egyszer: - Rustem egy tanút tíz nyelven tud megvesztegetni és húsz nyelven megzsarolni.

Már fiatalon ő lett a mentsvére az ország valamennyi nagyobb szélhámosának, megdönthetetlen bizonyítékok ellenében is elérve felmentésüket. Nem volt Európában olyan hivatásos tolvaj, aki ezzel a fiatalos külsejű emberrel ne ült volna szemben, bevallva az igazat. Védett gyilkosokat és bizalmas vallomásukat eladta az újságoknak, miután azokat megérdemelten fölakasztották. Nagy páncélszekrénye tele volt fontok ezreit érő lopott holmikkal, amelyeket az azokat törvénytelenül bitorlóktól kapott börtönből való kiszabadításukért. Amikor Mrs. Lamontainet fölmentették férje megmérgezésének vádjá alól, az meglátogatta Arthur Rustemet az irodájában, aki megmutatta neki a nő íróasztalának titkos fiókjából saját kutatásával megszerzett zacskót, tele arzénal. Ha a rendőrség találja meg ezt a zacskót, a nő akasztófára jut. Mrs. Lamontainennek a férjétől örökölt vagyona felébe került, hogy megvásárolja Rustem szolgálatait és a másik felébe, hogy megvásárolja hallgatását, mivel a nő nem volt tisztában azzal, hogy egy gyilkos ellen ugyanazon tettért nem lehet még egyszer vádat emelni.

Pilcher visszajött.

- A lány már jön. - mondta - Egy kicsit dörzsölt, de tizenöt percnél tovább nem tud magának ellenállni, főnök.

Rustem mosolygott az elismerő lelkesedésen, majd a papírjaira mutatott.

- Elizabeth Gray - érintett meg egy levelet - ő az a lány, aki az öreg Gray vagyonának birtokába lépett?

Pilcher bólintott.

- Itt volt egyszer. Pont magának való, Mr. Rustem. Csíinos. Isten engem úgy segíljen, olyan, mint egy festmény. És egy valódi lady. Hogy hány éves? Huszonkettő gondolom.

Rustem nem túlzott érdeklődéssel hallgatta. Pilchernek a szépségről alkotott elképzelései meglehetősen furcsák voltak. Már többször megtévesztette munkaadóját olyan lelkes leírásokkal, amelyek a valóságban sohasem bizonyultak igaznak.

- Meg akarok szabadulni ettől a Gray birtoktól - mondta - Nem ér többet néhány ezer fontnál. Ugye ő az egyetlen örökös?

Pilcher egyetértett vele.

- Idehozom a nyilvántartást. - mondta.

Visszatért egy dossziéval és Rustem átnézte annak tartalmát.

- Hmm! Gillywood Farm! Elfelejtettem, hogy Goodienak egy tizenöt évre szóló, le nem járt bérlete van ott. Longhall House, hol van ez?

- A farmon, nem emlékszik? Körülbelül tíz acre nagyságú. Ön megpróbálta bérbe venni az öreg Graytól Gillywooddal együtt, de ő nem ment bele. Ott született, vagy valami ilyesmi.

Rustem bólintott.

- A lánynak bérbe kell adnia - mondta. - Mr. Goodie beszélt nekem róla, amikor utoljára találkoztunk. Természetesen ő nem akarja, hogy bárki is beelásson abba, ami a tréning pályán történik....

- A gallop pálya is a lányé. - szakította félbe az írnoka. - Mintegy ezer acrenyi sík terület. Gray csak öt évre adta bérbe és az már csaknem teljesen lejárt.

Rustem becsukta a dossziét és elgondolkozva meredt maga elé.

- Különös, hogy teljesen elfelejtkeztem róla. De úgy megszoktam a birtok vezetését, hogy csaknem kiment a fejemből, hogy az másnak a tulajdona.

Ez a mondat tökéletesen jellemezte a rábízott javakkal szembeni magatartását.

- Nem, ennek nyilvánvalóan a mi kezünkben kell maradnia. Csinos a lány?

- Mint egy festmény - ismételte meg a másik élvezettel. - Nem egy nagy lány, inkább a kicsi fajta. Ő is angol. Azt hiszem, hogy bár Dél-Amerikában élt, egy csöppet sem külföldies. És egy rakás pénze van. Az öreg Gray a nagybátyja volt, ugye?

Rustem is így gondolta. Most már érdekelte a dolog. Keveset tudott a néhai Donald Grayról, kivéve, hogy Argentínában élt és szarvasmarha tenyésztő ranchei voltak. Mr. Rustem sohasem találkozott vele, a halott ember angliai birtokait akkori társa kezelte, azokban az időkben, amikor Rustem ügyvédi irodájának neve Higgs, Walton, Strube és Rustem volt és tekintélyes cégnek számított.

- Igen, a lány valószínűleg gazdag. Ezeknek a Dél-Amerikai ranchereknek némelyike milliomos. Csinos, ugye.?

A manikűrös lány megérkezése félbeszakította a beszélgetést. Rustem annyira elmélyedt a Gray birtokkal kapcsolatos gondolataiban, hogy nem tett kísérletet a lány rafináltságának lefegyverzésére.

- Miből gondolja, hogy gazdag? - kérdezte, amikor a lány a Gilletből elment.

Pilcher mosolygott.

- Rolls-Royce-a van és sofőrje, lakosztálya a Ritzben és olyan fölényes! Érti, mire gondolok. Megpróbáltam barátságosan megkérdezni tőle, hogy tetszik neki Anglia és azért jött-e ide, hogy egy csinos férjet találjon

Rustem hidegen rámeredt.

- Ezt kérdezte? Micsoda egy szerencsétlen kis féreg maga Pilcher. Mindezt udvariasan és barátilag kérdezte? Remélem nem kérdezte meg tőle, hogy mi a terve estére?

Pilcher mosolygott, nem sértődött meg. Sokan próbálták már meg ennek a fiatalembernek érzéseit megsérteni, minden látható eredmény nélkül.

- Minden nő ilyen hozzám - mondta könnyed megvetéssel. - Nos, ami azt illeti, nem kérdeztem meg. Ez egy hideg nő. Fogadok, hogy kemény, mint a kő. Nem, én csak azért mondtam, hogy teljen az idő.

- Telefonáljon neki és mondja meg, hogy Mr. Rustem egyenesen azért tért vissza a kontinensről, hogy vele találkozzék és kérdezze meg, mikor felelne meg neki, hogy felhívjon!

- Miért nem kukkant be hozzám? - kezdte Pilcher.

- Csinálja, amit mondtam, maga nyomorult kis patkány! - mondta Rustem minden harag nélkül.

Pilcher megtette, amit mondtak, magára hagyva Rustemet, hogy töprengjen a problémán.

Nem maradt azonban sok ideje, hogy elrendezzen bizonyos ügyeket, amikor Pilcher visszajött sugárzó arccal.

- Véletlen egybeesés. A lány ...

Fejével az iroda előtere felé intett.

- Miss. Gray ?

Pilcher bólintott. - Egy öreg mukit hozott magával, egy külföldit.

Rustem gondolkodott egy kicsit.

- Megkérné, hogy fáradjon be? - kérdezte.

Pilcher az ajtóhoz ment, kinyitotta, majd újra becsukta.

- Mi legyen az öreg mukival?

- Ha be akar jönni, jöjjön be. - mondta Rustem bámulatra méltó türelemmel.

Pilcher eltűnt és rövid idő múlva visszatért, betessékelve a látogatót, olyan mesterkélt udvariassággal, amely szerinte példája volt a régi világ lovagiasságának, bár valójában távol állt attól.

Rustem az íróasztala mellett állt, nagyon előzékenyen, nagyon ügybuzgó ember benyomását keltve, közben azon töprengve, vajon az Ügyvédi Kamarával történt szerencsétlen összekülönbözése volt-e a látogatás oka.

Most az egyszer Pilcher nem hazudott. Ez a hölgy több volt, mint csinos. Szép volt még az olyan megkülönböztetett ízlésű és válogatós ingyencek szemében is, mint Rustem. Dél-Amerika napja nem rontott az arcán, amely hibátlan volt és alakja is tökéletes volt. A férfiben újfajta érdeklődés ébredt a Gray birtok iránt. Ez egy komoly pillantású, nagyon kiegyensúlyozott nő volt, akire láthatóan nem volt hatással ügynökének fizikai vonzereje.

- Mr. Rustem? – kérdezte és mielőtt az egy bólintásnál többet szólhatott volna, folytatta. - Elizabeth Gray vagyok, Donald Gray unokahúga. A bankárom irt önnek és a nagybátyám ügyvédje...

Rustem hellyel kínálta és egy pillantással kiharancsolta Pilchert a szobából. Maga belesüppedt mély karosszékébe és elmélyült figyelmet szentelt a lánynak.

- Természetesen emlékszem - mondta a legbizalmasabb családi ügyvéd stílusában.

- Az Ön angliai birtokai, Miss. Gray, nem túl kiterjedtek, bár - azt hiszem - értékesek és helyesen tanácsolják önnek, hogy tartsa meg őket, noha néhány nagyon kedvező ajánlatot kaptam, különösen Gillywood Farmot illetően. Azt hiszem a Longhall birtok

- Longhall miatt látogattam meg magát - mondta a lány - Ott szándékozom lakni és tudomásomra jutott, hogy a birtokomnak ezt a részét bérlöm, Mr. Goodie használja.

Rustem összevonta a szemöldökét.

- Természetesen - bólintott gyorsan - Tartok tőle, hogy ezért én vagyok felelős. Mr. Goodie engedélyt kért, hogy használhassa a csűröket és istállókat....

- Ez rendben is van! - Mosolya gyors volt és elég kedves, éles és üzletszerű hanghordozása azonban nem volt összhangban romantikus külsejével. - Persze csak ha azonnal kiköltözik, mivel le akarok oda menni és rendbe tenni a helyet. Kinél vannak a kulcsok?

Rustemet megdöbbenette ez a határozott döntés és azt gondolta, itt az ideje, hogy közbelépjen.

- A kulcsok Mr. Goodienál vannak. Egy vagy két napon belül meg tudom őket szerezni. - mondta. Megrázta a fejét. - De én nem vagyok biztos benne, hogy Longhall fog magának tetszeni, Miss Gray. Látta már azt a helyet?

A lány megrázta a fejét.

- Az egy meglehetősen zezugos hodály és véleményem szerint nem túl egészséges. Talán, ha jobban meggondolja - nem annyira, mint ingatlan ügynök mondom, inkább, mint ügyvéd

- De maga nem ügyvéd , ugye, Mr. Rustem? - A kérdés nem volt sértő, ha csak az ártatlansága nem volt látszat. - Úgy tudom, hogy feladta ügyvédi praxisát.

A férfi gyorsan összeszedte magát és mosolygott.

- Volt egy kis nézeteltérés köztem és az Ügyvédi Kamara között, de semmi olyan, aminek jelentősége volna. - mondta könnyedén - Ebben az országban meglehetősen régimódi szabályok vannak és nagyon könnyű átlépni a korlátokat.

Nagyon haragudott magára, ahogy rájött, hogy mentegetőzik ez előtt a csinos kis külföldi előtt és még dühösebb volt azért, hogy ő, aki mindig úrrá

tudott lenni minden helyzeten, amelyek némelyike igencsak kényes volt, zavarba jött. Ha kevésbé lenne csinos, könnyebben tűrte volna, és semmiképpen nem lett volna olyan zavarban, mint most.

A lány nem adott neki időt, hogy magához térjen.

- Hol van most Mr. Goodie?

- Azt hiszem Doncasterbe utazott - mondta Mr. Rustem meglehetősen idegesen. - Tegnap találkoznom kellett volna vele, de megérkezésemet Angliába késleltette a köd. Doncaster egy város Észak - Angliában....

- Tudom, hol van Doncaster - mondta a lány. Ismét megjelent arcán a mosoly, de el is tűnt. - Nála vannak a kulcsok? - Elgondolkozva nézte a szőnyeget - Ugye most van ott egy lóverseny, persze a St. Leger. Le is mehetek oda és meglátogatom. Tudja hol szállt meg?

Mr. Rustem nem tudta, hol van a hölgy bérlőjének szállása. Mr. Goodie iránti érdeklődése nem terjedt ki annyira, hogy nyomon kövesse, hova megy.? Elizabeth Gray váratlanul fölállt. Nagyon hirtelen tette.

- Szeretnék magával találkozni Mr. Rustem a jövő héten, a birtok miatt. Talán lépjen kapcsolatba az ügyvédekkel!

Kinyitotta retiküljét és kivett egy névjegyet, amelyet letett az asztalra. Mielőtt Arthur Rustem magához tért volna meglepetéséből, otthagya őt egy kis fejbőlintással, kinyitotta az ajtót, mielőtt az elérhette volna és magával vitte kísérőjét, aki odakint ült mozdulatlanul, álmosan egy naptárra meredve a szemben lévő falon, kilépve a Lincoln's Inn Fields-re, olyan gyorsan, hogy Pilcher, aki egy irat ellenőrzésével volt elfoglalva, észre sem vette távozását.

Elizabeth Gray megállt a járdán és ránézett kísérőjére. Az idősebb férfi volt, szolid fekete öltönyben és puha fekete sombreroóban, amelyek Buenos Aires-ben meghatározhatták ugyan hovatarozását, de London utcáin excentrikusan hatottak Nyugodt szomorú szemű férfi volt, aki idősebbnek látszott koránál.

- Nos, Mr. Garcia, neki igaza volt.

Mr. Garcia kifejezéstelenül nézett rá.

- Biztos benne? - kérdezte, csaknem védekezően. - Talán nem helyes kedves Elizabeth olyan sürgősen levonni a következtetést. Az a férfi a hajón, elismerem, nagyon kellemes úriember volt, de tévedhetett. Ki nem tévedhet? Nem szabad ilyen gyorsan levonni a következtetést, kedves gyermekem.

A lány bánatosan mosolygott.

- Nem tehetek másként. Mr. Rustem nem rendes ember, nagyon sima modorú, nagyon, nagyon kenetteljes, szívélyes és veszélyes. Örülök, hogy nem az ügyvédek.

Intett az autónak, az zajtalanul a járdaszegély mellé húzódott és ő beszállt. Az öregember követte.

- Lemegyek Berkshirebe, hogy utánanézzek az otthonomnak, - mondta határozottan. - Biztos vagyok benne, hogy valami szélhámosság van ott. Azután leutazom Doncasterbe. Velem jön?

Az megrázta a fejét és idegesen tépkedte kis fehér szakállát.

- Nem gyermekem, el kell utaznom Németországba. Egyszerűen szinte fáj, annyira akarom látni az én drága Vendinát. Talán megengedik, hogy visszavásároljam - mondta vágyakozva. - Örültség volt eladni. De azt mondták, a lovászom, az unokaöcsém, mindenki, hogy nem vagyok gyakorlatias és tönkremenetel lesz a vége, az összeg pedig, amit ajánlottak, túl nagy volt ahhoz, hogy visszautasíthassam.

Nagyot sóhajtott. Ugyanis Vendina, Cragonour és Vendira fia több volt egy hároméves telivérnél, amelyet ő csúf kis csikó korától nevelt és dajkált a négyéves érett korig. Alberto Garcia szemében ő volt a világ legnagyobb csikója és amikor eladták egy német lótenyésztő telepnek, az öregember fél élete is vele ment.

- A szentimentalizmus ostobaság, ez köztudott. Ostoba vagyok. - Lassan beszélt, az idegen akcentus legkisebb nyoma nélkül. - Nekem magamnak kellett volna őt versenyeztetnem.

Szomorúan kinézett az ablakon és valamilyen ki nem mondott gondolatra megrázta a fejét.

- Talán beleegyeznek, hogy visszavásároljam. Gondolja meg, Elizabeth, egyetlen-egy levelet sem küldtek nekem vele kapcsolatban. Hogy jól van-e, nem beteg-e, jól bírta-e az utazást, hogy elbámultak-e a szépségén, amikor megérkezett? Ezeknek a német vevőknek nincsen szívük! - Vendina tragikus eladásának története ismeretes volt a lány előtt. Bármely más embertől az elvesztett lóról való állandó beszéd fárasztó és unalmas lett volna, de szerette az öreget, nagybátyja legjobb barátját.

- Találkozott Mr. Lukekal? - kérdezte az és a lány majdnem felugrott, mert ő is éppen a hajón kötött ismeretségre gondolt.

- Nem, nem láttam, amióta elhagytuk a hajót. - Majd hirtelen megszólalt. - Nem jönne most velem? Alig több, mint egy óra autón. Náluk lehetnek a kulcsok a házhoz.

Amaz csaknem ijedten nézett rá. Az öreg Garcia egész életében azt tette, amit a természete diktált és minden szempontból teljesen spanyol volt.

- Manana, manana¹ - mormogta. Holnap is van nap barátocskám. Nem szabad engem siettetnie. Én öreg ember vagyok és nem szoktam hozzá ehhez ami is a helyes szósürgetéshez. Nekem Németországba kell utaznom ...

¹ Holnap, holnap - spanyolul (A fordító megjegyzése)

Kompromisszum lett a vége. Együtt löncsöltek a Ritzben és kora délután elindultak Berkshire felé. A lány maga vezette az autót. Nem tetszett neki Mr. Rustem és benyomásait délelőtt elmondta az ügyvédnek is.

- Biztos vagyok benne, hogy rémes ember - mondta.

Az öreg Garcia sóhajtott.

- Én nem találkoztam vele, de megértem az elfogultságát. Ajjaj, én magam sem vagyok az emberekkel szemben elfogulatlan. Amikor az a kellemetlen angol jött és magával vitte az én drága Vendinát...

A lány ismét meghallgatta Vendina eladásának sokszor ismételt történetét. Ha nem ismerte volna, azt hihette volna, hogy az öregember egyetlen más lovat sem nevelt. Tudta azonban, hogy egész életében csak telivéreket tenyésztett. De Vendina más volt.

- Úgy követett engem, mint egy kutya. Sohasem tudnám elviselni azt a gondolatot, hogy bekerül egy versenystállóba, ahol verik azok a rettenetes zsokek...

- Ez lesz az a hely, - mondta a lány és lelassította a kocsit.

Gillywood Cottage nem volt az útról látható. Két magas vörös fal, amelyek egyike - ahogy később fölfedezte - körülölelve a birtokát, itt derékszögben elfordult és egy bejárati utat képezett, amely a házhoz vezetett. Az út bejáratát magas vaskapu zárta el, amelyet - hogy Goodie még egy kóbor kutya elöl is biztosítsa trenírozó telepének teljes lezárását - vastag drótháló borított.

Kiszállt és belökte a kaput. Az kinyílt és ő behajtott. A behajtó út ötven yard után élesen elkanyarodott jobbra, ahol újabb vaskapu volt és mögötte nagyon közel ott állt a zöldre és fehérre festett ház. Ez a bejárat zárva volt és le volt lakatolva, de volt rajta egy csengő, amelyet a lány meghúzott.

Ahogy ott állt várakozva, Elizabeth töprengve nézett körül. A magas fal tetején újabb drótháló helyezkedett el, amelyet a téglafalhoz vasrudak rögzítettek. A kapu rudazatán átnézve látta, hogy ahol a téglafal véget ér, drótkerítés kezdődik, úgy, hogy a ház mintegy óriási ketreche volt bezárva. A másik furcsaság, ami megdöbbenetett, a nehéz vasrácszat volt, amelyik minden látható ablakot beborított. Inkább látszott börtönnek, mint vidéki háznak.

Ugyanakkor megcsodálta a tökéletes rendet, a ház előtt félkörben elhelyezkedő gyommentes kavicsborítást, a nyírott pázsitot, a bíbor színű gerániumokat, amelyek a zöldre festett virágosládákat kitöltötték. Balra látszott az új istálló sarka és mögöttük a kiemelkedő dombok meredélye. Ott lehetnek a Perrywig Barlangok. Donald bácsi gyakran mesélt róluk, elmesélte történetüket és titokzatos múltjukat. A dombok zöld karéja följük magasodott. Voltak ott kis, fákkal teli szakadékok és valahol mögöttük települések lehettek, mert látta egy templom tornyának a csúcsát. Kellemes hely. Longhall maga kívül esett a láthatáron, a gesztenyefák mögött, amelyek a Gillywood Cottage déli határát jelezték.

Látta, hogy kinyílik a zöld ajtó és egy férfi jött a kapu felé, de nem szándékozott azt kinyitni. Nagydarab, kerekfejű, kékes arcú, fenyegető külsejű ember volt, aki barátságatlanul nézett rá.

- Mi akar?

Nehézkesen mondta, mint aki egy neki idegen nyelven beszél.

- Miss Gray vagyok, találkozni akarok Mr. Goodieval, nála vannak Longhall kulcsai.

Az bután meredt a lányra. Nyilvánvalóan nehezen tudta követni. Aztán megrázta a fejét.

- Nem. Szenyor.... Mr. Goodie nincs- szünetet tartott, hogy keresgélje a szót és ajkai mozogtak. - Doncast...ro...

- Doncaster?

Az bólintott.

- Sí....igen. Doncastro.

Arca különös, kellemetlen módon ismerősnek tűnt a lánynak.

- Én vagyok ennek a területnek tulajdonosa. - A lány ezúttal spanyolul beszélt. - Az az én házam. - A gesztenyefák felé mutatott. - A kulcsok szenyor Goodienál vannak?

Az rápillantott, de kifejezéstelen arca mozdulatlan maradt.

- A patron el van, szenyorita, elment Doncastroba lovakat venni. Én a ház cselédje vagyok, nem tárgyalhatok magával.

Visszament a házba és becsapta az ajtót. A lány haragosan meredt az ajtó zöldre-festett lapjára és visszament a kocsihoz.

- Ki volt az az ember? - Garcia hangja szokatlanul élénk volt. - Biztos, hogy már láttam. Manuel Concepcione!! Egy gazfickó, aki az én ..estanciámon volt. Spanyolnak látszott?

- Spanyolul beszélt - mondta a lány. - azt hiszem, félvér...

- Manuel! Eltűnt idén. Kidobtam a farmról. Egy tolvaj, vagy még rosszabb. Itt?!..Rendkívül furcsa!

A lány is figyelemreméltó egybeesésnek tartotta, de a gondolatait pillanatnyilag más kötötte le. Körbehajtott a kocsival Longhall előtt. A vaskapuk zárva voltak, de a fák függönyén keresztül láthatta az öreg házat. A hely az elhanyagoltság jeleit viselte, a kavicsokkal borított behajtó úton gyomok nőttek, és térdig ért a fű ott, ahol a gyepeket sejtette.

- Elmegyek Doncasterbe, hogy megkapjam a kulcsokat - mondta végül.

Nagyon el volt szánva, elindult volna Európa legtávolabbi végére is, hogy megszerezze azokat a kulcsokat. A háznak megpillantása, amely az ő tulajdona volt, és amelyet nagybátyja tartott fenn, szükségképpen megszilárdította elhatározását. Elég gazdag volt, hogy birtokot vásároljon Angliában, elég fiatal, hogy egy-két hét ne számítson neki, de túl fiatal ahhoz várjon.

Ahogy az autó ráfordult a főútra, meghallotta az öregember kiáltását...

- Nézze, nézze!!..

A dombról lefelé egy sor ló ment. A lány tizenkettőt számolt meg. Libasorban mozogtak a Gillywood Cottage mögötti istállók irányában.

- Álljon meg kérem!

A lány az autóval az út szélére gördült és Garcia kiugrott.

- Gyönyörű, nemde? Nem igazán jó lovak, de van bennük tűz. Ó, micsoda gyönyörűség.

A lány mellette állt és figyelt.

- Ezek Mr. Goodie lovai, gondolom - mondta - Miért nem jön velem Doncasterbe?

Addig beszélt, amíg a lovak el nem tűntek a fák között. Társa azonban nem mozdult, csak állt a fákra meredve, amelyek mögött a lovak haladtak.

- Hiba volt magának akármilyen lovat mutatni - nevetett a lány. - Feltétlenül el kell jönnie Doncasterbe!

A férfi szótlanul visszament a kocsihoz és Londonig alig szólt egy szót. Kétmérföldnyire Gillywood Cottage-tól kibámult az ablakon.

- Mi ez a hely? - kérdezte.

Egy nagy kényelmesnek látszó vendéglő volt, amely előtt egy társas busz állt.

- A Vörös Oroszlán - mondta a lány tréfásan - Akar egy italt? Rá fog jönni, nincs jó amontillado Berkshireben.

A férfi nem válaszolt.

Másnap reggel, amikor a lány felhívta a szállodájában, hogy közölje vele, elindul Doncasterbe, megtudta, hogy múlt éjjel egy táskával vidékre utazott Londonból.

Így sétált ki a lány látóköréből és egyúttal az életéből is....

Elizabeth többé nem látta viszont.

2.

Doncaster tele volt; tele volt hétfő este óta. A város kevésszámú szállodájának minden szobáját már a nyár közepén lefoglalták. A látogatók hadserege birtokába vette az összes kibérelhető magánlakást és a Thorn Road környékén minden más házat idegenek foglaltak el. Hétfőn éjjel a kiállítási terület tömve volt látogatókkal, akik a körhinta és a vurstli között vándoroltak.

Ugyanaz a tömeg kedd reggel a piacleret lepte el, és tömött csoportokban gyülekezett a lármás és beszédes tippadók körül, akik „portékájukat” ajánlgatták hiszékeny hallgatóságuknak.

Ez Leger hete volt a hűvös szeptemberben, az utolsó kijelölt klasszikus lóverseny, az izgalmas akadályversenyek hete. Észak és dél találkozott itt közös pályán.

Elizabeth számára a város egy zűrzavaros káosz volt. Volt benne valami ijesztő és egyúttal valami báj. Rideg üzlet rosszul szabott gála kosztümben. A látogatók és a város lakói összekeveredtek és jobban összeillettek, mint a nagy lóversenypálya (amelyet a lány elkerült) és a Doncaster láthatárán emelkedő ösztövért bányagépek.

Szerencsére a lány nemcsak egy hálószobát szerzett magának, hanem egy egész házat. A házat egy előkelő bérlőnek adták ki, de ő - ahogy a háziasszony elmondta - nem volt megelégedve. Az asszony üdvözölte Elizabethet, garázst biztosított a poros Rollsnek és hálólhelyet az idős sofőrnek.

Elizabeth egyike volt azoknak akik kiállítási területen tolongtak és reggel a lóvásár felé vette útját. Elemében volt, mert szerette a lovakat és rövidesen szórakozásból alkudozni kezdett egy egyéves kancára.

Az arcok százai közt hiába kereste a lókereskedők között Mr. Goodie-t.. Nem ismerte volna meg, ha látja csak az ösztöne segíthetett volna, de bízott az ösztönében.

Ő maga feltűnést keltett. Idegen volt a lóversenyesek nagy családjában és emellett több volt, mint vonzó. Amikor az egyik vásárló a ring zsargonjában elismerően azt mondta, hogy nehéz benne hibát találni, nem mondott mást, csak az igazat.

Természetes volt, hogy Alberto Garciára gondolt, az öreg Garciára, aki imádta a lovakat, jobban, mint a saját életét, és akinek minden új csikó, amelyik az ő „estanciájára” került az ég legújabb ajándékának számított. Hogy imádná ezt az élénk licitet, amely már ezer fontokra rúg, az állandó jövés-menést az egyéves telivérek gyűrűjében! Felsóhajtott. La Massilia mesze volt és rájött, hogy az ösztöne csődöt mondott, amikor megkísérelte kiválasztani a többiek közül a sikamlós Elijah Goodiet.

Rettenetesen magányosnak érezte magát, sohasem volt ilyen magányos Argentínában és szinte vágyódott egy ismerős arc után. Miért is utazott az öregember vidékre? Talán ez volt az a vidék? Reményvesztetten nézett körül.

Céltalanul sétált a piaclér felé, nem sejtve, hogy a megváltás olyan közel van és megállt egy pillanatra egy csoportosulás szélén, amely egy lóverseny színekbe öltözött, zokésapkát viselő furcsa kis alak körül gyűlt össze.

- Elmondom magiknak, ki lesz a nyertes a harmadik futamban....ez a lú tejjesen biztos! Ez a lú egy vagyont fog hozni magiknak! Sikerűüt megtunnom,

hogy ez Trigger tranzakciójához tartozik és azt mondom magiknak emberek, hogy azért az egy silingér, ami a gazdagság ára, sok száz fontot fognak kapni....

- Hazug! - mormolta egy hang a lány fülébe és az gyorsan megfordult.

A napbarnított arcú fiatalember, aki mellette állt, egy jó fejfel volt nála magasabb. Arca hosszúkás volt és meglehetősen mélabús, a teljes kimerültség légköre lengte körül. Ennek ellenére a szemében időközönként hirtelen kis mosoly jelent meg, majd lassan újra eltűnt.

A lány hitetlenül meredt rá.

- Igen, én vagyok az - mondta a férfi csaknem szomorúan - Tudom mire gondol, maga bánatos és miért ne lenne. Vannak emberek, akiktől nem lehet megszabadulni és én is ezek egyike vagyok.

- Mr. Luke! - kapkodott a lány levegő után és a férfi szomorúan mosolygott.

- Tudom, mire gondol - mondta búsan - Arra, hogy az Asturián nem mehetett sehová anélkül, hogy belém ne botlott volna. Én vagyok a rossz ómen.

- De hogy kerül maga ide? - kérdezte a lány.

Utoljára a hajó fedélzetén látta a férfit, amint kihajol a korláton és rosszkedvűen bámul a zsúfolt rakpartra. És mégis ő volt a legkellemesebb útitárs és a leghasznosabb is. Találkozni vele a tenger közepén és most itt az emberek tengerében, majdnem sorsszerűnek tűnt.

Megmagyarázhatatlan zavart érzett és furcsa, következetlen módon eszébe jutott, hogy amikor először találkoztak - az nap volt, amikor elhagyták Buenos Airst - csaknem öregnek látta. Most egész fiatalnak látszott és a szemei, amelyeket a zajos tippadó felé fordított, élénkek és vidámak voltak.

- A hazugok szórakoztatnak - mondta. - Akik jól hazudnak. De ez a fickó rosszul hazudik és nem szórakoztató.

Bizalmasan megfogta a karját, ami más ember részéről sértő lett volna és elvonszolta a tömegeből.

- Így keresi ez a kenyerét, hogy lóverseny tippeket ad?

Amaz bólintott.

- A képzelőereje révén - mondta komolyan. - Ez egy költő! Trigger!! Te jó isten!

- Ki az a Trigger - kérdezte kíváncsian a lány.

A férfi gyorsan végigmérte, mielőtt válaszolt volna.

- A tippadók császára, a turf profétáinak Mussolinije. Figyelje csak a tiszteletet a fickó hangjában! Trigger egy jelenség, és nem fordulhatott elő más korszakban, csak a mostaniban. Ő a világ nyolcadik csodája. A „Zöld Szalag” Trigger! Te jóságos Úristen!

Erre a gondolatra elmosolyodott, majd hirtelen elkomolyodott.

- Mit keres itt maga, ebben a környezetben? - kérdezte. - Egyéveseket vásárol? Tudtam, hogy kedveli a lovakat, de valahogy nem vártam, hogy itt találom Doncasterben.

A lány megrázta a fejét. - Azért jöttem, hogy találkozzam valakivel. - Majd hirtelen rádöbbenve a találkozás nyújtotta lehetőségre megkérdezte - Talán maga ismeri - Mr. Elijah Goodieval.

A férfi arca egy pillanat alatt megmerevedett. Bár egy izma sem rándult meg, ami jelezte volna, a lány mégis megérezte a hirtelen változást.

- Elijah Goodie? - ismételte meg a kérdést. - Li Goodie, a tréner?

A lány bólintott.

- Egyik barátja? - Nyers volt a modora, de a lány nem sértődött meg. A tizenhat nap a hajó fedélzetén már hozzászoktatta ahhoz, amit eleinte szemtelenségnek tartott.

- Nem, az egyik bérlőm - mosolygott.

A férfi gyorsan bólintott.

- Hát persze, hogy az. Istenem, beszélnem kellett volna róla magának. Én említettem Rustemet. Goodie ugyanabban a csapatban játszik. Ő is odavaló.

Megragadta a karját és rámutatott egy férfire, aki feléjük közeledett az utca másik oldalán.

Sárgaképzű ember volt, negyven és ötven között. Amikor a lány később találkozott vele, megállapította, hogy a szemei nagyok, kigüvedőek és egészen világoskékek.

A lány nem hitte volna, ruházatáról és viselkedéséről, hogy tréner. Ruházata fekete volt és rosszul-szabott. Az alacsony fehér gallér, amit hordott, szinte papos külsőt kölcsönzött neki. Mozgása lassú volt és nehézkes. Amíg figyelték, tubákot vett ki komótos mozdulattal egy kis ezüst dobozból, amelyet a mellényzsebében hordott.

- Ez Elijah. - mondta a lány társa egyfajta vad élvezettel. - Csinos, nemde?

Ha valamilyen leírás nem illett Mr. Goodiera az a csinos volt. A lány figyelte, amíg be nem fordult a sarkon egy mellékutcába, láthatólag a szállása irányában. Egy kis szobája volt egy nagyon kis házban, rendszeresen ellenőrizte számláinak minden tételét és a legjobb indulatú szállásadónő is zsugorinak tartotta.

- Ez volt Mr. Goodie? - kérdezte a lány.

- Ugye meg van döbbenve.....Mások is. Egy koktélpartin egy barátságos főtiszt mellett észre sem venné, hogy ott van. A csodálatos Mr. Goodie! - Hirtelen így folytatta. - Hol fog ebédelni? A lóverseny-pályán?

A lánynak eszébe sem jutott kimenni a lóversenyre.

- Ha bejön a városba, mindent elintézek magának. - mondta a férfi és bár a világon semmilyen oka nem volt arra, hogy bemenjen vele a városba, illetve

segítségére szorulna, hogy elintézzon valamit, a lány elkísérte ezt az ellentmondást nem tűrő úriembert.

Bementek egy impozáns épületbe, amely, ahogy a lány megállapította a Mansion House - a Városháza - volt. A férfi elmagyarázta, hogy ez egyike Anglia legrégebbi városházáinak. A hallban hagyta a lányt, eltűnt, majd egy sokszínű jeggyel és egy kék kitűzővel jelent meg.

- Doncasterben - magyarázta - nincs zártkörű intézmény, a zártkörűség a lelátókra korlátozódik, amelyek mindegyikének külön szokatlan neve van. Van Megyei-lelátó, FitzWilliam-lelátó és Nemes-emberek-lelátó. Jelenleg maga a megyéhez tartozik - mondta és átadta neki a kék kitűzőt. - Hol van öreg barátunk?

A lány elmosolyodott a szemtelenségen.

Mr. Garcia? Múlt éjjel vidékre utazott. Azt reméltem, velem jön. - Majd hirtelen ráébredt saját gyámoltalanságára:

- Hol kapok ebédet?

A férfi talált egy vendéglőt, amelyik meglepően üres volt.

- Nem ismerem túl jól Doncastert. Csak ezt a vendéglőt ismerem, mivel ez volt az a történelmi hely, ahol megtaláltam Mr. Sepfieldet, akiről maga még sohasem hallott. Bőséges reggelijét fogyasztotta, mintha sose mérgezte volna meg a feleségét és nem temette volna betonba.

Olyan nyugodtan mesélte, hogy a lány rámeredt, nem tréfál-e.

- Micsoda maga - kérdezte lélegzet visszafojtva.

- Detektív vagyok a New Scotland Yardról. - Ha el akar járulni, hajoljon előre és dugja a fejét a térdei közé. Ez nem túl méltóságteljes, de hatásos.

- Detektív? - hápogott a lány.

- Detektív felügyelő. Nem figyelte meg, hogy egyes emberek befordulnak a mellékutcákba, hogy elkerüljenek minket? Ha igen, ne tekintse személyes vonzereje iránti szegényes bóknak. Én voltam az, akivel nem akartak találkozni, részben azért, mert nem kedvelnek engem, részben mert én nem kedvelem őket.

A lány elképedten nézett rá.

- Sohasem mondta, hogy maga detektív, mármint a hajón.

- Nem, nem mondtam, mert azt gondoltam fölösleges.

- Hivatalból van itt? - kérdezte a lány.

Az bólintott és hosszú ideig komolyan nézte.

- Mondok magának valamit, amiért ki fog nevetni. Még sose fogadtam egyetlen nőszemélyt sem a bizalmamba, és most azt teszem magával. Nem tudom miért. Napszúrást kaptam Rióban, ez lehet a magyarázata. Mindent olyan furcsának találtam és el akartam kerülni az orvosokat. Igen, hivatalból vagyok itt. Én egy érdeklődő néző vagyok és még valami. Látta Triggert? Nem ismerheti, de észrevehetett egy nagy sárga Mercedest.

A lány látta az autót. Tény, hogy lehetetlen lett volna, hogy elkerülje a figyelmét. Csaknem a teljes utat elfoglalta, a kisebb autók utat adtak neki, a személyszállító kocsik lehúzódtak a járdaszegélyre és még a buszok is szégyenkezve félrehúzódtak előle, ahogy haladt.

- Ez volt Trigger. Joseph Phidias Trigger. A J.P. a neve előtt sohasem kerül a végére.

- A tippadó? - hápogott a lány.

Az lassan bólintott.

- Egy próféta, akit megbecsülnek a saját hazájában. Egy ember, aki befolyása alatt tart háromezer családot, vagy még többet is. Trigger kliensének lenni olyan kitüntetés, amelynek birtokában bebocsátást nyer csaknem mindenhová, kivéve a megyei börtönbe - oda bírói döntés szükséges. Trigger klienseit egyenként válogatják ki, mikroszkóppal vizsgálják, ellenőrzik nincs-e hibája.

A lány először azt hitte, hogy a testes férfi, aki elhúzott mellette a Mercedesben valamilyen tisztességtelen szervezetet irányít. Valahogy a lóversenyeket a szélhámosság egy sajátos fajtájának tartotta és ebben a hitben nem volt egyedül. Nézetét Lukenak is kifejtette, de az csak kuncogott.

- Ellenkezőleg, nemesi házak sarjai, a hadsereg tényleges és nyugdíjas ezredesei, vidéki földbirtokosok, kiváló tőzsdeügynökök, becsületes és előkelő emberek, gazdagok és magas beosztásúak tartoznak oda, nincs egy sem, aki ne volna közismerten tekintélyes ember *sans peur et sans reproche*.²

- Nem értem. - A lányt megdöbbenette a magyarázat. Félig-meddig azt hitte, hogy a férfi kineveti. - Maga nem csak viccel?

- Nem, az igazat mondom. Tudja maga, micsoda halálos félelemben jön ma ide mindegyik dörzsölt, trükkös bukméker, amikor kimegy a futtatásra? És azért, mert aközött a százhusz ló között, amelyik ma indul, lesz egy, amelyik részt vesz a tranzakcióban. Látom ez magának görögül hangzik. Elmagyarázom.

A lány elhűlve hallgatta, ahogy a férfi feltárta neki a Zöld Szalag *modus operandi*-jét³

- A „Zöld Szalag” név pusztán költői. Ez a költészet egyetlen része, amelyet Trigger ismer. A kifejezést egy élénk képzelőerejű sport-újságíró találta ki, amikor a lóversenypályát így írta le: „a turf zöld szalagja”. Triggernek sok ügyfele van. Ezeknek az ügyfeleknek számos bukmékere van az ország különböző részeiben. Ezek mindegyikétől érkezik Triggerhez egy távirati úr-lap, amelyben egy lóra fogadnak öttől tíz font összeggel. A ló neve nem szerepel a táviratban. Trigger ezeket az utolsó pillanatban veszi kézhez. A verseny napján egy sereg megbízottját különböző városokba irányítja és egyidejűleg feladja a táviratokat. Ezek rendszerint akkor érkeznek a bukmékekhez, amikor a

² Félelem és gáncs nélkül (franciául) - (A fordító megjegyzése.)

³ Működési mód (latinul) - (A fordító megjegyzése.)

verseny már elindult. Ez teljesen törvényes, ez mindig így szokott történni. A lóra addig egyáltalán nem kötöttek fogadást és mivel a fogadási esély kiindulási értékét a megkötött fogadások összege szabályozza, Trigger tranzakciói rendszerint jelentős nyereséggel zárulnak. Ő éveket töltött azzal, hogy kiválassza azokat az ügyfeleket, akik nem fogják becsapni. Azok a nyerség ötven százalékát elküldik neki és bár természetesen nagy a kísértés, hogy visszatartsanak belőle, ő kiszűrte a nem megfelelő embereket. Új ügyfelet csak a régi megbízható kliens ajánlására vesznek föl. Ezek mindegyikét külön-külön kiválogatják. Ugyancsak külön-külön válogatják ki a megbízottakat is. Tizenöt fontot⁴ fizet nekik hetenként és komoly százalékot kapnak a nyereségből.

- De miért aggasztja a bukmékereket, ha egy lovon nincs fogadási tét?

A férfi elmagyarázta neki, hogy a legtöbb bukmékernek kiterjedt tájékoztató hálózata van.

- A legcsekélyebb megjegyzés arra, hogy a ló egy tranzakció részese, jelentősen csökkenti fogadási értékét.

Luke mesélt neki egy lóról, amelynek fogadási esélye egy ilyen feltételezés hatására néhány perc alatt 20 az 1 -ről 5 a 4 - re esett.

- De hát higgye el, sohasem szivárogo ki. Egyszer volt egy ügynöke, aki visszaélt a bizalmával és a lóból, amelyiknek 20 az 1 eséllyel kellett volna indulni, azonnal a futam favoritja lett, amelyre nem volt érdemes fogadni. Triggernek egy tucat istállónál van érdekltsége. Mielőtt kifizeti az ezer fontokat egy lóért, egy évig benntartja, majd benevezi egy kiárusítási futtatásra, vastagon bekötözött lábakkal és a ló a magasra tartott ára miatt eladatlanul hazajön. Természetesen a versenyen nem tesznek föl rá pénzt, azt hiszik az emberek, hogy a ló sérült. Amikor azt mondtam, hogy Trigger benevezi őket, azt más néven teszi; mindig könnyű névleges tulajdonosokat találni.

- Sok pénzt keres?

Luke incselkedve mosolygott rá.

- Jó számtanos volt? - csúfolódott. - Tegyük fel, hogy kétezer ügyfél átlagosan tíz-tíz fontot tesz - ennél biztosan többet - és tegyük fel, hogy a ló egy a tízhez nyer. A tiszta nyereség kétezer font, ebből százezer jut Mr. Triggernek és az ő lova mindig győz. Volt egyszer egy verseny Folkestone-ban hét indulóval. Mind a hét Trigger tulajdona volt. Nem tudjuk bizonyítani, de teljesen biztos, hogy igazunk van. Mindet megvette a benevezés pillanatában. Leküldött egy embert Folkestoneba, hogy elindítsa az üzletet három lóval.

Erre a három lóra a futamon néhány ezer fonttal fogadtak meglehetősen alacsony aránnyal. A valódi esélyes nagyon nagy aránnyal volt fogadható és elindulva fölényesen nyert. Ez volt a futamban az egyetlen ló, amely versenyzésre alkalmas volt. A többieket már egy hete nem vitték ki edzésre.

⁴ A könyvben szereplő pénzüsszegek a mainak mintegy 30-szorosát érik.(A fordító megjegyzése)

Triggernek fél tucat trénerre van, akik azt teszik, amit mond. Neki magának nincs ló a saját nevéen. Ezt a Zsoké Klub nem engedné. Bármelyik trénerrel, aki Trigger lovát edzené, közölnék, hogy ne is folyamodják engedélyének megújításáért! Na, ha befejeztük, kimehetünk a versenyre és megfigyelhetjük, hogyan valósul meg a tranzakció.

- Ma fog megtörténni? - kérdezte a lány.

Amaz a fejét rázta.

- Senki sem tudja. Én csak sejttem.

Lukenak voltak olyan forrásai, amelyeket a lány még csak nem is gyanított. Mielőtt rájött volna, mi történik, betuszkolta egy nagy autóba és már utaztak is a lóversenypálya felé. Addigra már belenyugodott a kíséretbe és talán a férfi foglalkozása miatt kissé biztosabbnak érezte magát ebben az idegen világban.

- Az autó nem az enyém - magyarázta Luke. - Az osztály tulajdona. Valószínűleg egy gazdag besurranó tolvajtól kobozták el.

A lányt minden érdekelte, amit látott: a kocsik végtelen vonulása, amint lassan araszoltak a Town Moor felé, vagy a gyalogosok áradata a járdákon. A mérföldes sorban voltak porlepte turista buszok, amelyek olyan messziről érkeztek, mint Liverpool vagy Newcastle, lovas kocsik, drága automobilonok és kisteljesítményű autók, amelyek a legalkalmatlanabb pillanatban robbantak le és minden, ami kerekeken gurult.

- Ott van a barátja - mondta Luke és intett a fejével.

A lány egy nyitott kocsit látott és benne két férfit. Az elsőben Goodiera ismert. A másik, aki egy fejjel volt nála magasabb, idegen volt számára.

- Dr. Blanter - mondta a detektív. - Egy valaha orvosi diplomát szerzett ember, aki most bukmékereket kezel, amputálja a bankszámlájukat és kioperálja a tárcájukat.

- Ő micsoda?

- Az, amit profi szerencsejátékosnak, hivatásos lóversenyfogadónak neveznek. Legalább is ő annak nevezi magát. Mondhatjuk, hogy abból él, hogy lovakra fogad és tönkremenne, ha azok nem Goodié volnának. Mentális problémája van; nem tudja abbahagyni a fogadást, még akkor sem, ha a lovokról semmit sem tud. És mégis gazdag ember.

Mr. Trigger különös foglalkozása annyira elfoglalta a lány gondolatait, hogy minden mást kiszorított onnan.

- De hát a bukmékerek bizonyára nem hagynák, hogy ekkora összegeket veszítsenek, anélkül, hogy valamit tennének? - kérdezte a lány váratlanul, de Luke tudta, hogy mire gondol.

- Ha ez hetenként történne, - mondta - megőrülnének; de nem így van. Trigger nem hajt végre nyolc vagy kilencnél több tranzakciót évente. Idén biztosan kilenc lesz, mert a hetediket már meghirdette. Általában egy vagy két

hónap telik el közöttük. Megengedi a bukiknak, hogy közben lélegzethez jussanak. Emellett vannak az ügyfelei között javíthatatlan fogadók, akiknek valószínűleg életük minden napjára esik egy fogadás; így a bukmékereknek nagyon nehéz - azt hiszem - megállapítani, mikor lesz a csapás és még nehezebb kizárni ezeket a klienseket. Ezalatt azt értem, hogy nehéz visszautasítani, hogy egyesekkel nem kötnek több fogadást.

Időről időre ránézett a verseny programra, amelyet magával hozott a kocsiban.

- Nem volnék meglepve, ha a tranzakciót Ennesby jelentené, egyik ló Goodie istállójából. Három hónappal ezelőtt nyert északon és egy vagyont húzott ki a közönség zsebéből. Nem, nem a bukikéből! A bukméker tulajdonképpen csak egy ügynök, aki a nyertesnek adja a pénzt, amit a vesztestől elvett. Minél kevesebb a győztes, annál több nyereséget kell neki fizetnie.

Komolyan nézte a természetes doktort. Az halkán beszélt társához, aki csukott szemekkel ült. Mr. Goodie vagy elaludt, vagy nagyon elmélyülten figyelt.

- Furcsa külsejű fickó. Erről jut eszembe, a barátja Rustem nagyon ritkán jár lóversenyre.

- Mr. Rustem is....?

- Ő is a banda egyik tagja - bólintott a másik. - A kis Arthur az ő hivatalos tanácsadójuk és nagyon eredményes is. Ezért van az, hogy Trigger sohasem tesz helytelen lépéseket, vagy, ahogy a derék doktor mondaná, nem teszi rossz helyre a lábát. Bizonyíték rá, hogy még szabadlábban vannak, - tette hozzá elgondolkodva.

Az autó a tribünök előtti szabad téren befordult egy félelmetesen szűk helyre. Luke segített a lánynak kiszállni, keresztül verekedték magukat a tömegen és néhány perc múlva már a versenyre igyekvőkkel teli korláttal elkerített helyen sétált. Egy férfi kalapot emelt a lánynak és megszólította Lukeot azon a közvetlen barátságos hangon, amely hozzátartozott a lóverseny légköréhez.

- Ki húzza meg ma a ravaszt, Mr. Luke? - kérdezte. - Az a hír járja, hogy valamilyen cseles indítás lesz. Goodienak van egy lova a második futamban, de az nem érkezett meg. Az is egy nagyon jó ló. Láttam nyerni Riponban.

- Nem az lesz, - mondta Luke.

Néhány perccel később újra megállították.

- Hallott valami hírt a mai tranzakcióról?

A kérdést föltették és megválaszolták. Elizabeth meglepődött azon a fontos szerepen, amit ez a rendkívüli tippadó játszott a turf életében. Ezen a reggelen bepillantást nyert a lóverseny belső életébe, amelynek semmi köze nem volt a lótenyésztő telepekéhez és távol állt azoktól a tenyésztéssel kapcsolatos vitáktól, amelyeket nagybátyja ebédlőjében meghallgatott. A lóverseny túlfűtött

tőzsde ügylethez hasonlított, ahol az árak esnek és emelkednek, olyan „részvényekkel”, amelyek egy vagy két perccel azután, hogy megvették őket, elértektelenedhetnek, vagy hatalmas nyereséget hoznak.

Luke javaslatára egyedül sétált be a tattersallsba.⁵

- Senki sem fogja magát bántani és nem lesz magához durva, bár fog egy csomó káromkodást hallani. Remélem, meg se fogja érteni - mondta. Egy nő számára a lóverseny a világ legbiztonságosabb helye és tíz fontot fizetek magának minden részegért, akivel a tattersallsban találkozik.

A lánynak ez volt az első látogatása az angol lóversenyen. Azt várta, hogy egy sor extravagáns színekbe öltözött bukmékerrel fog találkozni. Találkozott is néhányal, akik lármások voltak ugyan, de egy sem volt, akihez hasonlót ne láthatott volna egy drága autóban, amely a citybeli bankembereket viszi munkába. Egyesek olyan arisztokratikus külsejűek voltak, hogy el se hitte róluk, hogy bukmékerek.

Nagyon kevés rosszul öltözött ember volt a fogadásra elkerített területen; elég sok pap, akik - mint felfedezte - ír lelkészek voltak. Luke rövidesen csatlakozott hozzá.

- Ez fantasztikus! – kérdezte tőle, reményvesztetten rázva a fejét. - Kik ezek az emberek? Hogy kerültek ide?

Luke körülnézett és fejével három ember felé intett, akik komoly beszédbe merültek a legarisztokratikusabb külsejű bukmékerrel.

- Tippeljen és mondja meg mi a foglalkozásuk!

A lány megrázta a fejét.

- Nem lehetnek nagyon gazdagok, ugye?

- Az egyik a Frazers Bank feje. A másik Earl of Trayce;⁶ a harmadik, aki inkább egy hercegnek látszik, a Gyapotfeldolgozó Tröszt vezetője és öt milliója van. Ha kissé közelebb megy hozzájuk, hallhatja, amint azon alkudoznak, hogy a hat a négyhez esély helyett tizenhárom a nyolchoz eséllyel fogadhassanak. Ahogy azonban Mr. Glowburnt ismerem, nem fog nekik sikerülni.

A futam elindult, mielőtt a lány ki tudott volna jutni a fogadótérből. Csak a lovak zaját hallotta, ahogy közeledtek, látta selyem sapkák lengetését a korlát körül álló emberek feje fölött és már vége is volt a versenynek. Luke elnézést kért, otthagya és látta, a hogy a fogadók gyűrűje felé megy. Aztán visszajött oda, ahol hagyta.

- Meg akartam tudni, mit fizet ez a ló? Gyakorlatilag senki sem fogadott itt rá; egy északi istállóból való és száz a hathoz eséllyel győzött. Kutya legyen, ha nem ez volt Trigger tranzakciója.

Igaza volt. Valahol Londonban a ló nevét - amelyet az ügyes Mr. Trigger kétezer ügyfelének elküldött - megtudták. Kétségbeesetten erőlködtek, hogy a

⁵ Lóvásártér, nevét Richard Tattersall után kapta. (A fordító megjegyzése.)

⁶ Trayce grófja (A fordító megjegyzése.)

futamot időben elérjék. A figyelmeztető jelzés telefonon és küldöncökkel meg is érkezett - elkésve - harminc másodperccel a futam indulása után.

- Ez volt az. - mondta gúnyosan. - A hirdetésben szereplő dátum csel volt, hogy mindenkit félrevezessenek. Gyerünk, nézzük meg az eladó lovat!

Az egy fakó külsejű gesztenyebarna ló volt, tulajdonosa egy északi országrészből való tréner. - A katalógust tanulmányozva Luke megtudta, hogy mindössze egyszer versenyzett még kétévesként. A licit ezerkétszáz guineara⁷ ment fel, mielőtt másodosztályúként elkelt.

- Ez volt a zsákbamacskák egyike. - mondta Luke sejtelmesen. - A fickónak, aki tulajdonosnak mondja magát, sohasem volt életében ezerkétszáz fontja. Az a tulajdonos!

A gömbölyű Mr. Triggerre mutatott, aki önelégülten sétált át a vásárterületen. Nagyon hosszú szivart szívott és láthatólag ugyanannyira meg volt békélve a világgal, mint elégedett saját magával. Blanter és Goodie a korlátnál álltak beszélgetésbe mélyedve; Trigger akkor csatlakozott hozzájuk.

- Ezt az ügyletet a jövő csütörtököt követő időszakra hirdették meg. A hirdetés teljesen szükségtelen volt újabb üzletek kötéséhez; a legtöbb új ügyfelet csak ajánlással veszik föl. Itt nincs helyük koldusoknak - tette hozzá bánatosan.

- Úgy látom, magának személyes sérelmei vannak. Tettek ezek valami rosszat magának? - kérdezte.

Az a fejét rázta.

- Maga a fogadás a lovakra és az, hogy versenyeket nyernek, nemcsak jogszerű, hanem ajánlatos is. Nem, a módszerük az, ami engem és a Jockey Clubot érdekel. Ebben az esetben az eljárás valószínűleg elfogadhatatlan. A lovat, amelyik nyert, megvásárolták kétezer fontért, egyszer indult a kétévesek versenyén és semmit sem lehetett hallani róla azóta, hogy itt bemutatták ezen a rampán, ahogy más lovakat is bemutattak. Trigger és társai ismerik a sikeres lóverseny fogadás igazi titkát, ami nem más, mint türelem, türelem és újra csak türelem.

Amíg a csoportot figyelte, az szétoszlott. Trigger és a doktor ráérősen sétált a tattersalls felé; Goodie egyedül maradt egy félig elszívott szivart rágva. Maga volt a komorság és a melankólia szobra, ahogy hátát a korlátnak támasztva szemeit a földre szögezte.

- Találkozni akarok vele, bemutatna neki? - kérdezte a lány.

Luke habozott.

- Igen, persze. Azon tűnődtem, okos dolog-e a maga barátjaként feltüntetni magamat, de ezek valószínűleg azóta figyelnek engem, amióta idejöttem és akár tetszik, akár nem, tudják, hogy maga kapcsolatban van a rendőrséggel.

⁷ Egy font, egy shiling értékének megfelelő aranypénz volt. (A fordító megjegyzése.)

Odament a lánnyal Goodiehoz, aki nem nézett föl, amíg előtte nem álltak. Elizabeth ösztöne mégis azt súgta, hogy a férfi egész idő alatt leeresztett szemhéjai alól figyelte őket.

- Jó napot, Mr. Goodie! Be szeretném mutatni Miss Elizabeth Grayt.

Goodie lassan fölnézett és ernyedten kezét nyújtott. Közelebről nézve még kevésbé volt vonzó, mint a lány hitte. A sárga arcot a ráncok hálózata borította; olyan volt, mint egy sárga alma, amely összefonnyadt és kiszáradt. Nehéz lett volna megmondani a korát; olyan volt, mint valaki a régmúltból, aki túlélte legöregebb kortársait. Volt valami különös a tekintetében, egy fajtája a neheztelésnek, amiről eleinte azt gondolta, hogy a társának szól, de később rájött, hogy ez nála megszokott.

- Hogy van, Miss Gray?

Lassan beszélt, világos, rezzenéstelen szemeivel fürkészően nézte.

- Hallottam, hogy hazajött. A kulcsokat akarja? Távira tozotam Mr. Rustemnek, hogy küldje el magának. Ő ezen a héten az én -ööö- kis házamban tartózkodik. Igazán sajnálom, hogy -ööö- leköltözik Longhallba. Tartok tőle, hogy ezt a helyet előntötték -ööö- a patkányok. Nehéz őket távol tartani az istállóktól, Miss Gray. Nagyon kellemetlennek fogja találni.

Szünetet tartott megnyalva sápadt ajkait, szemét le nem véve a lányról.

- Ezek nagy patkányok, különlegesen vadak. Egyik istálló-fiumat a múlt héten egy falka patkány meg is támadta.

A lány bólintott.

- Szeretem a patkányokat. - mondta nyugodtan és Lukenak elállt a lélegzete.

Goodie visszahőkölt, de csak egy pillanatra.

- Nos, akkor jó alkalma lesz -ööö- tanulmányozni őket - mondta.

A szája sarkában levő szivar nem égett. Nem is tett kísérletet, hogy kivegye amíg a lánnyal beszélt, inkább azon keresztül szólt hozzá, szemeit le nem véve róla.

- A szolgám mondta, hogy keresett. Sajnálom, hogy nem voltam otthon. Látta a lovaimat?

Olyan szokatlan volt, hogy Goodie megengedjen magának egy kis társalgást, hogy Luke meglepődött. Ahogy eddig ismerte, nem szólt egy szót sem ok nélkül.

- Egy pillantást vetettünk rájuk a dombokról visszatérőben - mondta a lány és gyanútlanul hozzátette: - Magammal vittem Mr. Garciat. Ő versenyló-tenyésztő. El volt ragadtatva, hogy lát angol ...

- Telivéreket - fejezte be Mr. Goodie. Lassan bólintott. - Mr. Garcia - egy versenyló-tenyésztőnagyon örülök, - mondta - remélem a kulcsait rendben meg fogja kapni és ha bármit tehetek önért Miss -ööö- Gray, parancsoljon velem. Ahogy mondtam a patkányok

- Alig várom a patkányokat - mondta a lány. Megrázta a férfi petyhüdt kezét búcsúzaskor. Ahogy átmentek a zsúfolt gyepen Luke megkérdezte:

- Valójában maga nem is szereti a patkányokat, ugye?

- Utálom őket, - mondta az egy gyors mosollyal - de nem hagytam, hogy megfélemlítsem. Nem akarja, hogy beköltözzem Longhallba és én elhatároztam, hogy ott fogok lakni.

A férfi megállt és rámeredt.

- Ott akar lakni?! ...Abban a házban, Goodié mellett?

A lány bólintott.

- Egyedül?

- Persze, a személyzettel.

Először zokon vette az ügyeibe való beavatkozást, de ez csak az ellenkezés pillanatnyi fellobbanása volt és azonnal elmúlt.

- Miért ne tehetném, Mr. Luke?

- Mert én azt mondom, hogy nem szabad! - mondta Luke nyomatékkal. - Azt gondoltam, hogy kíváncsiságból meg akarja nézni azt a helyet és azután otthagya. Nem is álmodtam, hogy ott akar lakni! Tudta mi volt Goodie mielőtt versenyló tréner lett?

Mielőtt válaszolhatott volna, a lány, sikoltást hallotta háta mögött és mindketten hátrafordultak, hogy tanúi legyenek a legkülönösebb jelenetnek, amelyet valaha lóversenyen láttak.

Valahogy bejutott egy kutya a vásárterületre, egy nyurga, éhes kinézésű farkaskutya. Csak egy ló volt a ringben, amely körbe járt az ápolójával és a kutya, amelyik átvetette magát a versenypálya kapuján beugrott oda és a ló sarkába szegődött. A rémült állat kirúgott és horzsolhatta a kutya vállát. Az viczorogva megfordult és egyenesen a ló torkának ugrott. A ló egy pillanat alatt felágaskodott a hátsó lábaira, hasztalanul rugdalózva patáival és vinnyogva félelmében. Ekkor beugrott a ringbe egy ember: Goodie. Két hosszú lépéssel odaért és egyik kezével megragadva a kutyát, a másikkal a ló zabláját, csuklója gyors mozdulatával a kutyát a ring közepére hajította és az ott maradt mozdulatlanul. A ló, amelynek vállán vércsíkok csorogtak le, hátrált vinnyogva és rugdalózva, de Goodie erősen fogta a kantárt és pár pillanat múlva a tréner is odaért. Ami a kutyát illeti, az mozdulatlanul hevert.

- Kimúlt - mondta Luke tömören. - Goodie kitörte a nyakát. Ez az öreg fickó olyan erős, mint egy ökör.

Elizabeth dermedten nézte Goodiet, amint meggörnyedve átbújik a ring korlátja alatt és átverektszi magát a tömegben.

- Bámulatosan erős - mondta megrettenve.

- Ez a szakmája. - mondta Luke. - Mielőtt versenyló tréner lett, vadállatokat szelídített, bement az oroszlán ketrecbe; saját vándorló állatsereglete volt. Ez az, amiatt nem fog maga Longhallba menni!

A lány most már valóban bosszús lett.

- Maga, úgy látszik, a saját tulajdonának tekint, - mondta röviden.

- Ez az én gyengém - mondta az. - Menjünk föl a lelátóra, ha még nem volt ott. Magának mára elég az izgalomból.

A lány elhatározta, hogy másnap reggel elutazik Doncasterből és nem lett volna érdemes összevesznie ezzel az emberrel, aki nagyon rendes volt hozzá és akivel talán soha többet nem fog találkozni.

Csendben másztak fel a véget nem érő lépcsőkön és csatlakoztak a tribün tetején levő társasághoz. Idefentről élvezhette a lány a teljes lóversenypálya látványát. A férfi megmutogatta neki a különböző jelző táblákat, de őt inkább a sűrű hömpölygő tömeg izgatta, amely az egész elzárt területet megtöltötte.

Jelt adtak második futamra és a lovak egymás után beálltak a helyükre, amikor a lány fölmászott a lelátó legfelső üléseinek soráig. A falról lelátott a lenti utcára és amint lustán balra pillantott, látott egy nagy autót befordulni a londoni út felől és beállni a tribün bejárata előtti parkolóba. Egy férfi szállt ki belőle: Arthur Rustem volt. A lány visszament Lukehoz és elmondta mit látott.

- Rustem itt van? Ő rendszerint nem jön ki a versenyre!

Felemelte távcsövét és vizsgálva az elkerített részt, ő is meglátta Rustemet, amint keresztülvágott az embertömegben. A három ember, akiket keresett a tér legtávolabbi sarkában volt: dr. Blanter, a testes kis Trigger és Goodie. Láta, hogy a tréner megfordul, hogy találkozzék a közeledő ügyvéddel és a kis csoport összedugta a fejét. Valami nagyon fontos dolog lehetett, amit Rustem közölni jött, mert a távcsövön át látta, hogy dr. Blanter arca eltorzul a haragtól.

Trigger, aki a társaság őrszeme volt, néhány másodpercenként körülnézett, hogy felkutassa az esetleges hallgatózókat. Amikor a nézők egy csoportja közelükbe jött, kissé távolabb húzódtak és folytatták a beszélgetést. Egyszer csak azt látta Luke, hogy a tréner fölmutat a tribünre.

- Van egy érzésem, hogy rólunk beszélnek - mondta. - Látja őket?

A lány bólintott.

- Talán elhozta a kulcsaimat. - mondta ártatlanul leeresztve távcsövét.

- A maga kulcsait?! El tudja képzelni, hogy Rustem fölutazik Yorkshirebe....

Elhallgatott. A társaságból hárman gyorsan keresztülvágtak a téren és eltűntek a látóterükből. Felszaladva a lelátó tetejére Luke lelátott a falról. A nagy porlepte autó még mindig a bejárat előtt állt. Azok hárman kijöttek, beszálltak a kocsiba, amelyik felbögött megfordult és elhajtott arra, amerről jött.

- Vissza Londonba. Vajon miért? - szólt Luke elgondolkodva. - Kíváncsi vagyok, miért ez a nagy sietség?

Luke láthatólag zavarban volt, aggódott és a lány kíváncsi lett, mi is lehet a tényleges feladata Doncasterben. Szokatlan volt, hogy a nem túl nagy

létszámmal rendelkező Scotland Yard kiküldi egyik fontos tisztjét, hogy Trigger tranzakcióit figyelemmel kísérje.

- Lehet, hogy holnap visszajönnek. Valószínűleg valami baj volt a tranzakcióval. Fontos lehet, bármi is az.

Elszállította a lányt a szállására és amikor följánlotta neki, hogy elviszi vacsorázni és megmutatja neki a várost, az nem talált kifogást, amivel visszautasíthatta volna.

A lánynak azon a délutánon kellemes tennivalója akadt. Hozott magával Londonból egy nagy bútorkatalógust, szőnyeg és függöny mintákat és egy teljes órát töltött egy, a nők számára legélvezetesebb elfoglaltsággal: háza berendezésének megtervezésével.

Elizabeth Gray tizenhét éves korában, amikor anyja meghalt, gyors- és gépíró lett. Tudta, hogy valahol Dél-Amerikában van valahol egy nagybátyja, de semmi közelebbit nem tudott róla, amíg meg nem kapta azt a meglepő táviratot, amelyben az kérte, hogy költözzön hozzá. Hat nagyszerű éven át álmai életét élte, minden nap nyeregben ült, egy fényűző ház úrnője volt és nagybátyja halála után ő lett az egyetlen örökös. Most gazdag nő és lehetősége van, hogy meg tervezze a saját életét. Longhallban még, mint gyerek volt és nem maradtak túl kellemes emlékei annak komor fenségéről. És most az övé - ez a gyönyörű öreg Tudor-stílusban épült ház és körülötte sok ezer hektár. Az öreg Donaldnak az volt a kívánsága, hogy halála után térjen vissza Angliába és bizonyos szempontból nem volt nehéz teljesíteni, mivel Dél-Amerikában nagyon kevés barátja volt. A nagybátyja nagyon elszigetelten élt és a lány csak ritkán ment Buenos Airesbe, kivéve a szabójánál tett időszakos látogatásait és a színházba járást.

Mr. Garcia majdnem az egyetlen barátja volt és nem okozott neki nagy bánatot, hogy megszakítsa azt az életet, amelyet az *estanción*⁸élt. Angliában volt néhány régi barátja, akikkel újra találkozhat, ismeretségek, amelyek barátsággá fejlődhetnek és olyan érdekeltségek, amelyek összefüggnek a vagyonával.

Amikor este Lukeal vacsorázott, elmesélte neki terveit.

- Szóval versenylovakat akar tenyészteni! Nos, még rosszabbat is tehet, ha erőlködik. Nem kockáztatom meg, hogy kikérje magának, ha megkérdezem mennyi pénze is van? Emellett véletlenül tudom, hogy negyed millió és hogy évente tizenhárom ezret kap, amivel játszozhat és valószínűleg néhány éven belül még sokkal több lesz. De nem élhet Longhallban!

- Miért nem? - kérdezte a lány dacosan.

- Mert én nem akarom! - mondta a férfi. - Ez nem tűnik kielégítő magyarázatnak, de ez az egyetlen, amit jelen pillanatban adhatok, mivel a valódi ok még csak elmélet, amit nem lehet bizonyítani, legalábbis mások számára nem

⁸ Farm, tanya spanyolul (A fordító megjegyzése)

kielégítő módon. Maga ott járt, nem? Láta a vasrudakat az ablakokon, a vaskapukat és a drótháló kerítést? És tudja, hogy az új istállók, amelyeket Goodie vásárolt, üresek és miért épít újakat a háztól félmérföldnyire a dombok lankáin? És látta Perrywig Cavet⁹? Ez az a birtok, amit magától bérel. Két vaskapuja van és a közhiedelem szerint egy hölgy kísért ott, akit húsz évvel ezelőtt ott gyilkoltak meg.

A tekintete kihívó volt, de a szemeiben nem volt habozás sem mosoly.

- Komolyan mondtam; a falubeliek arrafelé azt mesélik, hogy bizonyos estéken a szerencsétlen hölgy sikoltásaitól megfagy bennük a vér. Nagyon találó kifejezés az, hogy „megfagy bennük a vér”. Tökéletes szemléltetése annak, hogyan gondolkoznak az egyszerű falusi emberek.

Szünetet tartott.

- Na - kérdezte a lány határozott kihívással a hangjában - és maga hallotta a „szerencsétlen hölgy” sikoltásait?

- Hallottam - válaszolta a másik egyszerűen - és egyáltalán nem volt kellemes.

A lány elkezdett nevetni, előbb halkán, majd erőt vett rajta a vidámság és hangosan fölnevetett.

- Kísértetek! - mondta megvetően - Patkányok! - És sietve hozzátette - Nem akarok goromba lenni, én csak azokra a kicsi barna kísértetekre célok, amelyek feltehetőleg Longhallban kísértének. Nem hiszek bennük és nem hiszek a maga kísértetében sem. Ezért nem akarja, hogy leköltözzek?

Luke nagy elmélyüléssel egy kis vajat kent a pirítósára.

- Részben - mondta.

- Nos, le fogok költözni! - Ráütött a tenyerével az asztalra - Nem hiszek a kísértetekben, sem a patkányokban, sem akármiben. Lent fogok élni Longhallban, mert a nagyapám, annak az apja és a Galliwoodok egész nemzetsége ott élt. Nem tudom, hogy lett belőle Gillywood!

A férfi hosszú ideig szótlanul nézett rá.

- Ebben az esetben jól teszi, ha megengedi nekem, hogy magával menjek és átvizsgáljam azt a helyet, mielőtt beköltözik - mondta. - Híres vadásza vagyok a patkányoknak, akár rágcsálók, akár emberek. És szeretném, ha megengedné, hogy tanácsot adjak a személyzet kiválasztására.

A lány szája kinyílt a meglepetéstől a váratlan ajánlatra.

- Magának szüksége van egy komornyikra, egy inasra és egy mindenesre, és annyi női cselédre, ahányat talál a környéken. Nagyon komolyan mondom! Ez nagyon elhagyott hely és a férfi személyzetet nagyon gondosan kell kiválogatni. Most éppen szerte az országban hamis papírokkal ellátott bűnözők vándorlása sújtja Angliát.

⁹ Perrywig Cave - Perrywig barlang. (A fordító megjegyzése.)

- Miért akar ezzel foglalkozni? - kérdezte a lány.
- Jutalékot kapok a személyzet béréből - volt a tréfás válasz.

3.

Másnap reggel Luke fölkereste a lányt, amikor az reggelije közepén tartott és elfogadta meghívását, bár kijelentette, hogy már egy nagyon bőséges étkezés után van.

- Kimegy ma a lóversenyre? - kérdezte tőle.

A lány azt válaszolta, hogy vissza szándékozik ma térni Londonba és a férfi úgy fontolgatta a választ, mintha igen nagy fontosságot tulajdonítana annak.

- Mit fog azután csinálni, ha visszament Londonba?

A lánynak még nem volt határozott elképzelése a legközelebbi terveiről. A világot egy nagy virágoskertnek látta, ahol sokféle virág közül válogathat.

- Szeretném, ha megígérne valamit. Ne menjen le egyedül Longhallba!

A lány ajkai megrándultak.

- Nem tréfálok, se nem dramatizálom a kérdést. - mondta a férfi komolyan. - Én csupán barátilag kérem. Azt szeretném, úgy vegye, mintha egy nagy szívességet tenne nekem. Kérem, hívjon föl a Scotland Yardon - holnap már én is Londonban leszek - és amikor leutazik, hogy megtekintse a birtokot, hadd menjek én is magával!

- Rendőri védelem alatt állok? - mosolygott a lány.

- Bizonyos értelemben igen - válaszolta az. - Nem tudom, hogy ki van-e téve valamilyen veszélynek, vagy védelemre szorul-e, de le akarok vinni oda egy embert. Ő bizonyos dolgokban szaktekintély és együtt a segítségére lehetünk. Ami a Londonba való visszatérést illeti, - rázta meg a fejét - ha megfogadja a tanácsomat, megnézi a Legert. Ez az év legjelentősebb versenye és már tud annyit a lóversenyről, hogy nélkülem is elboldogul. Gondoskodom róla, hogy legyen foglalt kocsí a maga részére Londonba és feltehetőleg én is visszamegyek magával.

A lány nevetett.

- Megkérdezhetne volna legalább, hogy akarok-e magával utazni, de már a kezdet kezdetén rájöttem, hogy nem sokat ad az illemre. Rendben van, megnézem a versenyt. Legalább lesz mit elmesélnem Garcíanak.

Ezen a délutánon akkora tömeget látott, amilyennel még sohasem találkozott. Szép idő volt, egész Anglia képviseltette magát a túlsúfolt közterületen; csak maga Yorkshire kitöltötte az egész teret. A levegőben valami elektromosságot érzett, amilyent nem észlelt az előző napokban és végignézte az izgalmas hajrát, amelyet alig egy fejhosszal nyert meg egy 50 az 1-hez esélyű ló. A látvány a tribün tetejéről tökéletes volt.

Luke nem ért oda időben, de jól látta a versenyt a lejtős pázsitról. Éppen a lelátók felé tartott, hogy találkozzék a lánnyal, amikor valaki megérintette a karját. Ahogy megfordult egy behízselő mosolyú kis embert látott, aki olyan volt, mint egy zsoké. Nem volt túl tiszta, ruhájának kopott volta nem nagy gazdagságról tanúskodott.

- Emlékszik rám Mr. Luke? Punch Markham vagyok.

Luke nagyon jól ismerte Punchot. Az, szerencsétlenségére, hivatalos minőségében került vele kapcsolatba és három hónapot kapott, mert hamis ürüggyel pénzt csalt ki másokból.

- Én most őszinte leszek, Mr. Luke, bár nem kifizető őszintének lenni. Potyautasként utaztam ide Londonból egy turista buszon. Nevetni fog! A vezető ülése alatt. Nem kicsit volt ott meleg! Közvetlenül a motor fölött voltam. Ez új magának is, Mr. Luke! Egyik régi gazdám adott nekem egy ingyen jegyet a versenyre a régi idők kedvéért. Nem felejtették el, hogy én gondoztam az ország egyik legjobb lovát. Nem látott valamit az öreg Goodiból? Mindenütt kerestem, hogy megpróbáljam megválni egy rongyra, ennyi nekem is jár!

- Miért jár magának valami attól a kiváló idomártól? - kérdezte Luke, nem mulasztva a legcsekélyebb információt sem Elijah Goodieval kapcsolatban.

- Kiváló idomár?! - mondta a kis ember gúnyosan - Én egy fejjel jobb vagyok nála! Oroszlán, tigris - az igen, de lovak! Nem! Bár elismerem, csodát tett azzal a csikóval, amelyet eladtam neki - a Blandford csikóval. Maga tudta, Mr. Luke? A minap győzött Stocktonban.

- A „Dicsőség Mezeje”? - kérdezte Luke és a kis ember bólintott.

- Ő az. Fogadok, hogy egy csomót nyertek rajta. Nem Goodie istállójában volt, de most Goodié. Nem tudni manapság, kié egy ló ebben a tömegben. Hatvanöt fontért adtam el neki. Egy ír farmer nevelése volt.

- Ne adja nekem elő az egész történetet Punch, sietek.

- Ez volt az egyetlen ló, azok közül, amelyeket ismerek, amelyeknek nem egyforma lábai voltak - három nagy és egy kicsi. A farmer ezért adta el; azt mondta, hogy egy torzszülött. Goodie sohasem jött rá. Körültapasztottam a patáját csirizzel - ez az igazság, Mr. Luke. A játszma, amelyet

- Nem érdekelnek az alantas emlékei!

Zsebébe nyúlt és kivett egy tíz shillinges bankjegyet.

- Ezt akár a csatornába is dobhattam volna. Ez csak a józanság és a részegség közötti különbséget fogja szolgálni.

- Esküszöm, mostanában sohasem iszom. Nem engedhetem meg magamnak. Ez annyit jelent, hogy eleget fogok tudni enni - mondta Punch és mocskos mancsába zárta a bankjegyet. - Maga jó volt hozzám Mr. Luke. Én mindig mondtam, hogy a zsaruk nem olyan sötétek, mint amilyenre festik őket és a rámenősek általában egész rendesek, ha az ember megismeri a valódi természetüket.

Luke nem állt meg a dicshimnusz meghallgatni. Meglátta a lányt, amint az az elkerített rész felől levezető keskeny átjárón feléje közeledett és csatlakozott hozzá.

- Csodálatos futam volt – szolt. - Jót tett volna Trigger egészségének, ha annak a fickónak a nevét küldte volna szét táviraton. Ötven az egyhez! Ez pirosra festette a Zöld Szalag irodáját! És most, ifjú hölgyem, készen állok. Van egy kitűnő vonat, amelyik Leedsből jön. Megáll Doncasterben és én lefoglaltam egy szakaszt.

- Ki volt az a kis ember, akivel beszélt? - kérdezte a lány.

Már elérték a barátság olyan fokát, hogy mentegetőzés nélkül kielégíthette kíváncsiságát. Úton az állomás felé a férfi elmesélte neki Punch Markham történetét. Jó zseké volt és eredményes tréner, de túl sok barátja volt. Egy nap az ellenőrök bizonyítékot szereztek arra, hogy érdekelve van az egyik lova indításában. Punchnak meg kellett illedelmesen jelennie a Jockey Club Elnökségének magasztos színe előtt és visszavonták az engedélyét; szerencsés volt, hogy megmenekült a kilitástól. Ezután lovak adásvételéből élt; egyike volt a legismertebb lóidomároknak Angliában és úgy hírelt, köze volt egy - két nagyobb turf csalásnak, bár ezekben valószínűleg kisebb szerepet játszott. Nem nagyon bíztak benne még azok sem, akik alkalmazták.

Elég sok ilyen emberrel találkozhat a turfnál, de ezekkel szembe állíthatók azoknak a tisztességes férfiaknak és nőknek ezrei, akik még álmukban sem szegnének meg akár egy kisebb versenyszabályt sem. Ezekről semmit sem hallani, de ezek képezik lóversenyzés gerincét. Helytelen összekapcsolni őket azokkal, aki a lóversenyből élnek. A gazemberek itt könnyen jutnak pénzhez.

Vissza az úton London felé Elizabethnek alkalma volt, hogy tanulmányozza a férfit, aki olyan váratlanul és erőszakosan betört az életébe. Nem olyan volt, mint amilyennek egy rendőrtisztet elképzelt. Őt, aki abban az időben, amikor még gyorsíró volt sokféle emberrel találkozott és büszke volt arra a képességére, hogy még a legkiismerhetlenebbet is a helyére tegye, ez a férfi meglehetősen zavarba hozta. A szakasz egyik sarkában ült csukott szemmel és a lány nyugodtan vizsgálgathatta. Nem volt nagyon jóképű, bár magában el kellett ismernie, hogy vonzó. Ahogy pihent, az arca szomorú volt, ajkai lefittyedtek, hosszú keskeny orra még hosszabbnak tűnt. Szép szemei voltak és kivéve a szürke tincseket a halántékán, fiatalnak látszott. Egyáltalán nem felelt meg a rendőrtisztekről alkotott képnek.

Az utazás folyamán a férfi mellékesen megemlítette, hogy beszél spanyolul és arra gondolva, hogy csak blöfföl, kérdezett tőle valamit ezen a nyelven, amire az azonnal hibátlan kasztíliai tájszólással felelt. Könnyen tanul nyelveket, ismerte be és beszél is hármat vagy négyet.

- Nem annyit, mint Rustem barátunk, ő nagyon erős a keleti nyelvekben. Görög és arab az anyanyelve; eredetileg valahonnan Macedóniából jött. Ő persze már nem az ügyvédje!

- Miért persze?

- Mert törülték a névsorból. Nem tudta?

- Maga mondta a hajón.

Az bólintott

.- Szóval már mondtam! Emlékszem, hogy valamire fölhívtam a figyelmét, de azt hittem, hogy Goodiera. Akkor még nem volt tudomásom arról, hogy ismeri. És- habozott.

- És mi? - kérdezte a másik.

- Nos- most látszott a férfi először határozatlannak. - Ő elég nagy nőcsábász.

Egyszerre rájött, hogy sikamlós talajra tévedt és még zavartabban igyekezett kijavítani magát.

- Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ööö

- El akar csábítani? Miért ne akarhatna? Mr. Luke, maga valóban egy kissé túlságosan is akar engem védelmezni!

A férfi szégyenlősen vigyorgott és ráadásul zavarában kissé el is pirult a lány nagy derűtségére, aki ezért meg is bocsájtott neki.

Luke a King's Cross pályaudvarnál vált el tőle, de előbb megígértette vele, hogy értesíti mielőtt Longhallba látogat. Amikor a szállodába ért, hosszú távirat várta, amelyet Münchenben adtak föl:

Legyen szíves, fizesse ki a számlámat és küldje el a poggyászomat a Friedmann Ügynökséghez. Cím: Fridrich-Wilhelm Strasse, 719. München. Rövid pihenésre Bajorországba utazom. Az én gyönyörű Vendinám jól van és megismert.

Adios. Alberto.

Mr. Garcíanak játékos szokása volt, hogy a keresztnévét írta alá. Szóval Münchenbe utazott! Ettől a lány egy kissé megkönnyebbült. Most, hogy az öreg Garcia elutazott első estjét töltötte egyedül Londonban és ez eléggé kiábrándító

tapasztalat volt. Jegyet váltott egy színházba és örült, mert volt annyi erkölcsi bátorsága, hogy az előadás felénél kijöjjön.

Csodálatos dolog volt gazdagnak lenni egy városban, ahol előzőleg szűkösen tengődött. Mégis, amikor hazahajtott a hotelbe, a buszokon fűtőkben lógó lányokat bizonyos irigységgel nézte. Holnap majd láthatja őket, amint végtelen sorokban áramlanak a hidakon keresztül a számtalan hivatal felé vezető útjukon, de ma este van otthonuk, ahova mehetnek, emberekhez, akik törődnek velük és családokba, ahol érdeklődnek munkájuk és terveik iránt. Aznap este valamilyen meghatározhatatlan elégedetlenség érzésével feküdt ágyba és különös módon hiányzott neki furcsa doncasteri társa.

Másnap reggel jobban érezte magát, a szobájában reggelizett és azon töprengett, melyik bútor áruházba induljon, amikor a recepciós feltelefonált.

- Mr. Arthur Rustem? Küldje föl, kérem!

Mr. Rustem mosolyogva és hajlongva lépett a szobába.

- Maga Doncasterben járt. Ne is tagadja drága ifjú hölgyem, láttam magát. - Huncutul hadonászott ujjjaival, nemcsak barátságosan, inkább bizalmaskodóan

- Önnek igen jó a szeme, Mr. Rustem - mondta a lány hidegen. - Én csak a távcsőn át láttam magát. Meglehetősen kétlem, hogy ki tudott választani az emberek ezrei közül, akik a tribünön voltak

A másik diszkrétén témát váltott.

- Akárhogy is, de maga ott volt Doncasterben. Láttam a kedves barátunkat, Goodiet. Egy derék, keményen dolgozó ember, aki harcol a jólétéért és szerencsére most egy kicsit többet tud keresni. Azért mondom, hogy „szerencsére”, mert szeretem látni, ha egy derék ember boldogul.

- Elhozta a kulcsokat, Mr. Rustem? - A lány nem akart Mr. Elijah Goodie pénzügyi kilátásairól vitatkozni.

- Persze.

Felszólítás nélkül fogott egy széket és leült; kivett a zsebéből egy lapos dobozt és az asztalra tette.

- Itt vannak az ősi ház kulcsai. - mondta majdnem vidáman. - A kérdés csak az, kedves ifjú hölgyem, vajon kíván-e abban a sötét magányos házban élni, - én nem ismerek ennél magányosabb házat - vagy elfogadja azt a nagyon kedvező ajánlatot, amelyet a véletlen közrejátszása folytán ma reggel kaptam egy ügyfelemtől, aki a házat - itt nyomatékosan szünetet tartott - negyvenezer fontért akarja megvenni. Azt hiszem, egy kicsit bolond, hogy ekkora összeget ajánlott...

- Ki az ön ügyfele? - szakította félbe a lány. - Mr. Goodie vagy Mr. Trigger? Esetleg dr. Blanter?

Rustem rámeredt, teljesen felkészületlenül a váratlan támadásra, majd szomorúan megrázta a fejét.

- Tartok tőle Miss Gray, hogy maga rosszindulatú pletykákat hallott. Nem akarok neveket említeni, de van néhány csalódott ember, ha szabad ezt a kifejezést használnom, néhány bosszúszomjas ember, akik azzal foglalkoznak, hogy másokat befeketítsenek...

- Ez a körülményes leírás Luke felügyelőre vonatkozik? - kérdezte a lány.

- Nem, nem - válaszolt a másik sietve - Nincs semmi, amit Luke felügyelőre mondhatnék! Nagyon értelmes, kellemes és nagyon művelt ember. Nem szeretném, ha olyasmi terjedne el, hogy Mr. Lukera valami becsmérőt mondtam. De vannak rosszindulatú emberek...

- Nem fogom eladni Longhallt, Mr. Rustem - mondta a lány nyugodtan - Azt gondolom, sok vitát takarítunk meg, ha ezt tisztáztuk.

- De az értékének pont a kétszeresét ajánlották föl magának!

- Ha a négyszeresét ajánlották volna föl, az se jelentene különbséget. Be fogok költözni Longhallba és ha lejár a bérleti szerződés valószínűleg birtokba veszem Gillywood Cottaget is a dombvidékkel együtt.

A férfi rámeredt, fehér ujjjaival dobolva az asztalon és egy mosolyt erőltetett az arcára.

- Ha már így döntött, ostobaság volna részemről, ha további tanácsokat adnék - mondta. - Talán igaza van. Nagyon hiszek a női ösztönben. Amennyire lehet, igyekszem megkönnyíteni a dolgokat. Magával megyek, amikor meglátogatja a házat és mindenben segítek, amiben tudok.

- Nem szükséges, hogy jöjjön. Már elintéztam a kíséretet - mondta. Egy kis gúny vegyült a mosolyába. - Mr. Luke, aki jól ismeri a környéket, megígérte, hogy körülvezet. Azok ott a kulcsok?

A lány fogta a kis dobozt, kinyitotta és a férfi kíváncsian figyelte. Bájos volt és csodálta az eszét, de ugyanakkor nagyon is fontos volt, hogy teljesítse a feladatát.

- Nagyon örülök, hogy fölvetette a bérlet kérdését Miss Gray. Átadtam az összes iratot az ön ügyvédjének és az rámutatott, hogy Mr. Goodie szerződése ennek az évnek a végén jár le és nem néhány év múlva, ahogy én gondoltam. Ez azt jelenti, hogy ön élhet az előjogával és év végével fölbonthatja a szerződést, máskülönben az további tizenöt évig érvényben marad. Sajnos személyesen biztosítottam Goodiet, hogy nem lesz kirakva és hogy maga az utolsó a világon, aki tönkre kíván tenni egy több mint középkorú, talán úgy is mondhatnánk, hogy élete alkonyán levő embert. És ennek tudatában - benyúlt a belső zsebébe, kihalszott onnan egy összehajtott papírlapot és elé tette az asztalra - megfogalmaztam egy ideiglenes meghosszabbítást, amely hagy számára egy évet, vagy valamennyit, hogy kereshessen másik helyet abban az esetben, ha maga úgy döntene, hogy fölmond neki. Ez merőben formalitás. -

Kivéve töltőtollát lecsavarta kupakját és a papírral együtt a lány elé tolta.

- Megjelöltem ceruzával, ahol alá kell írnia

Nevetést hallott és felnézett.

- Mr. Rustem - mondta a lány szemrehányóan - maga valóban azt várja tőlem, hogy aláírjak mindenféle papírt, ami egy perccel előbb elém kerül? Avagy az örökösöknek ilyen kell tenniük áldott ártatlanságukban? - Megrázta a fejét - Küldje el az ügyvédeknek!

Amaz megsértődött, megfontoltan és méltóságteljesen összehajtotta a papírt és visszatette a zsebébe, rácsavarta a kupakot a töltőtollára és fölállva fogta a kalapját és kesztyűjét.

- Maga nagyon megsértett. - Hangjában volt egy kis remegés féle. - Egész pályafutásom alatt még senki sem gyanúsított meg azzal, hogy megpróbáltam visszaélni egy ügyfelem ártatlanságával.....

- Igaza van Mr. Rustem, - mondta a lány vidámságtól csillogó szemekkel - az egyetlen gyanú, ami ön ellen fölmerült, az volt, hogy ügyfelei pénzt felhasználta a saját vállalkozásai céljára.

A férfi belátta, hogy kitört a háború és szembenézett vele. Valahogy nem is várt más befejezést, bár a lány pökhendisége megdöbbsentette. Talán azért, mert nem tudta, hogy az három éven át keményen küzdött a megélhetéséért, mielőtt csoda történt és egy régi levél megpillantása emlékeztette Donald Grayt, hogy valahol a nagyvilágban van egy rokona és hogy nagyon öregnek és magányosnak érzi magát.

Arthur Rustem csak egy nagyon szép és nagyon gazdag fiatal hölgyet látott, aki bosszantóan magabiztos volt. Egyáltalán nem hasonlított álmai gyengéd hősnőjéhez; Mr. Rustemnek ugyanis romantikus ábrándjai voltak.

- Jól van, fiatal barátnőm! - hangjából minden udvariasság eltűnt, - látom, hogy maga reménytelenül elfogult velem szemben és a.....az ügyfeleimmel szemben. Ez nagy kár! Én azt tanácsoltam, hogy ne menjen le Longhallba

- Ezt már én is tanácsoltam neki, csak teljesen más okból.

Nagyon jellemző volt Lukera, hogy kopogás nélkül jön be az ajtón és az is, hogy már bent volt, az ajtót becsukva maga mögött, félúton az asztalhoz és a bent levők egyike sem vette észre belépését.

A lány fölneézett és megrökönyödött.

- Én is ugyanazt a tanácsot adtam Miss Graynek, - ismételte meg Luke - de ő úgy látszik - már eldöntötte és feltételezem, hogy odalent békében kíván éldegélni szomszédaival: korábbi ügyvédjével, Triggeréssel és Blanteréssel. Ha van valami tennivalóm, az semmiség. Mindent meg fogok tenni, hogy Miss Gray otthonosan éljen Longhallban. - Közben Rustemet nézte és nyugodt megfontoltsággal beszélt hozzá.

- Ez azt is jelentheti, hogy egy csomó embert el kell onnan vitetnem oda, ahol a kutyák nem haraphatják meg őket, egészen magas társadalmi rangú

embereket, Rustem akik azt hiszik, annyira biztonságban érzik magukat, hogy biztosítást sem akarnak kötni.

Látta, hogy Rustem elváltozik a színében. A fenyegetés célba talált és a lány elképzelve magában, hogy mosolya mögött forr benne a düh. Szó nélkül ment az ajtó felé, de a rá annyira jellemző módon nagyon halkán csukta be maga mögött. Elizabeth törte meg a csendet.

- Szokott maga egyáltalán kopogtatni, ha egy hölgy szobájába lép? - kérdezte.

Az, a maga bosszantó módján, figyelmen kívül hagyta a kérdést.

- Mit akart ez amellet, hogy elhozta a kulcsokat? Ma reggel kapta meg őket, Goodie maga hozta föl neki.

- Azt akarta, hogy adjam el a birtokot.

Az bólintott.

- Sokat ajánlott? - És amikor a lány megmondta, füttyentett. - Nagyon ráhajtanak - vajon miért? A dombvidék nem a legjobb Berkshireben, bár annyira elhagyatott, amit egy tréner nem tud magának biztosítani olyan helyen, mint például Wantage.

Elgondolkodva megvakarta a fülét.

- Hallott valamit Mr. Garciaról?

A lány megmutatta neki a táviratot és ő szó nélkül visszaadta.

- Van valami a levegőben és sejtelmem sincs, mi az. Mr. „Zöld Szalag” Trigger különleges körlevelet küldött szét minden ügyfeléhez, felszólítva őket, hogy a jövő hónapban nyissanak új lekötéseket. Nagyon alapos! Ez a fickó átrázza valamennyi állami hivatalt. - Kihúzott a zsebéből egy köteg papírt és kettőt kivett közülük.

- Itt van a sürgős felhívás. Minden ügyfelet felkérnek, kétszerezzék meg a bukmékereik számát. És itt egy bizalmas kiegészítő jegyzék, amelyik tartalmazza minden nagyobb angliai bukméker pénzügyi helyzetét és a legjobb megközelítési módot. Itt van néhány tanács, hogyan lehet a kötést végrehajtani kitalált nevekkel. Triggernek - ahogy már korábban rájöttem - van esze. Valami nagyon nagy dologra készülnek. Trigger maga valószínűleg ennél az akciónál két- vagy háromszáz kötést csinál. - Magában füttyörészett szeméit a lányra szegezve, de gondolatai nyilvánvalóan messze jártak.

- Mielőtt végleg abbahagyják, hetven ezer fontot fognak magának felajánlani. - mondta és a jóslat bevált, mert alig tíz perccel azután, hogy elment, csengett a telefon és a vonal másik végén Rustem hangja szólalt meg.

- Egyedül van, vagy ott van még a mi bosszantó barátunk is? Mellesleg az ügyfelem felemelte ajánlatát. Egy régiségkereskedő, aki rajong a Tudor stílusú épületekért. Fantasztikus árat hajlandó fizetni - hetven vagy nyolcvan ezer fontot.....

- Longhall nem eladó! - mondta a lány és letette a kagylót.

*

A jelenlegi helyzetnek volt néhány sajátos vonása. Luke a szobájában ülve ezeket forgatta a fejében. Ahogy tudta, három hónappal ezelőtt Goodie panaszra ment a helyi hatóságokhoz a vízhiány miatt és tárgyalásokba kezdett egy lóidomító létesítmény megvételére Wiltshireben. Tipp keresőket talált idomító telepén és habozott a wiltshirei birtokot kibérelni vagy megvenni, mert féltette szabadságát, amelyet ezen a téren élvezett.

Akkor pedig a Gillywood Farm és a jól áttekinthető dombvidék miért lett olyan fontos számára, hogy hajlandó lett volna érte még nyolcvanezer fontot is fizetni? Az Elizabethtel való szomszédság miatt? Magának Longhallnak volt valamilyen különleges titka? Vagy attól félt, hogy a lány rájön egy titokra, amelyet az idomító telep rejteget?

A titkok legnyilvánvalóbbika nem volt titok Luke felügyelő előtt.. Kutatásokat végzett a lezárt területeken és a felfedezés, amit tett nagy megrázkódtatást okozott neki. Nagyonis bátor ember volt, de nem kísérelte volna meg, hogy éjjel behatoljon Li Goodie házába. Ismerte a titkát a bérelt istállóknak, hogy azokat miért építették és helyezték át olyan nagy távolságra a lakóépülettől. Szükséges-e, hogy a lány is megtudja? Ez volt az a probléma, amelyet nem oldott meg megnyugtatóan. Mindenesetre várhat vele addig, amíg személyesen is megvizsgálja Longhallt és fölméri a baj kialakulásának lehetőségeit. Mert, hogy baj lesz, az elkerülhetetlen. Mindent, ami a lányra veszélyt jelent, minimumra akart csökkenteni.

Bár az ő főhadiszállása névlegesen a Scotland Yard volt, irodája attól egy kőhajításnyira volt, egy irodaházban. Volt egy saját kis részlege, egy nyomozó csoport, amely a központtól független volt. A lóversenyeket ellenőrző hatóság három évre kölcsön vette őket és olyan vizsgálatokat végeztek, amelyek különös és izgalmas mellékutakra vezettek. Ő - aki azt hitte, az alvilág már semmi újat nem tud neki mutatni - olyan dolgokat tudott meg, amelyek jóval túlnyúltak egy átlagos yardi rendőr látókörén. Titkos feljegyzéseiben szerepeltek ártatlan kis istállófiúk, kis és meglehetősen ártalmatlan szervezetek vagy más nagyobb és veszélyesebb bandák fontos vezetőnek nevei, amely szervezetek nem a közre, hanem a bukmékerekre jelentettek veszélyt. Listáján nem kevés rendőr neve is szerepelt. Nem foglalkozott ismert bűnözőkkel, akik ugyanúgy látogattak a lóversenyekre, mint divatos esküvőkre. Ezek véletlenszerűen felbukkanó vándormadarak voltak, nem tartoztak a versenyekhez, csak jöttek-

mentek; ráhagyta őket a rendőrség járőröző részlegeire, akik a lóversenyeket ismerős arcok után kutatva látogatták.

Nyilvántartásában szerepelt a Zöld Szalag valamennyi alkalmazottjának neve. Az ügynökök, a hivatalnokok, sőt az irodákat reggelente rendbetevő takarítók is mind föl voltak sorolva és detektívjei sokat közülük figyeltek. Ezek azonban csak a szervezet kezeit és lábait alkották; az agyat a kövér kisember képviselte, aki rózsafa burkolatú szobájában ült, háta mögött hatalmas páncélszekrényrel, amelyet hat inch¹⁰ vastag acéllemezből készült ajtó védett. A tisztviselők nem ismerték az ügyfelek nevét. Trigger csak lányokat alkalmazott.. Olyan fizetést adott nekik, amitől az átlagos titkárnőknek leesett az álluk; nagyobb gonddal lettek kiválogatva, mint a köztisztviselők. Mindegyik lánynak volt íróasztala és névkártyája, de a kártyán nem a név állt, hanem egy szám. Ez a szám volt minden borítékon, amelyiket lezártak, mielőtt a zárt boríték Trigger irodájába került. Ő maga volt az, aki a széfjében levő hosszú acéltálcákból kiválasztotta a megfelelő számot viselő stencil lemezt, ő helyezte be ezeket a címíró gépbe és egyedül ő volt, aki a gépet kezelte. Maga postázta a leveleket, kocsijában hatalmas csomagokban szállítva őket postahivatalról postahivatalra, bedobva néhányat közülük minden útba eső levélszekrénybe. A művelet általában három órás vezetést jelentett, de ez egyike volt azoknak a dolgoknak, amelyeket neki magának kellett elvégeznie.

Ügyfeleit, ahogy Luke mondta, egyenkint válogatta és ellenőrizte. Nyereségük fele egy hétre rá érkezett hozzá, azután, hogy a ló nyert, vászonbetétes zöld, borítékban, ajánlva. Minden klienszt elláttak ilyen borítékokkal és minden ilyen levél az ő saját irodájába jött, tartalmukat saját maga ellenőrizte és vette jegyzékbe. Az akció előtt és után napi tizennyolc órát dolgozott és néha bent is aludt az irodában. Az egész összeg készpénzben érkezett és hogy mi lett vele, Luke nem tudott rájönni. Nagy összegek kerültek Mr. Trigger bankszámlájára, ami szükséges is volt, mivel a ráfordítási költségek igen magasak voltak.

Biztos volt, hogy az adóra befizetett összegnél csal. Nyereségének valódi összegét sohasem ismerték. Amikor egy akciót megterveztek, maga Trigger volt, aki a ló nevét minden egyes táviratra bélyegezte és húsz - harminc táviratot helyezett el egy lezárt borítékba a verseny reggelén. Ezeket a borítékokat megbízottai széthordták az ország minden részébe, a pecsétet a postahivatalokban törték föl, gyakran egy másik megbízott jelenlétében, akit az első nem ismert, majd feladták a táviratokat. A bedolgozók másik csoportját felügyelőknek nevezték. Az ő főhadiszállásuk egy másik iroda volt Londonban és sohasem találkoztak a Zöld Szalag egyenruhás alkalmazottaival, csak ott a postahivatalokban.

¹⁰ kb. 15 cm vastag (A fordító megjegyzése)

Luke gyanította, hogy minden lóversenyen jelen van a megfigyelők kis csoportja is, akiknek feladata elolvasni az üzeneteket, amelyeket a küldöncök szállítanak minden versenyre, a Londonból távolsági telefonhívásokon keresztül kapott hírekkel.

A kis kövér ember valóságos tábornok volt, egy hadtestparancsnok! Semmit sem hagyott a véletlenre és semmi fontos dolgot nem bízott alárendeltjeire.

*

A következő néhány nap során Luke kétszer találkozott a lánnyal, mind a kétszer véletlenül. Bár az még nem látta a házat, a bútort már kiválasztotta; inkább - ahogy Luke gyanította - azon elhatározásának kinyilvánítására, hogy átteszi székhelyét Longhallba, mint más okból. Azután egy reggel érkezett egy telefonhívás tőle, közölve, hogy le kíván menni, megtekinteni birtokát. Fölvette kocsijába a férfit és elindultak Berkshirebe.

- Azt hittem, le fogja hozni egy barátját - mondta a lány.

Az bólintott

- Fölhívtam, hogy legyen ott és várjon minket - mondta. - Readingben lakik, ami egyszerűsíti a dolgokat.

- Egy másik detektív? - kérdezte a lány és ő habozva mondta - Bizonyos értelemben az.

A lány újra hírt kapott Garciaról: táviratot Münchenből, amelyben hívja, csatlakozzék hozzá „egy hosszabb utazásra ebben a gyönyörű Európában”.

- Az öregúr ki akar rúgni a hámból - mondta Luke szemtelenül - Találkozott Rustemmel?

A lány megrázta a fejét.

- A cimboráival sem?

- Láttam Blanter doktort; ott ebédelt a szállodában és úgy tűnt nagyon érdeklődik irántam.

- Én is mernék rá fogadni. Ő a társaság rossz szelleme. - Luke nagyon komoly volt. - Már többször sikerült megúsznia, hogy kizárják az orvosi kamarából, ahogy Rustemet kizárták az ügyvédiből ; csak Rustemnek nem volt szerencséje. A mohó embereknek nincs szerencséjük. Blanter orvos volt és ma is az. Belekeveredett egy-két ügybe és jobbnak találta feladni a praxisát. Kiváló toxikológus, többet tud a mérgekről, mint bárki Angliában és ha nem lóversenyeznek, minden idejét laboratóriumában tölti. Csodálatos birtoka van

Maidenhead közelében a folyónál, egy palota rózsalugassal, csónakházzal, Venus szobrokkal és minden egyéb kényelemmel.

A lány kedélyesen nevetett ezen. Az igazat megvallva hiányzott neki a férfi társasága és bosszantotta, hogy más barátai egyáltalában nem nélkülözhetetlenek számára. És szórakoztatta! Olyan kevés ember szórakoztató folyamatosan, anélkül, hogy egy kissé unalmas ne lenne.

- Megvette már a bútorokat? - támadt rá a férfi. A lány elismerte, hogy igen.

- Csak tölgyfát és nem sokat - válaszolta. - Eldöntöttem, hogy Longhallban fogok élni és legalább a bútoraimat le kell oda vinnem. És van három kitűnő szolgálóm. Ma fogok velük találkozni. Nem különös, hogy terjednek a hírek?. Nem hiszem, hogy több, mint két embernek mondtam, hogy vidéki házamba költözöm és máris fél tucat jelentkezett szolgálatra. Van egy nagyszerű házvezetőnőm, egy szakácsnő és két nagyon helyes cselédlány, akiknek nincs semmi kifogásuk az ellen, hogy vidéken lakjanak. Megmondtam nekik, legyenek ott ma, hogy megnézhessek a helyet és hogy lehetőséget adjak a házvezetőnőnek, hogy megismerje a feladatait.

- Csodálatos! - szólt a másik. - Mint szervező, maga lefőzi Triggert.

Lassan áthaladtak a falun, amely mellett Gillywood Farm fekszik és megpillantották Mr. Goodie létesítményének lezárt bejáratát.

- Mint egy börtön, nemde?

- Nagyon baljóslatú - értett egyet a lány.

Longhall vaskapuja nyitva állt. Keresztül hajtottak a gyomlepte behajtón és amikor szemük elé tárult a ház, a kocsit a lány intésére megállt. Az ajtó körül kisebb embercsoport állt, négy nő és egy ösztövért külsejű férfi.

- Az a két kis csinoska - gondolom - a cselédlányok, a két idősebb nő a házvezetőnő és a szakácsnő, - mondta Luke. - Mind feketébe vannak öltözve, mintha elvesztették volna az állásukat, ahelyett, hogy találtak egyet.

Ahogy a várakozó asszonyokhoz közeledtek Elizabethnek úgy tűnt, hogy inkább a társa a tárgya kíváncsiságuknak; olyan érdeklődéssel méregették, mintha a királyi család egy tagjának ajánlotta volna föl szolgálataikat Longhall tulajdonosa.

A férfi odasétált a sovány emberhez, váltott vele néhány szót, majd Elizabethhez kísért.

- Ő Mr. Lane. Ha nem bánja, szeretném, ha körüljárna velünk. A személyzetet inkább hagyja kint, amíg meg nem néztük a házat. Egyébként rá fog jönni, hogy nem nagyon akarnak előre bemenni.

- Robbanó bombára vagy ilyesmire számít? - kérdezte a lány gúnyosan.

- Arra számítok, hogy patkányokat fogunk látni - volt a nyugodt válasz.

A lány összerázkódott; elfelejtkezett a patkányokról, azt hitte, hogy azok csak Mr. Goodie koholmányai, de kellemetlen meglepetés várta. Luke megfordította a zárban a kulcsot és belökte az ajtót.

- Ha nem bánja Mr. Lane és én előremegyünk - mondta.

A férfi átlépett a küszöbön és megállt. A lány észrevette, ahogy így tett, a négy nő gyanakodva hátrább lépett. Kis lábak gyors lépéseit halotta, látott két riadt kis alakot, ahogy fölszaladnak a széles lépcsőn, három vagy négy másikat, a kandalló felé szökkenni és mivel nem találtak utat, átrohanni a szobán a nyitott ajtó felé. Elizabeth elsápadt; gyűlölte a patkányokat és itt minden tele volt velük.

Luke vigyorogva fordult társához: - Rendben van Lane, hozza őket!

A szikár férfi kiment a házból és néhány pillanat múlva visszatért három pórázra kötött kis terrierrel. Ezalatt Luke körbejárt és kinyitott minden ajtót és ablakot.

- Maga itt várjon! Patkánytalanítani fogom a házat.

Elizabeth az ajtón kívül állva hallotta a terrierek izgatott csaholását és lábaik rohanó lépteit a csupasz padlón. Félóra múlva Luke lejött.

- Jöjjön be! - mondta. - Azt hiszem a legtöbb elment.

- De hát még mindig vannak a házban - mondta a lány ijedten.

- Lehet még egy vagy kettő, de nem hiszem. Ma reggel engedték őket szabadon a házban, külön ajándékként a maga számára. El tudom képzelni, hogy Goodie heteken keresztül kutatott utánuk Berkshireben, hogy megcsinálhassa ezt a kis mutatványt. Lane tapasztalt patkányfogó, ezért hoztam ide. Itt fog maradni két-három napig a házban és egyébként teljesen biztos benne, hogy a patkányok nem tartoznak ide. Azt mondja, nem idevalók, sok közöttük a mezei patkány.

Ahogy a lány szobáról szobára ment, mindenütt ott volt a patkányok tevékenységének szörnyű nyoma és ahogy elért abba a szobába, amelyről azon nyomban eldöntötte, hogy ez lesz a hálószobája, látta, hogy a patkányfogó újra pórázra köti kutyáit.

- Átvizsgálom a házat Miss Gray, de nem hiszem, hogy sok patkánylyukat fogok találni. Ez egyáltalán nem olyan hely, ahol lakni szoktak. Itt nincs mit enniük, inkább valahol arra az istállók felé lesznek.

Elizabeth nagy nehezen tudta a négy nőt rábeszélni, hogy bejöjjenek a házba. A két fiatalabb lány kereken visszautasította. Luke, aki a vitát érdeklődéssel és jól szórakozva hallgatta intett a házvezetőnőnek

- Ki mondta magának, hogy patkányok vannak a házba? - kérdezte.

Az asszony kényszeredetten nézett rá.

- Olyan háznak látszik, amelyikben patkányok lehetnek uram. - mondta.

- Ki mondta magának? - kérdezte Luke újra. - Ki mondta maguknak, hogy a ház tele lesz patkányokkal és jobb lesz, ha kint maradnak?

- Senki!

Ezt az új szakácsnő mondta, egy rekedt hangú asszony.

- Mi a neve? - szólította meg Luke a házvezetőnőt.
 - Linton, uram.
 - Ahá, Linton! Inkább Carr, nemde? És maga hogyan nevezi magát? - fordult szakácsnőhöz.
 - Mrs. Kohler.
 - Talán inkább Klien? Felteszem, egyik név annyit ér, mint a másik. És a maguk priusza lányok? Kettőről tudok: egyik egy üzleti tolvajlás - ez maga - mutatott a szebbikre - és maga, azt hiszem a Hallam Streeti ügybe keveredett bele, nem igaz?

A sápadt lány nem talált szavakat, csak bólintott. Elizabeth nem jutott szóhoz megdöbbenésében.

- Most mindannyian hazamennek, - mondta Luke kedvesen - saját maguk fizetik az útiköltséget és nem zavarják többet Miss Grayt, vagy utánajárok annak, honnan szerezték be ezeket a ragyogó ajánlásokat, amelyeket ennek a fiatal hölgynek bemutatnak. Mondják meg annak az úrnak, aki magukat ideküldte - azt hiszem Mr. Rustem volt az, maguk mindegyike fölhívta az ő irodáját, mielőtt Miss Graynél jelentkezett volna - nem szükséges magát azzal fárasztani, hogy ideküldje a többi négyet - ötöt, akikkel tárgyalt. Az egyik rendőröm leellenőrizte őket. Jó napot!

Azok elindultak a kapu felé, mint négy fekete bárány.

- De miért, kik ezek?! - dadogott Elizabeth. - Maga miért
 - Ezeket külön a maga számára válogatták össze. Butaság volt Rustemtől, mert ezek az első fenyegető hangtól kővé dermedtek, Mrs. Klien kivételével, aki a közeljövőben valószínűleg akasztófára jut.

- De honnan tudott maga róluk? Csak nem figyelgetett engem?

- Csak a megbízottam révén. - válaszolta az könnyedén. Az ember tartsa rajta a szemét a barátain. London nagyon veszélyes hely. De igazság szerint én mindent tudtam ezekről a lányokról a Rustemmel kapcsolatos megfigyelés alapján. Nos, kedves ifjú hölgyem, mit fog most tenni? El van szánva, hogy beköltözik ezekbe a őskori romokba, vagy okos kislány lesz és vásárol egy házat Mayfairben vagy lakást a Picadillyn és lemond az izgalmakról?

- Lejövök ide - mondta a lány határozottan. - Minél többet láttam a házból, annál inkább elhatároztam. Ez egy nagyszerű hely.

- Akkor vizsgáljuk át a terepet, - szólt Luke.

Keresztülvágtak a buja fűvön a ház mögött. Egy udvar volt ott és a fal, amely Longhallt elválasztotta Gillywood Farmtól alig ötven yardnyira¹¹ volt. Longhall a birtoknak éppen a sarkán épült, vagy még inkább a dombvidék körte alakú területének keskeny részén.

¹¹ 1 yard (3 láb) = 91,4 cm. (A fordító megjegyzése.)

Luke végigment a fal mentén, mintha hibákat keresne. Közvetlenül a ház közepe mögött egy nagy fa ajtó volt. Alatta a pázsit hiányos és kitaposott volt.. A záron olaj nyomok látszottak. Ezt a Gillywoodot Longhallyal összekötő bejáratot mostanában használták.

- Beleillik valamelyik a kulcsai közül?

A lány kivette a kulcsokat a táskájából, és mindegyiket kipróbálta, anélkül, hogy talált volna olyant, amelyik a zárba illett. A férfi beírta noteszébe.

- Ezt a zárat ki kell cserélni.

Itt, Gillywood Cottage közvetlen szomszédságában, a fal teteje négy láb széles erős vas hálóban végződött, amelyet láthatólag mostanában szereltek föl.

- Goodie sokat teniszeznek, mi? - kérdezte a férfi szárazon. Talált egy korhadó létrát, óvatosan a fal tetejéhez támasztotta és megvizsgálta a falon túli vidéket. Mindjárt jobbra a használaton kívüli istállók álltak, kissé balra húzódott a déli drótkerítés. Három-négyszáz yard után jobbra kanyarodott, hogy hátulról kerítse be Gillywood Cottaget. Ötven yarddal odébb egy nagy beton domb volt, amelyet látszólag semmire sem használtak és csöppet sem emelte a hanga mező szépségét. Szemben a kőfejtő falán mintegy másfél mérföldnyire két sötét nyílás látszott, amelyekről tudta, hogy ezek a Perrywig barlangok; híres történetükben több csempész és egy gyilkos is szerepelt. A barlangok és a ház között széles sávban elszórtan szántóföldek feküdtek. Ettől jobbra élénkpiros épület, itt voltak Mr. Goodie istállói.

A hely nem volt számára ismeretlen, már alaposan átvizsgálta. Egy nap majd sikerülni fog behatolni a barlang vasrudakkal lezárt kapuja mögé, felfedezni, milyen kincset rejt. Goodie múltjában voltak sötét foltok, amelyekre mind a mai napig nem derült fény. Még a páratlan felderítő hálózattal rendelkező Scotland Yard is tények helyett csak bizonytalan és eltorzított értesülésekre kényszerült hagyatkozni. Ha három egymást nem ismerő ember egymástól függetlenül ugyanazt a történetet mondja el, ez a történet olyan tényé válik, amelyen a Yard el tud indulni; de Goodieval kapcsolatban nem meséltek három azonos történetet. Rejtélyes életútját sötét bűnök szegélyezték, anélkül, hogy azonosítani lehetett volna, ő követte-e el őket.

Luke kemény, irgalmatlan embernek ismerte, de sohasem gyanakodott egyetlen gyengéjére és legfőbb ambíciójára. Semmit sem tudott a könyvtárról, amely Gillywood Cottage egész felső szintjét elfoglalta, sem az írógépről, amely előtt ült Goodie az éjszaka nyugodt óráiban, élete főművén dolgozva. Luke nem tudta biztosan, csak sejtette, hogy a tréner egyetlen éjszakát sem töltött házán kívül, minden este hazatért Doncasterből és mindennap kora reggel visszament.

- Na, mit látott? - kérdezte türelmetlenül a lány, mert már hosszú ideje tartott a szemle.

- Földet és megint földet. Kerítést és megint kerítést. Új épületeket és egy beton dombot, ami nem jelent semmit számomra. Itt akar maradni?

- Ma éjjel nem, - mosolygott a lány - de biztosan lejövök ide lakni.

- Akkor az lesz a legjobb, ha felhajtok magának egy tisztartót. Az mindent el fog rendezni maga helyett és felbecsülhetetlenül hasznos lesz, ha beköltözik a házba.

Megtartotta a szavát. A következő néhány nap folyamán küldött hozzá a szállodába fél tucat szolgálót, hogy válogasson közülük, egy komornyikot, egy lakájt és a patkányfogó Mr. Lanet. Ezt az embert telefonon is beajánlotta.

- Nagy tapasztalattal rendelkezik, mint tisztartó. Ő a berkshirei rendőrkapitányság egy volt munkatársa és nagyon kemény fickó, ha verekedni kell.

- Verekedni? Kivel? - kérdezte a lány.

- Akárkivel, sohasem lehet tudni. - válaszolta Luke habozva. - Őszintén tudom ajánlani. A komornyik pedig volt rendőr....

- Rendőrséggé próbálja átalakítani a házamat? - kérdezte a másik.

- Nincs is annál szebb hely! - válaszolta a férfi.

A lány meg volt elégedve a személyzettel, akiket küldött. Nyilvánvalóan sokat fáradozott ezért és a lány hálás volt érte. És még több oka volt a hálára, amikor bebizonyították szolgálataik hasznosságát.

A következő két hétben a lány csaknem minden nap lelátogatott a házba. A bútort teherautók karavánja szállította le. Longhall a parkettások, üvegesek és vízvezeték szerelők kalapácsának kopogásától zengett és Lane irányításával a valaha szép kert helyén levő káoszról pázsit és virágágyak alakultak. Az elvadult, összevissza növény sővényt egyenesre nyírták, a piszkos ablakok kristálytiszták lettek, a ház mögötti csúnya csűr roncsai egyik napról a másikra eltűntek. Longhall egyre szebb és szebb lett és egy nap, amikor már ágyneműjének nem volt enyhe festék szaga és a központi fűtésnek sem, birtokába lépett és házavató ünnepséget tartott, amelyen csak egy meghívott vett részt.

- Fel kéne kérnie a vikáriust¹², egyesek ilyenkor mindig azt teszik. Erről jut eszembe, maga anglikán vagy római katolikus?

A lány nem is válaszolt a kérdésre.

Sose látta Goodiet, de hálósobája ablakából - ez egy nagy, délre és nyugatra nyíló szoba volt - minden reggel látta lovainak sziluettjét, amint a domb tetején vonulnak és ahogy múltak a napok, a fákon és a drótkerítésen keresztül látható zöld-fehér ház egyre jobban és jobban magára vonta érdeklődését.

Egy kicsit aggasztotta, amikor rájött, hogy jóformán minden területen a detektívtől függ. Behatolt az életébe lerázhatatlanul és nem is akarta lerázni. Viselkedése nem változott vele szemben, ugyanaz a természetes módon

¹² Anglikánoknál a plébánosnak felel meg. (A fordító megjegyzése.)

zsarnokoskodó férfi maradt, akit az Asturián megismert és akivel Doncasterben találkozott a piactéren. Sohasem lépte át bizalmaskodás határát és a lánnyal szembeni magatartását jellemezte, amikor egy nap azt mondta neki, úgy tekint rá, mint a kistestvérére. A lány nem tudta, örüljön-e ennek vagy bosszankodjék a férfi által közöttük kialakított ilyen kapcsolaton. Az együttműködés szempontjából azonban kétségtelenül nagyon hasznos volt. A lány hetenként két-három napot Londonban töltött és gyakran együtt löncsölt a férfivel. Szeretett vele találkozni, mert mindig volt valami érdekes mondanivalója, főleg kedvenc rögeszméjével, a Zöld Szalaggal kapcsolatos pletykák.

Trigger különleges körülmények között egy nagyon váratlan tranzakciót végzett. Newmarketben az első őszi találkozón volt egy verseny, egyike azoknak, ahol csikók mérkőznek és szokás szerint egy fordulóban csak három ló versenyzett a díjért. Kettő közülük ismert versenyző volt, a harmadik - egy hároméves - csak egyszer futott, mérsékelt eredménnyel az év tavaszán. A kedvenc lónak, amelyik St. Legerben figyelemreméltóan jól szerepelt, nagy esélyt adtak, a másik favorit¹³ esélyét 8 az 1-re becsülték, míg az ismeretlennek ismeretlen okból 100 a 6-hoz esélyt adtak. (Lehetett volna 100 az 1 is.) És a lebecsült outsider¹⁴ könnyedén nyert. Ez volt a Trigger Tranzakció és ami az esetnek különleges jelentőséget kölcsönzött, közvetlenül a verseny után észrevették, hogy a másik két versenylónak magas láza van és lóverseny körökben az volt az általános nézet, hogy manipulálták őket. A gyanú árnyéka sem vetődött a győztesre, amelyik egy pénztelen ír arisztokrata fiának tulajdonában volt.

- Névleg, így mondanám! - mondta Luke - A honourable¹⁵ Henry két shillinget sem tudna összekaparni. A ló nyilvánvalóan a társaság tulajdona. Mindkét beteg ló jól volt, amikor a pályára érkeztek, de mind a kettő rúgkapált és ugrált, amikor a futam kezdete előtt fél órával körülvezették őket. Ami persze semmit sem bizonyít. A győztes kétségtelenül nagyon jó volt, megérdemelten nyert fölényesen, mert igen jó időt futott. De Trigger tanácsadói biztosra akartak menni. Ez három résztvevő esetében könnyű volt. Trigger három napig nem hagyta el az irodáját; az épületben aludt és az ételt behozatta. Van neki egy nagyon kényelmes kis lakosztálya, amelyet az irodájával egy kis felvonó köt össze. Nagyon várom a délutánt, találkozom van vele.

A Ritzben ebédeltek, amely már magában is kényelmetlen volt a lánynak. Tudta, hogy a rendőrtisztek nincsenek túlfizetve és egyre kellemetlenebb volt az ismétlődő vendégszeretet. A férfi a legdrágább vendéglőkbe vitte. Lehetetlen volt, hogy ő akarjon fizetni, és amikor egyszer megkísérelte függetlenségét érvényesíteni, Luke a legridegebben visszautasította. Ekkor mondta meg a

¹³ Favorit az esélyes ló.(A fordító megjegyzése)

¹⁴ Outsider - a váratlanul befutó esélytelen ló.(A fordító megjegyzése.)

¹⁵ Tiszteletreméltó (Hivatalos társadalmi rang - a fordító megjegyzése)

lánynak - bár már előbb is említette, de az elfelejtette - hogy a rendőri fizetésén kívül is van jövedelme. Évekkel ezelőtt elhagyhatta volna a szolgálatot, ha ez a lóverseny ügy nem jön közbe; ez túl érdekes volt ahhoz, hogy abbahagyja.

Visszakísérte a lányt a hotelbe, ahol az éjszakát töltötte és lesétált a Lower Regent Streeten, a találkozóra. Egy ízléses egyenruhába öltözött tisztviselőnek bekísérte a faburkolatú várószobába és azonnal visszajött érte, hogy bevezesse Mr. Trigger szentéjébe. Nagy szoba volt, amely a Regent Streetre nézett és berendezésén látszott, nem sajnálták rá a pénzt. Bár nem volt meleg nap Mr. Trigger ingujjban ült rózsafából készült asztala mögött, amelyet telefonok és iratkötegek borítottak. Luke jól mulatott a kis Napóleon szobor látványán, amely közvetlenül az iroda tulajdonosával szemben volt elhelyezve.

- Üljön le Mr. Luke! - A kis ember fölegyenesedett, előretolt egy börszéket és várt, amíg vendége leült, mielőtt maga is leült volna. - Nagyon el vagyok foglalva, nem tudom, hogy változtassak rajta.

Cocney¹⁶ zsargonban beszélt, de egy mosolygós, joviális kis ember volt, őszinte, csaknem becsületes arccal. Luke kedvelte. Ő legalább emberi volt. Sikeres volt viszont mindenféle üzletben és Luke nem tudta eldönteni, sajátos vonásai közül melyik illik jobban hozzá.

- Tudom, miért keresett föl. A Kalamoo ügy miatt. (Ez az outsider neve volt, amelyik a két beteg lovat legyőzte Newmarketben.) Nos, őszinte leszek Mr. Luke. Semmit sem tudok a lovakról. Nem tudom az egyiket a másiktól megkülönböztetni. Ők nekem csak lovak. És ha szarvuk van, akkor tehenek.

Kuncogott a saját viccén és szivaros dobozt tolt látogatója elé.

- Az minden, amit tudok, hogy ez a Trigger Tranzakció főhadiszállása. A lovak nevét a legmegbízhatóbb forrásokból kapom, továbbítom ügyfeimnek és besöpöröm a lóvét. Nem tudom, jó-e a ló vagy rossz. Nekem az csak egy név. Gyűlölöm a lóversenyeket. Akkor sem mennék lóversenyre, ha fizetnének érte, kivéve, ha néha muszáj odamennem. Nem úgy, mint a golf! Az a játék!

Büszkén mutatott a kandalló párkány díszhelyét elfoglaló csaknem mikroszkópos méretű kis ezüst kupára. És az igazat mondta, Luke biztos volt benne. Annyira érdekelte a lóverseny, mint Lukeot a repülés. Nem ő tervezte ki az akciókat, csupán kihasználta őket.

- Az igazat mondom magának Mr. Luke, nem tudom van-e egy lónak esélye vagy nincs. Sohasem vettem kezembe egy esély-elemző kiadványt és ha vennék egy szót sem értenék belőle. Sose sértettem meg a Lóverseny Szabályzatot. Tudom, mert tanulmányoztam. Nincs kapcsolatom istálló fiukkal, se zsokékkal, se trénerekkel se másokkal. Én csak - hogy úgy mondjam - egy emberi gépezet vagyok.

- Vannak, akik értenek a lovakhoz, azt hiszem egyes barátai is.

¹⁶ Cocney a bennszülött londoniak jellegzetes zsargonja. (A fordító megjegyzése)

A kis kövér ember vállat vont.

- Természetesen. Nem akarok beadni magának ostobaságokat, Mr. Luke. Éppen olyan jól tudja, mint én, hogy a doktor és Mr. Goodie benne vannak az üzletben és Mr. Rustemnek is van bizonyos része benne. Ők irányítják annak ló vonatkozásait. Ez nyílt titok. Ezek az urak életüket a lóverseny nemes sportjának szentelték és amit ők nem tudnak a lovakról nem is érdemes kutatni. Én nem akarom tudni. Én fogom a pénzt és berakom a bankba.

- Az összest? - kérdezte Luke.

Mr. Trigger szemrehányóan mosolygott.

- Na, menjen már, na, menjen már felügyelő úr! Micsoda kérdést tesz föl egy üzletembernek! Beteszem a bankba, ahogy mondtam és kiveszem a pénzt, ha fizetnem kell és ami engem illet, ezzel vége is az üzletnek.

- Találkozott valaha Kalamoo tulajdonosával?

- Sose találkoztam tulajdonosokkal - mondta Mr. Trigger barátságosan. - Tudom, hogy van néhány az ügyfeleim között, de sohasem találkozom velük. Az a munkám, hogy ellenőrizzem, a személyzet ellátja-e a feladatait - London legjobban fizetett személyzete, Mr. Luke. Egyik lány sem keres húsnál kevesebbet hetenként, a legtöbb huszonötöt. Délelőtt tizenegyre járnak be és délután ötkor elmennek. Van egy szép étkezőnk és társalgónk számukra odafenn.

- Férfiakat nem alkalmaz?

Mr. Trigger újra elmosolyodott.

- Bolond lennék! Nem, a férfiak fecsegnek. Ezek a lányok semmit se tudnak a lovakról és nem is beszélnek. A küldönceim mind kiszolgált katonák. Sohasem alkalmazok olyan fickót, aki nem volt legalább törzsőrmester. Sohasem alkalmazok egyedülállókat; szeretem, ha házasok, családdal, amelyet eltartanak; így vigyáznak, hogy el ne veszítsék az állásukat. Csak olyan öregeket veszek föl, akiket más már nem alkalmazna és akkor is leellenőrzöm őket. Amikor kinyitják a borítékot és elviszik a postára, tudják, hogy egy ellenőr rajtuk tartja a szemét, vagy legalább is azt hiszik. Szervezés, ez az én feladatomban.

- És ezt figyelemreméltóan jól is végzi, Trigger!

Mr. Trigger sugárzott az önelégültségtől.

- Nagyon hasznos ember vagyok - egyezett bele. Majd komoly hangon folytatta: Látja felügyelő, semmi értelme kérdezgetnie engem, ezekről a lovakról vagy a tulajdonosaikról, hogy miért azok a lovak indulnak vagy miért nyernek. Ez nem az én dolgom! Vannak, akik ezt elvégzik nekem és én megbízom bennük.

Luke a fal felé intett, amely előtt a kis ember ült.

- Nem akarja kinyitni a széfet és megmutatni a csinos kis dolgokat, amelyek benne vannak? - kérdezte.

Mr. Trigger elégedetten kuncogott.

- Csalódott lenne, tényleg. Nincs benne semmi. Néhány stencil lemez a címező géphez, - mutatott az egyik sarokban álló nagy fülkére - egy kis doboz a kézi nyomdához, ez minden. Körbevezetem az irodában, ha akarja.

Fölvette a kabátját és kiment a nagy terembe, ahol a tisztviselő lányok ültek íróasztaluknál, amelyek mindegyike órával és naptárral volt felszerelve.

- Az általános levelezési terem odafönt van - magyarázta Trigger. Természetesen sok ezer, sőt sok százezer ember van, akik be akarnak kerülni a mi tranzakciónkba. Mi ezerből négyet veszünk be. Mi új ügyfeleket csak régi, kipróbált és megbízható klienseink ajánlásával veszünk föl és alaposan ellenőrizzük őket, mielőtt nevük fölkerül a stencil lemezre.

Mindegyik lánynál volt egy jegyzék, amelyen azonban nem nevek voltak, hanem a kliensek szám kódja. Mielőtt megcímezett távirati blanketták formájában kötegelték őket, mindegyik kis köteget összecsíptették.

- Ezek ma reggel jöttek be; ma estére bekerülnek a páncélszekrényembe. A lányok feladata, hogy feljegyezzék a feltenni kívánt pénzösszeget. Egyes esetekben az ügyfél kódot használ, de én ismerem a kódokat és mindegyik kis csomaghoz csatolok egy cédulát, amelyen rajta van az összeg, amivel a kliens fogadni akar. A verseny után a lány ellenőrzi a nyereség összegét és annak minket illető részét. Ez az eljárás.

Luke keresztülment az íróasztalok közötti soron, de az elfoglalt alkalmazottak alig vették észre. Ismerte a szervezet működését, de ilyen közelről még nem látta. Csodálattal töltötte el ez a kis ember, aki ezt az egyáltalán nem ígéretes foglalkozást választotta és ilyen egyedülálló pozíciót ért el. Bár Trigger semmit sem tud arról, ami a sötét és baljóslatú a Trigger Tranzakcióban, ostobának kellene lenni, ha nem gyanakodna, hogy üzlettársai "besegítenek a szerencsének".

Trigger felvitte őt magánlakosztályába, amely meglepetésére szerényen volt berendezve.

- Nincsenek látogatóim és ide csak aludni járok, amikor nagyon nagy a hajtás - mondta. - Egy csomó helyes lány, nem? De én egyiküket sem viszem el vacsorázni és azt az egy lányt, aki megpróbált velem kikezdeni, azonnal kirúgtam. Az üzlet az üzlet és a szerelem az szerelem, nem szabad összekeverni. Ide nem jön senki, aki ne tartozna a tranzakcióhoz. Sem a doktor, sem Mr. Goodie, se más.

Luke úgy ment el az iroda palotából, hogy alig lett okosabb, mint amikor odament. Nem mintha sok olyan információra számított volna, amire szüksége lett volna. De biztos volt, kiismerte a kis kövér szervezőt. Az egész szövetségben ő volt az egyetlen, akire sose fognak semmit rábizonyítani. Ez a következtetés fontos eredmény volt, mert már megengedhette magának, hogy ejtse a Zöld Szalag Ügynökség közvetlen figyeltetését és arra a két emberre

koncentráljon, akik szállítják Mr. Triggernek azt a nyersanyagot, amit ő arannyá változtat.

Rustemet kihagyta. Ez a ravasz ember csak egy ügynök volt, egy eszköz, nem volt semmilyen szerepe, kivéve annak megoldása, hogyan lehet elkerülni egyes kellemetlen következményeket.

Dr. Blanter erősen ivott és rendszeres látogatója volt bizonyos engedély nélküli night cluboknak, nem is a legjobbaknak. Aznap éjjel az egyik ilyenbe látogatott. Tíz perc múlva a rendőrség rajtaütött a klubon és a látogatókat bevitték a rendőrségre. Általában a hölgyekkel és urakkal, akik ilyen kínos helyzetbe kerültek a rendőrség a legnagyobb tapintattal bánt. Nem motozták meg őket és bizonyos szabadságot élveztek a váróteremben, amíg barátaik nem jöttek értük, hogy szabadlábba kerüljenek. Ebben az esetben a rendőrség nagyon alaposan járt el. Dr. Blantert heves tiltakozása ellenére teljesen átkutatták, elvették tőle értéktárgyait és kulcsait és bezárták. Három óra múlva adták csak vissza a holmiját és engedték csak el. Addigra lehiggadt és nem csinált botrányt, de ez a három óra volt életében a legkeservesebb. A razzia és a letartóztatás többet sejtetett, mint személyes szabadság jogainak megsértését.

Négy óra volt, mire hazaért és legénylakásának szokásos rendjén semmit sem vett észre abból, hogy azt két teljes órán át négy gyakorlott és gyorskezü ember vette birtokába, akik átkutattak minden fiókot, minden szekrényt, elolvastak minden levelet, naplót és minden irományt, amely a lakásban volt. De Lukenak nyugodt volt az éjszakája.

4.

A versenylovak hosszú sora lassan és megfontoltan lépkedett a domb lankáján és eltűnt a hajlat mögött. Mögöttük, kissé távolabb Li Goodiet látta Elizabeth. Egyedül lovagolt egy nagy fekete lovon, állat leszegve a mellére, félig csukott szemmel. Elizabethnek, aki erős nagyítású távcsővel figyelte, úgy tűnt, mintha aludna, bár ezen a napon aligha volt Elijah Goodienál éberebb ember Berkshireben.

Elérte a galoppot és külön maradt, amíg vezető lovásza utasításokkal látta el a többi fiút. Valószínűleg ez volt Angliában az egyetlen istálló, ahol ritkán beszéltek angolul. Kétévente cserélte a lovászokat és időről időre közelharcot vívott a Munkaügyi Minisztériummal, mivel külföldiek munkavállalására nehéz volt engedélyt szerezni. Saját klubházukban laktak, Londonba csak csoportosan mentek egy angolul beszélni tudó társuk felügyelete mellett. Sose mentek be a

faluba és a legközelebbi katolikus templom húsz mérföldnyire volt. Úgy lovagoltak, mint a macskák. Kettő volt közöttük, aki részt vett valamelyik angliai lóversenyen, de sohasem engedte meg egyiknek sem, hogy zsoké jogosítványt kapjon, vagy nyilvánosan lovagoljon.

Goodie lovait mindig a legjobb angol zsokék lovagolták, akik semmit sem tudtak meg feladatuk lényegéről, amíg ki nem léptek a versenypályára. A szöveg mindig ugyanaz volt: - Ötszáz fontot kap, ha megnyeri a versenyt. - Ha ez nem hangzott el, a zsoké tudta, hogy a lóra nem számítanak komolyan.

Goodie mélabúsan ült a lován, figyelve a lovakat, amelyek a dombon át kettesével feléje vágattak. Mind elhaladt mellette, egyet kivéve és nagyon éber lett egyszerre, amikor a magányos alak megjelent a horizonton. "Győzelem Mezeje" volt az, a stocktoni nyertes - egy versenyző robot, amely minden erőlködés nélkül könnyed stílusban mozgott, minden lépésével meglepően hosszú távolságot hagyva maga mögött. Elvágatott Mr. Goodie mellett és a tréner lovát megfordítva utána ügetett. Öt percbe telt mire odaért.

- Nos? - kérdezte. A barna fickó, aki lovagolt rajta, vigyorgott.

- Ez egy rakéta szenyor! Napról napra jobban fut.

Goodie morgott valamit, leszállt a nyeregből, odament a lóhoz és megpaskolta a nyakát. Körüljárta, megvizsgálva mind a négy lábát.

- Takarja be és sétáljon vissza vele az istállóba, Jose!¹⁷ - mondta spanyolul. Hosszú ideig csendben figyelte a lovat, majd felszállva saját lovára, visszaporoszkált a villába. Elizabeth látta közeledni, letette távcsövét és beljebb húzódott a szobába, ahonnan figyelni tudta, anélkül, hogy az észrevenné. Látta, hogy egy pillantást vet a ház irányába, azután állát ismét a mellére ejti.

. Mr. Goodie nem lovakra vagy asszonyokra gondolt ebben a pillanatban, hanem elzárt kéziratára, amely már félig be volt fejezve, de talán sohasem fogja meglátni a napvilágot. Megszállottan ragaszkodott ugyanis ahhoz az elképesztő célkitűzéséhez, hogy megírja önéletrajzát annak teljes valóságában és ezért kellett létrehoznia a drótketrecet, amelyben lakott. Fölment dolgozószobájába, kinyitotta a pánccsaszekrényt és kivette kézírata utolsó oldalait. Figyelmesen átolvasta és bár ritkán tette, elmosolyodott azon, amin Luke töprengett. A könyvnek ezeken az oldalain ugyanis mentegetőzés és megbánás nélkül leírta mindazon tettek történetét, amelyek később halhatatlan hírhedettséget biztosítottak számára. Emlékiratainak megírását az örültség, egy beteges aberráció sugallta, amelyben a hiúság és a veszély élvezete kiemelkedő szerepet játszott. De könnyen belátható oka volt még ennek magányossága is. A könyv volt egyetlen társasága; az éj sötét óraiban egymással szemben ültek: a leírt oldalak meg a sárgás arcú ember és cinkosan bámulták egymást.

¹⁷ Ejtsd: Hoz! (A fordító megjegyzése.)

*

Ahogy az egyik szolgáló Elizabeth füle hallatára mondta: az élet ebben az odúban nem volt valami mozgalmas. Harcolt az "áruló" gondolat ellen, hogy kissé unja az elzártságot, de valójában unta, annak ellenére, hogy minden nap kilovagolt és kétszer egy héten fölment Londonba. Le kellett küzdenie a vágyát, hogy még egy napig maradjon a szállodában vagy megnézzen egy színdarabot, amelyről szíve mélyén tudta, hogy nem kívánja megnézni, csak egy kifogás a Londonban maradásra. Teljesen társaság nélkül volt és nem is érzett vágyat rá. Meglátogatta a vikáriust és feleségét, egy savanyú asszonyt, valamint azok leányait, akik tőle egy mérföldre laktak. Meghívták és beszélgettek, lényegében semmiről. Viszonozta a meghívást és hálát adott Istennek, amikor vége volt.

Bosszantotta, hogy hiányzik neki Luke. Alkalma volt egyszer levelet írni neki és meghökkenve vette észre, nem tudja, melyek a keresztnéveinek kezdőbetűi. Ez fölbátorította arra, hogy fölhívja és megkérdezze.

- M. M. de csak az egyiket használom. - mondta.

- Mit jelent az M. M.?

- Minden tájékoztatást megtagadok! Ez mély titok, amelyet évek óta őrzök. Próbálja meg kitalálni!

A lányt ekkor megszállta az ihlet.

- Nem Matthew, Mark¹⁸? - kuncogott.

- Mark! - mondta a másik határozottan. - Én már elfelejtettem, hogy valaha is Matthewnak hívtak és soha sem bocsájtok meg a szüleimnek a Markért sem.

A lány egy este fáradtan és kicsit ingerülten tért haza Londonból. Bebeszélte magának, hogy ez nem azért van, mert Mr. Luke nem volt otthon, amikor fölhívta, bár tudta, hogy ő Londonban van. Feltételes találkozóban is állapodtak meg és még eszébe sem jutott, hogy ki kellene mentenie magát. Az autó hátulját megrakta könyvekkel és az egész délutánt szenvedélyes bevásárlással töltötte. Legalább lesz, ami díszítse kis dolgozó szobája új polcait.

Fél kilenckor úgy döntött, hogy fáradt és lefekszik, de negyed tízkor, amikor már ágyban volt, rájött, hogy a világért sem akar aludni. Felkelt, felvett egy köntöst és miután hiába próbálkozott a legérdekesebb könyv olvasásával a délután vásároltak közül, az ablakhoz sétált és kibámult a függönyön át. A ragyogó holdfényben a dombok szikláit fehéren világították. Még a Perrywig Caves bejáratának fekete foltjai is látszottak. Leoltva a lámpát felhúzta redőnyt és egy széket tolt a nyitott ablakhoz. Meleg, csaknem fülledt volt az éjszaka

¹⁸ Jelentésük: Mátyás, Márkus - Angliában nagyon szokatlan nevek.(A fordító megjegyzése)

most október elején; az álmok éjszakája annak számára, aki Matthew Mark¹² Lukenél érdekesebb dologra is tudott gondolni. Markot helyre kellene tenni. Sajnos az megelőzte őt és nélkülözhetetlen helyzetbe hozta magát. Nem az a férfi volt, akit csak úgy ejteni lehet, ő volt előnyösebb helyzetben.

Ahogy ott ült elgondolkozva, ajtó csapódást hallott. A villa irányából hallatszott. Annak fehér fala előtt egy férfi alakja tűnt föl. Közelebb érve fölismerte Mr. Goodiet. Lassan mozgott a nagy betontömb irányába, amely annyira felkeltette Mr. Luke kíváncsiságát. Hallotta egy vasajtó csikorgását, amint elfordult a sarkain és hallotta, ahogy mormogott valamit, azután halk füttyülést hallott. Eltűnt egy bokorcsoport mögött, de rövidesen újra látható lett. A kerítés legtávolabbi sarka felé ment, cipelve valamit a kezében, mögötte két nagy kutya, hosszú farkukkal csapdosva.

A holdfény gyakran különös játékokat űz és a lánynak úgy tűnt, mintha a két kutya abnormálisan nagy lenne. Ott poroszkáltak a pázsiton a férfi sarkában, hol az árnyékban, hol tisztán láthatóan; két hatalmas fekete kutya egymás mellett, orruk a földre szegezve. Egyikük elugrott balfelé - valószínűleg egy nyulat látott. Hallotta Goodiet ráfordulni és ahogy az állat húzódozva visszajött, egy ostor csattanását.

Az alakok egyre kisebbek lettek. Perrywig Caves felé tartottak és a lány bement megkeresni a látcsövét. Enyhe köd borította a talajt, ami lehetetlenné tette az éles látást. Eltelt egy óra, mielőtt újra megjelentek a láthatáron. Ezúttal a kutyák a férfi előtt voltak és megállva várták, hogy kinyissa a kaput. Egy felhő elfödte a holdat és azután, hogy a távolabbi kerítéshez értek, semmit sem lehetett látni. A villa ajtajának csapódása jelezte visszatértüket. Később látta az egyik kutyát, szaglászva jött a fal mentén majd eltűnt a látóteréből. Hallotta a tüszentését, majd megpillantotta, ahogy a betontömb túloldala felé rohan.

Összehúzta a függönyt, lefeküdt és nyugtalan álomba merült. Kétszer is fölbredt, megnézte az órát és mindkét esetben azt találta, hogy alig egy óra telt el. Nagy nehezen elaludt, majd hirtelen felriadt. Álmán egy sikoltás hatolt át. Egész testében remegve ült föl az ágyban. Újra hallotta - a gyötrelme egy éles, panaszos sikoltását, mintha egy kínzókamrából jött volna. A vér megfagyott az ereiben, képtelen volt megmozdulni. Harmadszor is fölhangzott: egy szánalmas, zokogó jajveszékelés hangja volt. Erőt véve magán felkelt, az ablakhoz ment és elhúzta a függönyt. A hang a Perrywig barlangok irányából jött, de hogy közölről-e, vagy távolról, nem tudta megállapítani. Ahogy ott állt kifelé meredve az ablakon....

- Remélem, nem ijedt meg kisasszony?

A hang az ablak alól jött és ő hátrahőkölt. Az ott álló férfi arcát elfedte a kabátja, de megismerte a hangját és tudta, hogy Lane az, az intező, mielőtt a másik megmondta volna a nevét. A halvány fényben a hóna alatt megcsillant egy puskacső.

- Mi volt ez? - suttogta, és megkönnyebbülésében hirtelen arra gondolt, hogy felemeli a fizetését.

- Nem tudom kisasszony. Négy óta fenn vagyok és eddig nem hallottam semmit.

- Miért van magánál puska?

- Arra gondoltam, lehet erre néhány vadorzó.

Előre ment a sötétben a fal felé, majd nemsokára visszajött.

- Új zárat tettem arra az ajtóra, biztonsági zárat. A kulcsot megtalálja a könyvtárban. Nem tanácsolom kisasszony, hogy azt az ajtót kinyissa - akár éjjel, akár nappal.

- Milyen kutyák azok? - kérdezte a lány.

- Kutyák? Ó, látta őket, nemde? Ő járt kint, ugye? - Goodiera gondolok. Vele voltak a kutyái is?

- Perrywig Caves felé ment, - mondta a lány és meglepetésére a férfi hidegen válaszolt.

- Meglepne, ha azt tette volna. Furcsa időpont lovak idomítására, nem igaz, kisasszony?

- Miféle kutyák azok? - kérdezte újra a lány.

- Kutyá legyek én is, ha tudom - mondta a férfi. - Hallottam róluk, de sose láttam őket. Valamilyen földalatti ólban tartja őket. Ezért nem tartom jónak, ha átmegy azon az ajtón: ezek nagyon veszélyesek. Idomítottak, mert Goodie állatidomár. - Halk hangon beszélgettek, de nyilván egy éber személy meghallotta, mert a lány hallotta, hogy nyílik a hátsó ajtó és hallotta Panton, a komornyik hangját.

- Te vagy az Jimmy?

- Én vagyok, - szólt Lane.

Panton láthatóvá vált. A lány észrevette, hogy valamit a zsebébe dug, amit eddig a kezében tartott.

- Sajnálom kisasszony, azt hittem, valaki szólított.

- Maga aztán éberem alhat Panton! - mondta a lány.

A két férfi befordult a ház sarkánál, egymással suttogva, a lány pedig visszament a szobájába, ágyába bújt, miközben szokatlanul kellemes érzés töltötte el. Mialatt megpróbálta ezt az érzést elemezni magában, megjelent előtte Luke alakja és hangja. Luké, aki gondoskodott számára két erős testőrrel, akik éberem figyelnek minden suttogásra. Álomba zuhant és amikor fölébredt, majdnem tíz óra volt és a napfény besütött a félig lehúzott redőnyön.

*

Dr. Blanter a Scotland Yardot szokatlan célból látogatta meg: panaszt akart tenni. Nagyon bosszantotta, hogy amikor a legmagasabb beosztású tisztviselőt kereste, egyik alárendelt a másikhoz továbbította, amíg egyszer csak azt vette észre, hogy a rendíthetetlen nyugalmú Mr. Lukekal ül szemben.

- Teljesen méltánytalan, egyetértek magával doktor, - mondta Luke, összeráncolva szemöldökét méltatlankodása jeléül. - Nem is tudom, mikor hallottam ilyen szörnyűséget. Kiráncigálják egy night clubból, vallató szobába viszik, átkutatják, ami természetesen jogszerű, bár nem szokásos eljárás. Én csak arra gondolhatok, hogy az ügyeletes tiszt, megrémülve az Ön pozíciójától, attól félt, hogy kárt tesz magában.

- Ne próbáljon engem ugratni felügyelő - mordult fel dr. Blanter. - Tudja jól, hogy nem ezért teszek panaszt. Azért teszek panaszt, hogy amíg engem fogva tartottak, hárman vagy négyen a maguk buzgó fickói közül behatoltak a lakásomba és átkutatták. Nem mondhatja, hogy nem tették, mert az egyik szomszédom a túlsó oldalról látta őket; azt hitte betörők és értesítette a rendőrséget.

- Azt akarja nekem mondani, hogy nem húzták be a függönyt - kérdezte Luke elborzadva. - A gondatlan gazfickók!

- Ezt az ügyet a Képviselő Ház elé viszem!

- Én is azt tenném - mondta egyetértően Luke. - És a Lordok Háza elé. Az még tekintélyesebb testület.

- Ha a rendőrség átkutathatja a házamat házkutatási engedély nélkül

- Tulajdonképpen lehettek betörők is - vélte Luke. - A maga kedves szomszédjának valószínűleg igaza volt. És hol volt a csodálatraméltó, bár kissé iszákos Stoofer?

Ismerte ezt a nagy barmot, aki a doktor testőre és kísérője volt. Nem volt titok, hogy a gazda és szolgája együtt iszogattak; a doktort ki is tiltották egy tekintélyes klubból, mert a szolgáját úgy mutatta be, mint vendégét.

- Részeg volt, nem? - vélte Luke, amikor nem kapott választ. - Kiszállt a rendőrség, amikor a szomszédja kihívta őket?

- Nem szállt ki, - csattant föl dr. Blanter - és maga nagyon jól tudja, miért nem jöttek. Ezt nem fogom eltérni! Ha fel tud hozni valamit ellenem, közölje és emeljen vádat!

- Mi legyen a vád? - kérdezte Luke nyájasan - Adjon nekem egy tippet; mondjon bármit, amivel vádolhatom és a legnagyobb örömmel le fogom tartóztatni. Nem tudok maga ellen semmi bizonyíthatót, doktor. - Az asztalra könyökölt és egyenesen a nagy ember arcába bámult. - Természetesen tudom, hogy maga egy gazember, egy vadállat és a legnagyobb gazfickó Londonban, hogy vétkes olyan bűncselekményekben, amelyekért - ha az Orvosi Kamara tudná bizonyítani és a rendőrség talált volna olyan tanukat, akiket nem fizettek

le, nem vesztegettek meg - hét évre bezárnák Dartmoorba. De semmi bizonyíthatót nem tudok felhozni maga ellen.

A másik arca vörösből lilára változott, majd lilából betegesen sárgára.

- Ezért ki fogom törni a nyakát!

- Nem hiszem, - mondta Luke barátságos, nyugodt hangon. - Maga meg én egyedül vagyunk és én csak azt mondtam el, mi maga. Tudom, hogy benne van minden szélhámosságban, amit a Zöld Szalag végrehajt. Tudom, hogy hájas testében a szájalom és az emberi érzés szikrája sincs. Ha lett volna, nem dobta volna annak a szegény halott lánynak a testét a malom-tóba.

Dr. Blanter életének egyik legsötétebb epizódjáról beszélt, amelyik miatt - ha rá lehetett volna bizonyítani - életfogytiglani börtönre ítélték volna.

- Tudom, hogy a torkomat minden lelkiismeret furdalás nélkül elvágna, mint egy disznóét, de nem tudom bizonyítani. Elég világosan közöltem magával?

Blanter nyelt egyet. Nagy kezei remegtek az asztalon, nem a félelemtől - ahogy Luke is jól tudta - hanem a dühtől; a félelemnek nyoma sem volt benne.

- A tudatom mélyén olyan érzésem van, hogy egy nagyon csúnya bűncselekményre készül és nem tudom mi az.

Ekkor eszébe jutott az a borzalmas kis ajándék, amit aznap reggel kapott egy rendőrtisztől. A zsebébe nyúlt, kivett belőle egy kis darab krétát és áttolta az asztalon.

- Itt egy kis szuvenír, egy talizmán! - mondta.

Blanter haragosan bámulta.

- Ez az a kréta, amit a highbury-i gyilkos kivégzésekor használtak. Ezzel jelölték meg a lábai helyét a csapóajtón¹⁹. Tartsa meg, mint kabalát! Fogunk még találni egy másik krétadarabot a maga számára, amikor maga következik.

Ezúttal célba talált az ütés. Blanter hatalmas mancsait leejtette és a szemében egy pillanatra megjelent a félelem. A krétára meredt, arcán riadtság és borzadály tükröződött. Aztán felugrott székét hátralökve.

- Vigye csak el! Mutassa meg Goodienak, ő is sáros! - Luke az ajtóhoz ment és kitárta. - Tűnjön el! - mondta röviden és dr. Blanter szó nélkül, rá sem pillantva ment el mellette. Luke kinyitotta az ablakot, hogy kiszellőztessen. Felindultságában hajlott a szertelenségre. A szoba nem a sajátja volt, hanem egyik főnöké, aki bejött és ingerülten panaszkodott a huzat miatt.

-Találkozott vele?

- Nemcsak találkoztam vele, hanem meg is dorgáltam.

Mire a szobájába ért, kétsége támadt, vajon nem mondott-e túl sokat. Nem voltak illúziói dr. Blanterrel kapcsolatban. Az az ember volt, akit senki sem

¹⁹ Akasztásnál a kivégzendő lába alatt kinyitottak egy csapóajtót. (A fordító megjegyzése.)

állíthat meg és nem az állását féltette, hanem az életét. Csengetett és behívta segédtisztját.

- Egy két napon belül egy doboz mérgezett csokoládé érkezik ide. - mondta. - Küldje el Kersin főfelügyelőnek! - (Nem nagyon szerette Kersint.)

De dr. Blanter nem ereszkedett le a mérgezett csokoládé szintjére. Ebben a pillanatban valami különlegesen zseniális tervet eszelt ki, hogy bajt okozzon annak az embernek, akinek életében először sikerült őt megfélemlítenie.

*

Luke megígérte, hogy ezen a vasárnapon lejön löncsre, de várható volt, hogy el fog feledkezni elkötelezettségéről és még mentegetőzni sem fog miatta. Elizabeth kellemesen volt meglepve, amikor reggeli lovaglásából visszatérve a ház előtt találta, amint egy nádszékbe süppedve napozott.

- Szóval megérezte? - üdvözölte a lányt, meg sem kísérelve, hogy fölkeljen. Valóban neki volt a lány ismerősei közül a legrosszabb modora. - Na, visszajön Londonba, mint más értelmes hölgy?

Lustán fölkel, amint a lány odajött hozzá.

- Hallom, a patkányok eltűntek. Rustem és Goodie urak egy csomó időt, pénzt és energiát vesztegettek el semmiért. Visszajön Londonba?

- Miért mennék? - kérdezte a lány.

- Mivel ez nagyon magányos élet egy vonzó lány számára és mert én egy nagy ostobaságot csináltam.

Követe a lányt a fogadó szobába és udvariasan párnákat tett egy székre a számára.

- Érdekes magától egy ilyen vallomást hallani - mondta az. - Mit csinált?

- Egy ismeretlen felhívott tegnap telefonon és megkérdezte, ismerem-e magát. Amikor igent mondtam, valami különlegesen ocsmány dolgot mondott magáról. Természetesen merő kitaláció volt és nem ok nélkül mondták. Én, mint egy bolond, rátámadtam. Csak erre várt persze és letette a kagylót mielőtt rájöttem volna, milyen ostoba voltam.

A lány rámeredt.

- Nem értem!

- Bedőlni egy ilyen egyszerű trükknek, mint ez! Szégyellem magamat.

- De mit jelent mindez? Még mindig nem értem. Micsoda ocsmányságot mondott?

- Bármit, nincs jelentősége - válaszolta a férfi. - A lényeg az, hogy az az ember a vonal másik végén azt akarta tudni, érdekeli-e maga annyira, hogy az első rossz szóra dühbe gurulok; és most már tudja. - Mielőtt a lány szólni tudott volna, folytatta.

- Amikor azt mondom - "érdekel-e maga annyira", nem azt jelenti, hogy reménytelenül szerelmes vagyok magába. Inkább azt jelenti, bele vagyok magába habarodva. A két érzelem között leheletnyi különbség van.

- Remélem is, hogy van - mondta lány hidegen. - Itt marad löncsre?

- Nem is engedném magamat elutasítani - mondta Mark Luke. Ahogy régebben mondtam, úgy tekintem magát, mint az öcsémet. Az ember szereti az öccsét, legalább is egyesek.

- Nem hiszem, hogy szükséges ezt a meglehetősen zavaró témát folytatni, nem gondolja? - kérdezte a lány, dühösen a férfire és még dühösebben saját magára, amiért elárulta bosszúságát.

- De igen, bizonyos fokig. - Luke-ot lehetetlen volt elhallgattatni. - Például, ha egy úriember úgy gondolja, hogy engem bánt, amikor magát bántja, az a fontos, ne férhessen magához. Dr. Blanter az egyetlen, akivel nem engedem, hogy találkozzék!

A lány hirtelen feléje fordult és nem igyekezett palástolni haragját.

- Nem gondolja Mark, hogy ezt tapintatosabban hozhatta volna tudtomra? - kérdezte dühösen. - Lehet, hogy az egy nagyon nemkívánatos ember, de ha valaha följogosítottam volna magát arra, hogy eldöntse, kivel találkozhatom, kivel nem, azt akaratlanul tettem és sajnálom, hogy ilyen félreérthető helyzetbe hoztam. Maga nagyon jó volt hozzám és ezt méltányolom is, de gyűlölöm azt, hogy feltételezi, felelős az életemért. Ez már nem csak zavaró, hanem bosszantó.

A férfi nem felelt, nagyon komolyan nézett rá. Majd hosszú csend után így szólt:

- Belátom, hogy az. A modorom nem a legjobb, bocsánatot kérek.

A lány hirtelen bűnbánatot érzett, de vigyázott, hogy megbánása ne lássék. Sikerült győzelmet aratnia, de nem veszteségek nélkül. Valami alig észrevehető módon megváltozott a férfi magatartása vele szemben. Eddig azt hitte, csak egyféleképpen tud viselkedni, de tévedett.

A löncs közben megpróbált visszatérni a régi állapotra, amely sokkal kellemesebb volt, mint ez korrekt és tisztelettudó magatartás, amelyet Luke most tanúsított. Végül megvádolta a férfit, hogy duzzog és az kinevette.

- Remélem, hogy nem, de a férfiaknál sohasem lehet tudni: azok olyan hiú teremtmények és olyan könnyen sértődnek meg! Látta azóta a kutyákat? - A lány a fejét rázta. - Nézze meg őket közelebbről és ne ijedjen meg tőlük!

- A kutyáktól nem ijedek meg.

A férfi még egy órát ottmaradt löncs után és a lány nem hitte volna, hogy ilyen szűkszavú is lehet. Amikor távozott, elégedetlenséget érzett - elégedetlenséget magával szemben, a férfivel szemben, Longhallal szemben, jelenlegi életmódjával szemben és az elkövetkező hosszú estével szemben. Csengetett a szobalánynak:

- Csomagoljon be a bőröndömbe és hívja fel a Ritzet, foglaltasson szobát és mondja meg a sofőrnek, ma este Londonba utazom. - Ez volt az első alkalom, hogy távozását nem jelentette be Marknak. Megriadt, amikor rájött, nem a mulasztás, hanem viselkedésének tudatossága miatt.

Egy esős vasárnap este Londonban még egy ragyogó, fényes hotelben is unalmas. Még az a kifogása sem volt maga előtt, hogy színházba megy. Lefeküdt és nagyon nyomorultul érezte magát. Sírni tudott volna, ha talált volna magának mentséget a sírásra.

*

Másnap reggel Luke az irodájában dolgozott, amikor írnoka bejelentette, hogy ember keresi.

- Olyannak látszik, mint aki meg akarja magát pumpolni, uram.

- Vezesse be azt a rámenős személyt! - szól Luke. Megfordította forgószekét, hogy találkozzék a rozoga kis emberrel, aki bocsánatkérően állt az ajtóban, kezében régi, zsíros kalapjával.

- Helló Punch! Jöjjön be!

Intett az írnoknak, hogy elmehet. Punch külső megjelenése több fokkal romlott azóta, hogy Luke találkozott vele Doncasterben. Cipői javításra szorultak, borotvátlan volt és láthatólag ruhában aludt előző éjjel, sőt valószínűleg több éjjel is.

- Newburyból gyalog jöttem, Mr. Luke. Nem kaptam semmi fülest, amit a futamon fölhasználhattam volna. Ha kaptam volna és találtam volna valakit, akinek van pár rongya, a kupa győztesére tettem volna. Ott volt az öreg Goodie, de amikor kértem tőle egy korty italra valót, azt mondta, menjek a pokolba! Ha láttam volna Triggert, tőle kaptam volna. Trigger nem rossz szivar. Egy csomó munkát végeztem neki, amikor még nem ment neki ilyen jól és mindig rendesen fizetett.....

- Csak nem fogja elmesélni nekem az élete történetét Punch. - mondta Luke. - Mit akar?

A kis ember megnyalta cserepes ajkait.

- Tegnap óta semmit sem ettem.

- És reggel óta semmit sem ivott.

- Csont száraz vagyok, tényleg, Mr. Luke! Több száz font csúszott ki a kezeim közül italra és csak egy hónapja, hogy erre rájöttem. Ezért jöttem magához. Ez az igazság, színjőzan vagyok és tudom, hogy maga nem az a gentleman, aki habozna segíteni egy fickón, aki segíteni akar saját magán.

- Kevés az esélye Punch!

Az emberke bólintott.

- Így igaz! - mondta keserűen. Ezért nincs most esélyem. Csaknem mindenki hajlandó segíteni valakinek egyszer, talán kétszer is. De aki rendszeres tarháló, mint én voltam, annak vége! Még egy darab kenyérre valót sem tud leemelni. Nem okolok senkit, csak magamat. Senki se hiszi el, hogy színjózán vagyok.

Luke elgondolkodva nézte.

- Nem tudom, hihetek-e magának, - mondta, egy mozdulattal félbeszakítva a kis ember tiltakozását. - Bárhogy is, adok magának még egy esélyt Punch és ha átejt, soha többé nem segíték.

Kivette a tárcáját és átadott két ötfontos bankjegyet.

- Menjen, fürödjön meg, égesse el a ruháit és szerezzen egy tisztességes öltönyt és szállást! Jelentkezzen nálam délután és addig is tartsa a száját velem kapcsolatban!

Amikor Punch elhagyta a szobát, Luke elővett egy lezárt fiókból három terjedelmes kék dossziét, amelyeken ez állt: "Zöld Szalag". Néhány megjegyzést írt Mr. Trigger dossziéjára, majd, immár vagy huszadszor átolvasva a részleteket, amelyeket erről az úrról megtudott, kevés olyan részletet talált az életében, amely elítélendő volt.

Dr. Blanter dossziéja már sokkal fontosabb volt. Tartalmazott újságkivágásokat két vizsgálatról, részleteket, az Orvosi Kamara kihallgatási jegyzőkönyvéből és egy sor levelet, amelyek fele névtelen volt és amelyek többségét írásban járatlanok írták. A doktor tevékenységének részletes ismertetése feküdt előtte, de kevés használható adat volt bennük.

A Scotland Yardon általános volt az az elképzelés, hogy a doktor kapcsolatban áll bűnözők néhány szervezett csoportjával, bár csoport helyett kifejezőbb a banda szó emberek laza szervezetének jellemzésére, akik nagyobb része egyedül tevékenykedik, de összeállnak, amikor érdeklődésüknek közös a tárgya és együttműködnek, ha erre alkalom adódik. Blanter bőkezűen fizetett és férfiak és nők egész kis hada állt, szükség esetén, az irányítása alatt: az általa finanszírozott furcsa kis night clubok és még kevésbé tiszteletreméltó egyéb intézmények alkalmazottai. Úgy ismerték, mint aki jelentős összegekkel támogatja azok védelmét, akiket elérte a törvény keze és így vagy úgy jelentős tartalékot halmozott föl, amely fölött szükség szerint rendelkezhet.

Luke egyáltalán nem becsülte le ennek az embernek a jelentőségét és tett is néhány óvintézkedést.

*

Egy vonzó fiatal nő, barátok nélkül szokatlan jelenség. Elizabeth Gray kezdte belátni, hogy Berkshire grófság²⁰ leglakatlanabb részébe menni lakni hiba volt. A vidék bája, a táj hullámzó zöldjének látványa, a színek pompás keveredése, amelyet a kertészének ügyes keze varázsolt elő, az öreg ház kényelmes nyugalma és az annak vezetéséből származó kellemes érzés, mindez nem tudta ellensúlyozni elszigeteltségét.

Löncs előtt távirat érkezett Németországból: Mr. Garcia úgy döntött, hogy Dél-Európai körutazásra indul és kérte a lányt, írjon neki Argentína isztambuli konzulátusára. Ha megírja az útvonalat vagy a címet, amelyre táviratozhat, a lány összecsomagolhat és csatlakozhat hozzá.

A lány ezelőtt is magányos helyeken élt, de az a magány elviselhető volt, mert nem lehetett elkerülni. Ezen a sűrűn lakott szigeten azonban, mindannak a sok kellemes lehetőségnek a birtokában, amelyet fiatalsága és anyagi helyzete biztosított neki, kissé bizarr dolog volt kizárnia magát az emberi közösségből. Bár belátta mindezeket, úgy érvelt magában, hogy London mindössze két órányira van autón és nincs kedve sem bárkivel találkozni. Mindennap kihajtott és általában délutánonként körbejárta a vidéket azoknak a kis kocsiknak egyikén, amelyeket annakidején olyan nevetségesnek tartott, de amely nagyon hasznos közlekedési eszköznek bizonyult. Volt egy göröngyös, rosszul karbantartott út, amelyik körben haladva a domb tetejére vezetett. A lány talált egy utat magán a dombon keresztül és a kocsijól jól viselte a megterhelést, amelynek a lány kitette.

De legnagyobb öröme a lovaglás volt. Órákig lovagolt minden cél nélkül. Kétszer is az új gyakorlótéren találta magát, ahol a lovakat idomították.

A lovaglásból visszatérve egy reggel, olyan történt, amire mindig emlékezni fog. Egy útra jutott, amely lefelé vezetett a füves síkságra egy lankás lejtőn, elkerülve a kitaposott utat, amin múlt vasárnap jött. Körben futott egy füves fennsík szélén és már éppen visszafelé fordult, amikor meglátott két embert, amint ástak. Mogorva külsejű, középkorú férfiak voltak és már nagy rakás köves földet kiástak, amelyet az árok szélére dobáltak ki. A lány közelebb lovagolt, kíváncsian, mi az oka az ásásnak. A két ember fölnézett, ahogy ellovagolt mellettük és barátságos köszönésére morogva válaszoltak. Az üreget Goodie földjén ásták és a lány ellovagolt, anélkül, hogy a legkevésbé törődött volna a dologgal. Az építkezések mindig titokzatosak voltak előtte: hogy miért ásnak gödröket, húznak föl falakat, sohasem volt előtte világos, amíg el nem készült a munka, hirdelve célját.

Aznap este Lane jött valamilyen elszámolás miatt.

- Jelezte Mr. Goodie, hogy építkezni akar a maga földjén? - kérdezte. - Láttam három napja egy-két emberét, amint buzgón dolgoztak egy gödrön a

²⁰ County - grófság, de megfelel a mi vármegyénknek. (A fordító megjegyzése.)

domb lábánál. Nem ismerem bérleti szerződése részleteit, de bizonyos vagyok, nem építhet semmit a maga engedélye nélkül.

A lány mosolygott rajta. Fontoskodása mindig szórakoztatta.

- Utánanézek, Mr. Lane, - mondta, de semmit sem szándékozott tenni.

Az este azután meghozta a magyarázatot. Már majdnem sötét volt; a lány hosszú utat tett már meg a vidéken és elég meggondolatlanul átvágott valamin, amiről azt hitte, hogy dűlőút, de ami alig volt több egy keréknyomnál. Már sötétedett, amikor a motor egyszerre csak köhögni kezdett és megállt. Megnézte a benzinállás kijelzőt és rájött az okra. Ostoba módon elfelejtett föltankolni.

A helyzet nem volt kétségbeejtő. Három mérföldnyire volt a háztól és jól tudott tájékozódni. Otthagyta a kocsit és gyalog folytatta az utat. Már csaknem teljesen besötétedett, amikor elkezdett lefelé menni a déli lejtőn. Ekkor arra lett figyelmes, hogy az út és a dombok között valamilyen gépjármű áll. A fényszórók helyzetéből arra következtetett, hogy egy nagy, zárt teherautó.

Alig, hogy ezt észlelte, látott valamit feléje közeledni és hallotta egy ló patkójának zaját, amint belerúgott egy kőbe. Elizabeth kifelé húzódott az árnyékból. Semmi oka nem volt, hogy féljen. Valószínűleg Goodie egyik embere vezet erre egy igáslovat. De - bár nem volt ideges természetű - érezte, hogy a szíve kissé gyorsabban ver és hideg borzongás fut végig a hátán. Most már tisztán látta, hogy egy férfi vezet egy lovat, de a férfi maga Goodie volt. Megismerte beesett vállairól, lehajtott fejről. Elhaladtak mellette, alig hat yardnyira, annak a helynek irányába, ahol a gödröt ásó munkásokat látta és a derengő fényben még a kiásott köves talajkupacot is látta. Az ember és a ló megálltak és a növekvő sötétségen át látta, hogy a ló a verem szélénél áll. Ekkor látta, hogy Goodie kivesz valamit a zsebéből. Azt gondolta, kantárt fog tenni a lóra és annyira érdekelte, hogy félni is elfelejtett.

"Bang!!!"

A hang olyan volt, mint amikor egy vasajtót becsapnak. Látta, hogy a ló eltűnik és a szíve ismét hevesen kezdett verni, amikor rájött, mi történt. A lovat lelőtték! A gödör, amelyet olyan fáradtságosan ástak ki, ezt a célt szolgálta!. Minden ok nélkül remegni kezdett és néhány másodpercig azt hitte, elájul, de sikerült leküzdenie gyöngeségét. Elindult lábujjhegyen, egyre gyorsabban és gyorsabban és alig tudta legyőzni az ellenállhatatlan kényszert, hogy elkezdjen rohanni. Egy kört csinált, hogy elkerülje a teherkocsit, de elég közel ment hozzá, hogy felismerje: egy lószállító kocsi volt üresen; mintegy húsz jardra tőle elment mellette és elérte az utat.

Mire a házhoz ért, már szinte hisztérikus pánikban volt. Szerencsére a személyzetből senki se látta bejönni és így sikerült elérnie a hálósobájába, anélkül, hogy bolondot csinált volna magából, ahogy ezt később belátta. Amikor megnyugodott és összefüggően tudott már gondolkozni, szégyenkezett rémülete miatt. A sötétségen kívül semmi titokzatos nem volt abban, ami történt. A lovak

tulajdonosai alkalmanként lelövik állataikat; ez valószínűleg az öreg ember egyik kedves jószága volt és nem tudta volna elviselni, hogy más valaki küldje a másvilágra.

A hálószoza ablakából kereste a trénert, de nem találta. Kilenckor még mindig látta ott állni a lószállítót, ahol volt, lámpái tompán világítottak. Reggelre azután elment. Amikor kora reggel kilovagolt, elküldve sofőrjét az otthagzott autóért, látta a két munkást, amint betemetik a gödröt. Folytatta útját a domb teteje felé és ahogy a fennsíkra fordult, váratlanul szembe találta magát Goodieval. Ült a lován, rosszkedvűen szemlélve a csodálatos tájat és kifürkészhetetlen, sárga arcát a lány felé fordítva szembe nézett vele és azóta, hogy találkoztak Doncasterben először szólította meg.

- Jó reggelt Miss Gray!

A lány udvariasan viszonzta a köszönést.

- Nem ijesztettem meg magát múlt éjjel? - A lány meglepetésében hátrahőkölt. - Nem láttam meg magát, csak az egyik emberem. Le kellett lőnöm egyik öreg gebémet és úgy gondoltam, jobb olyankor, amikor nincs arra senki....általában piknik partikat szoktak tartani a domboldalon és különben is gyűlölök agyonlőni egy lovat.

A szemeit nem vette le a lányról.

- Remélem egy nap eladja ezt a helyet, Miss Gray, - folytatta monoton hangon. - Annyira megszoktam, hogy gyűlőlném itthagyni. El kell jönnie egy reggel és megnézni a lovaikat. Nincs sok - úgy értem nincs sok jó lovam, de egy-kettő elég jól fut. Azt mondják, maga gondolt arra, hogy lótulajdonos legyen. Nem szoktam keresgélni ügyfeleket, de ha küldeni akar hozzám pár lovat, biztos lehet benne, hogy jól fogom őket gondozni és alkalom adtán győztest is nevelek magának. Van egy, amelyet el szeretnék magának adni.

Megnyalta színtelen ajkait, majd ránézett.

- Van egy lovam, amelyet megvehetne ezer fontért; sokkal többet ér és ahogy tudom a tulajdonos el akarja adni. Dicsőség Mezeje - ez a neve. Gondoltam már, hogy felkeresem miatta, de nem szoktam ügyfelek után kajtatni. Nagyon jó ló, Blandfordtól. Az anyja nyerő volt Írországból. Nem rossz dolog a nyilvánosság előtt megmutatnia magát.

A lány megrázta a fejét.

- Olyan keveset értek a lóversenyzéshez..... - kezdte és a férfi arcán valami mosolyféle jelent meg.

- Ha a trénerök olyan lótulajdonosokra várnának, akik értenek a lóversenyhez, éhen halnának, - mondta. - Ez a ló Cambridgeshireben van és nyerhet. Nem állítom, hogy nyerni fog, de nyerhet. Gondolkodjon róla, Miss Gray!

Bólintott felé, körbefordult és elügetett a lovai felé, amelyek körbe jártak a pálya túlsó végében. Elizabeth Gray eltöprengett, bár azt mondta magának,

ahogy visszafelé lovagolt, nincs abban semmi szokatlan, ha egy helyi tréner, aki egyúttal a bérlője is, fölajánlja neki, vegyen meg egy lovat. Aznap alkalma volt Lukekal beszélni telefonon és mellékesen megemlítette beszélgetését Goodieval.. A hír érdekelte a férfit.

- Ha ő fölajánlotta magának Dicsőség Mezejét ezer fontért, magának lehetősége volt alkudni, de nagyon örülök, hogy nem élt az alkalommal. - mondta. - A ló egy közép-angliai férfié, egy vendéglősé; legalább is úgy tudják, az övé. Nagyon is jól tudom, miért akarja Goodie átadni magának a lovat.

- Akkor tegye lehetővé, hogy én is nagyon jól tudjam! - mondta a lány, de a férfi nem adott választ.

Miután letette a kagylót, rájött, hogy elfelejtette elmondani a ló lelövését és később kiment a fejéből. Az elkövetkező napokban Mark Luke se nem írt, se más módon nem lépett vele kapcsolatba és egy kis ideig a lány kifejezetten haragudott rá. Azután a hét vége felé, mire már halálra unta magát magányában, bejelentés és minden előzetes értesítés nélkül megjelent. Hideg fogadtatásban részesült, de nem is várt mást és a lány viselkedése szinte jeges lett, amikor megtudta, hogy nem is ő a látogatás tárgya, hanem a tisztartójához jött. Igazában nem is jött be a házba, amíg a lány be nem hívta.

- Gyűlölöm ezeket a titokzatos dolgokat, Mark. Ha nem lettem volna az alsó kertben, nem is tudnám, hogy itt van.

- Ne legyen ilyen ingerült, - mondta amaz, régi modorában. - Látnom kellett Lanet, olyan ügyben, ami semmilyen kapcsolatban nincs magával.

Már a nyelvén volt a csípős válasz, de győzött a humorérzéke és elnevette magát.

- Maga nagyon idegesítő és a modora is nagyon rossz! Először hozzám kellett volna jönnie. Itt marad éjszakára? Rendbe hozatok egy szobát....

- Van egy fogadó az út mentén, a Vörös Oroszlán; már odavittem a csomagjaimat.

- Itt maradhatna! - mondta a lány. Luke figyelmen kívül hagyta következetlenségét.

- Jobban szeretem a Vörös Oroszlánt. A gazdaasszony nem mordul rám vagy nem hiszi, hogy vissza akarok élni az ismeretségünkkel, de azért szeretnék körülnézni a birtokán, ha szabad. Már rég nem jártam itt.

Gyalog akart menni, de a lány kihozta a lovakat és egymás mellett lovagoltak ki az istálló udvar kapuján a ház mögötti vidékre. A drótkerítéstől alig ötven jardnyira egy keréknyomon lovagoltak le a dombról. A villa nem látszott, egy gesztenyefa csoport eltakarta, de jól látták az új istállókat a dombok aljában. Senki sem volt látható, ami nem volt meglepő, mert hideg nap volt és pár csepp eső is esett.

- Miért van Perrywig Cave lezárva? - kérdezte a lány.

- A kapura gondol? Kicsit ijesztőnek látszik, ugye? De, ami azt illeti, a nagy barlangot évszázadok óta raktárként használták. Innen egy ösvény vezet oda és Goodie ott tárolja a takarmányt. Sohasem voltam benne, de azt hiszem, a nagy barlang igen tágas. Egy természetes raktárépület.

Láttak, hogy az udvarban istállófiúk mozognak.

- Miért alkalmaz Goodie csak spanyolokat? - kérdezte a lány és a férfi nevetett.

- Ebben nincs semmi vészes. Egyszerűen azért, mert nem beszélnek angolul. Gyakori az angol lóverseny istállóknál, hogy egy-egy alkalmazott titokban leveleket küld hivatásos fogadóknak és tipp adóknak a soronkövetkező futtatással kapcsolatos részletekről. A Jockey Club próbálja ugyan megakadályozni, de ez csaknem lehetetlen. Természetesen ez ellentétes a Jockey Club szabályaival és ha kiderül, mind az istállófiút, mind azt a személyt, aki az információt kapta, kitiltják. Az érintettek szerencséjére az igazság nagyon ritkán derül ki és még nagyobb szerencse, hogy az istállófiúk és vezetőik olyan rosszul tudják az esélyeket megítélni, hogy információik nem olyan kifizetődők azoknak, akik megveszik, mint azt hitték. Mindaz, amit tudnak, saját lovaikkal kapcsolatos és nincs tudomásuk arról, hogy a többi istálló ugyanúgy bíznak abban, hogy megnyerik a versenyt.

A férfi sokkal jobban ismerte a terepet; körbe vitte a lányt egy ösvényhez, amely a barlang bejáratához vezetett. Két bejárat volt és mintegy két mérföldnyire egy harmadik, amelyről azt tartották - bár sohasem bizonyították be - hogy összeköttetésben van a központi barlanggal. Leszálltak, lovaikat egy fához kötötték és gyalog folytatták az utat.

A barlang szájánál Luke gondosan megvizsgálta a kaput. A rács rudazata háromnegyed inch²¹ vastag volt és a kapu maga a sziklába épített sarokvasakon függött. Megvizsgálta az acél zárat és megfogta a vaskapcsot, amely a kapu alsó részét a szikla padlóhoz rögzítette, de az mozdíthatatlan volt. A padló föld volt és ahogy látta, tele volt barázdákkal.

- Valami gereblye féle. Különös!

Bebámult a barlang sötét belsejébe.

- És ott a gereblye! - Odamutatott, de a lány nem látta. - Pont a sziklás támfal mögött, Látom három vagy négy fogát.

Visszaszállva lovaikra föllovagoltak a dombtetőre. Sötétedett és sötét felhők vonultak délnyugat felől. Éppen időben érkeztek vissza Longhallba, hogy beérjenek a házba, mielőtt az eső zuhogni kezdett. Vacsora után a férfi elmesélte a lóverseny pletykákat. Goodie megnyert egy futamot, egy kisebb díjat és a ló jól fizetett, de ez nem volt egy tranzakció. Indulhatott volna nagyobb téttel, de a

²¹ Kb. két centiméter (A fordító megjegyzése.)

doktor hazardírozott. Nagy játékos volt, ismeretes, hogy Monte Carlo-ban egy hét alatt százezer fontot veszített és ugyanannyit nyert is.

- Bármire hajlandó fogadni; ezért nem olyan gazdag, mint a derék Trigger és Goodie....

- Goodie gazdag?

- Azt hiszem több, mint két milliója van! Az összes pénzét dél-amerikai kötvényekbe fektette és világos, hova fog visszavonulni, ha ebben az országban túl forró lesz számára a talaj.

Még mindig nem az a régi Mark volt, akit megismert. Még mindig volt benne kis tartózkodás, amit a lány nem tudott áttörni, bizonyos udvariasság, amely - mint kissé bánatosan megállapította - idegen volt tőle és sokkal kellemetlenebb, mint megszokott modortalansága. Kevéssel tíz után, éppen mielőtt el akart menni, telefonon beolvastak egy táviratot Londonból. Garcíától jött, Isztambulban adták föl és azt írta benne, hogy fontolgatja, nekivágjon-e autóval a sivatagnak Jordánia felé. Az eső erősen esett és a lány ragaszkodott hozzá, hogy elvigye Lukeot a Vörös Oroszlánba. Az egész, nem igazán kellemetlen estén arra gondolt - nem nagyon elégedetten - hogy éppen olyan kevésbé sikerült megértenie a férfit, mint saját magát.

Nem hallotta a csengőt az éjszaka közepén mindaddig, amíg Panton, a komornyik be nem kopogott és föl nem ébresztette.

- Mi történt? - kérdezte.

- Mr. Luke az, kisasszony. Nagyon sürgősen látni szeretné.

A lány fölgyújtotta a lámpát, gyorsan felöltözött és lement. Lukeot az ebédlőben találta. Esőkabátot viselt és teljesen át volt ázva. Két mérföldet gyalogolt a viharban.

- Van valami baj? - kérdezte a lány aggódva. A férfi becsukta az ebédlő ajtaját.

- Megismeri ezt? - Kivett a zsebéből egy kis könyvecskét; aranyozott szélű puha bőrbe volt bekötve.

A könyv ismerősnek tűnt. Kivette a férfi kezéből és kinyitotta. Az első lapra ez volt spanyolul írva: "Kedves barátomnak, Alberto Garcíának, 63.. születésnapjára." A spanyol költészetnek ezt a kötetét ő vette Buenos Airesben és az írás a saját kézírása volt. Zavartan felnézett.

- Igen, én ajándékoztam Garcíának.

- Hogy került ez a könyv az én szobámba? - kérdezte Luke. - Lakott valaha Garcia a Vörös Oroszlánban?

A lány megrázta a fejét.

- Nem, ahogy én tudom.

- Nagyon népszerűtlenné tettem magamat ebben a fogadóban, - mondta Luke vigyorogva. - Fölkeltettem mindenkit, aki tudhatott valamit. Sajnos a tulajdonos és felesége szabadságukat töltik és a személyzet nagy része új.

Elmondta, hogy lefeküdt, de nem tudott elaludni, hát fölkel és a szoba kis könyvespolcán keresett valami olvasnivalót. Érdektelen könyveket talált, főleg vallásos tárgyúakat és Victoria korabeli regényírók szárfüles köteteit. Ekkor megtalálta ezt a könyvet, belelapozott és véletlenül meglátta az első lapon a beírást.

- Tudtam, hogy Garcia nem lehetett itt, amióta maga leköltözött, mert külföldön van.

A lány nevetett.

- Ez volt az a sürgős dolog, ami miatt az éj közepén fölébresztett négy álmos embert? Nem mintha érdekelne. - Csengetett.

- Most iszunk egy kis kávé és vegye le az átázott kabátját. Túl azon, hogy tönkreteszi az új szőnyegemet, nagyon aggasztóan néz ki.

Panton félig fölöltözve végrehajtotta az utasítást és kivitte Mark kabátját és kalapját a hallba.

- Igen, ez nagyon is sürgős volt! - mondta Mark. - Megkapta Garcia Isztambuli címét?

A lány gondolkozott.

- Csak az Argentin konzulátusét.

- Ők kapcsolatba tudnak lépni vele. Nem bánja ha használom a telefont és föladok egy táviratot?

Leírta az üzenetet a boríték hátára és a szokásos, idegesítő várakozás után sikerült feladnia a táviratot. A lány felment, hogy befejezze az öltözködést. Teljesen éber volt már és a tudatába valami kényelmetlen érzés fészkelte be magát, ami azonban még nem rémület volt. Befejezte öltözködését, lekapcsolta a villanyt és elhúzta a függönyt, hogy kiszellőztesse a szobát. Ekkor fényt látott a távolban. Ez a dombok irányából jött, keresztül haladt a réteken; a fény forrása olyan valakinél volt, aki rohant. Nem lehetett tévedés: ide-oda imbolygott.

Mindég van abban valami ijesztő, ha valaki belátható ok nélkül szalad és a lány érezte, hogy hideg fut végig a hátán. Kiment a lépcsőfordulóig és halkán hívta Lukeot. Az befejezte a telefonálást és feljött két lépcsőfokot lépve egyszerre.

- Mi történt?! - kérdezte.

A lány elmondta és az felment vele a hálósobába. A fény közeledett és egyre határozottabb lett. Látták, amint megáll a drótkerítés sarkánál, hallották a kapu döngését, ahogy bezárult és a zár kattánását. Túl sötét volt, hogy jól lássák a fény hordozóját, mert az eső szakadatlanul zuhogott ködfüggönyt húzva közéjük, de amint közelebb ért....

- Az Goodie, kutyák nélkül. Azok nem mehetnek ki ilyen éjszakán, mint ez.

A fény elhaladt a ház mellett és hallották ahogy a villa ajtaja bezárul.

- Kíváncsi vagyok, mi baja "ölordságának"? - kérdezte Luke elgondolkozva. - Ránézett órája világító számlapjára: háromnegyed három volt.
- Hol lakik Lane?

- Van egy kis háza az út mentén, - mondta a lány.

- Felteszem, nem érhető el telefonon?

Volt a házban házitelefon és az egyik vonal be volt vezetve a tisztartó házába.

- Kapcsolatba lépek vele, ha nem bánja.

Bement a komornyik kamrájába, ahol a háziközpont volt és a lány kisvártatva hallotta mormolását, ahogy Lanenel beszél. Amikor visszajött az ebédlőbe a lány kitöltötte a kávé, amit Panton behozott. Észrevette, hogy a komornyik is föl van öltözve.

- Nem volt szükség, hogy maga is fölkeljen, Panton.

- Semmiség kisasszony, - mosolygott az - mindig koránkelő voltam.

Elizabeth várt, amíg az ajtó becsukódott mögötte.

- Mi történik? - kérdezte.

- Azt én is szeretném tudni.

Luke fölvette a kis könyvet, újra megnézte a beírást, majd visszatette az asztalra. Megkérdezte, milyen messze van Lane háza a Gillywood Farm bejáratától és amikor megtudta, hogy nincs egész százyardnyira, meg volt elégedve.

- Mit mondott Lanenek?

Mark kitért a válasz elől.

- Nagyon sajnálom, hogy olyan korán felkeltettem, lehet, hogy minden ok nélkül. Valószínűleg túl izgatott voltam, néha előfordul velem ilyesmi. - Azután mosolyogva folytatta. - Mondjon valamit a lovakról, amelyeket meg fog venni! Elkezdte már.....

A lány hallotta a telefon csengését a kamrából, de mielőtt felállt volna, Mark már kint volt a szobából. Homlokát összeráncolva tért vissza.

- Lane volt, - mondta. - Ahogy öltözködött, látott két férfit ellovagolni a háza előtt. Az egyikben felismerte Goodiet, a másik valószínűleg Goodie háziszolgája volt, egy spanyol. Az mondta Gillywood Cottage irányából jöttek és láthatólag nagyon siettek. Goodienál lámpa volt, Lane házával szemben kioltotta. Valószínűleg Manuel hevedere lecsúszott, ezért megálltak, az leszállt, hogy rögzítse. Azután elvágattak az úton Gareham felé.

Tíz perccel később Lane is megjelent a házban és behívták az ebédlőbe.

- Tisztán láttam Goodiet, - mondta. Nem mernék megesküdni, - ki volt a másik, de elég kövér volt. De felismertem Goodie lovát a sötétben, egy szürke basuto póni volt.

Luke bólintott. Menjen vissza oda, ahonnan meg tudja figyelni Gillywood Cottageot és jelentse, amikor visszajönnek. Ne engedje, hogy meglássák.

Lane kiment, csak addig állt meg, amíg felhörpintette a forró kávét, amit a lány kitöltött neki.

- Ez nagyon izgató és titokzatos - mondta a lány - de mit jelent?

- Ez az amit én is szeretnék tudni, - válaszolta Luke zavartan. - Ez a nap legalkalmatlanabb órája a találgatásra.

Volt egy szoba a felső emeleten a ház oromzatának a végénél, amelyről végig lehetett látni az utat, amelyen Goodie jött és elég széles rálátást biztosított a keleti dombokra. Szerencsére üres volt és innen végezte Luke a megfigyelést. A lánytól kölcsönzött tábori látszőnek nem sok hasznát vette, mert teljesen sötét volt. Már háromnegyed órája figyelt, amikor Elizabeth, akit odalent hagyott, feljött hozzá és friss kávét hozott.

- Látott valamit?

- Semmit, - volt a válasz.

Alig, hogy ezt mondta, elég messze, a domb gerincénél fényt látott felvillanni. Egy teljes percig világított, majd kialudt.

- Mi lehet az? Autó nem lehet, arra nincs út. - mondta a lány.

- Maga igencsak jól ismeri erre a vidéket, hol lehet ez?

A lány maga elé képzelte a környék térképét.

- Ott lehet valahol, amit úgy neveznek itt -"keleti barlang". Az itteniek szerint összeköttetésben áll a Perrywig barlangokkal, de még senki sem találta meg az átvezető utat. A bejáratot Járási Tanács vékony dróthálóval záratta le. Birkák mentek be oda és elvesztek. Ésnézze csak!

A fény újra megjelent és Luke ráirányította a távcsövet. Csak annyit látott, hogy a fényforrás egyhelyben áll, valószínűleg letették a földre. Még ezekkel az erős lencsékkel sem lehetett ennél a fénynél emberi alakot megkülönböztetni. Ekkor eltűnt és amikor újra megjelent, már távolabb volt az előző helytől.

- Az út felé jön, - mondta Luke. - Föltételezem, visszafelé tart.

Már jócskán elmúlt négy óra, amikor meghallotta az úton a lovak patkóinak zaját. Akkor Luke olyan megfigyelő helyet keresett, ahonnan jól látott, anélkül, hogy jelenlétét elárulja volna. A patkók zaja egyre hangosabban hallatszott az eső kopogásán keresztül és a lovasok visszafogták az állatokat. Jól látta Goodiet, aki egy kicsivel a társai előtt lovagolt állat lehajtva a mellére, abban a jellegzetes pózban, ahogy lovagolni szokott. Luke visszament az ebédlőbe, a hallban kibújt nedves kabátjából.

- Várok, amíg világos nem lesz, azután kölcsönkérek magától egy lovat és egy kis kutatást végzek, - mondta. - Valami fontos dolog történhetett, lehet, hogy egy ló elszabadult?

A lány bólintott.

- Erre én is gondoltam. Múlt héten Goodie egyik lova kijutott az istállóból; egy napig tartott, amíg megtalálták.

Mark javasolta a lánynak, hogy feküdjön le, de az kinevette. Negyed órával azután, hogy Luke lepihent, várva, hogy kivilágosodjék, jött Lane jelentést tenni. Goodie autója elhajtott London felé. Maga Goodie vezetett és Manuel bezárta mögötte a kaput.

- Akkor nem egy ló szabadult el; valami sokkal fontosabb történt, - mondta Luke.

- Visszamegy Londonba? - kérdezte a lány.

Az a fejét rázta.

- Nem, egy vagy két órán át mindenestre itt fontosabb.

Hat óra előtt kivezették a lovakat. Elizabeth felajánlotta, hogy vele megy és mivel az eső elállt, minden kényelmetlenség nélkül megtehetette. Az égen sok felhő volt és a fény még mindig gyér volt, amikor elindultak. Az úton mentek, amíg a lány észre nem vett egy rést az utat szegélyező sövényen. Ezen a résen lovak haladhattak át, látható volt patkóik nyoma, amint jöttek és mentek. Követték azt az irányt, amerre Goodie ment, amíg ki nem jutottak a füves rétre, ahol már nem voltak nyomok.

Goodie és társai a kis barlang felé mentek. A lány meg is mutatta a nyomokat lovaglós ostorával. Goodie csoportjának további nyomát egy veteményesnél találták, amely egy gazdasághoz tartozott. Itt a patkónyomok olyan világosak voltak, hogy már messziről látszottak a nyeregből.

A barlang bejárata nem látszott, bár már világosabb volt. Egy kisebb halom mögött volt, bent az üregben. Olyan kicsi volt, hogy időbe telt, amíg a bejáratot megtalálták. Öt láb magas²² volt és kicsit több, mint egy yard széles.

- A kapukat leszerelték, - mondta a lány.

Egy gyenge tákolmány zárta az üreget, amely egymáshoz drótozott karókból állt és egy horogra erősítve lefelé lógott. Láthatólag senkinek sem állt szándékában használni. Nem voltak sarokvasak, négy helyen a sziklafalhoz volt erősítve vaskapcsokkal, amelyek egyike le volt törve. A törött kapocs Lukeot nagyon érdekelte; gondosan megvizsgálta és megpróbálta visszahúzni, hogy összeillesse a törött részhez, ami a falban maradt. Az akadály mellett tovább kúszva gondos vizsgálatnak vetette alá a barlang szikla-padlóját, egyik követ a másik után szedte föl, amíg talált egy szikladarabot, amelyet kivitt a napfényre. Zseblámpa segítségével megvizsgálta a barlang felületének többi részét. Minél beljebb ment, az üreg mennyezete annál alacsonyabb lett, amíg lehetlenné vált kiegyenesednie és négykézláb kellett tovább kúsznia, végül kénytelen volt visszafordulni. Visszatérve egy aggódó Elizabethet talált és rájött, hogy a vizsgálat tovább tartott, mint gondolta. Nem volt könnyű a törött kaput visszatenni, mert a vastag drótokat, amelyek a vaskapcsokat összekötötték, nehéz volt eredeti helyzetükbe visszaforgatni. Visszalovagoltak a házba és Luke

²² Kb. 160 cm. (A fordító megjegyzése)

annyira el volt foglalva a gondolataival, hogy egész úton egy szót sem szólt. Azután elküldte Elizabeth sofőrét a fogadóba az autójáért.

- Van más készülék is kapcsolva a telefonjához, vagy csak ez az egy itt a hallban? - kérdezte.

A nappaliban is volt egy leágazás. A férfi bement, becsukta maga mögött az ajtót és fél órán át nagyon el volt foglalva. Kijőve, a lányt a nyitott ajtónál találta, amint a kopár kertet bámulta, mert az eső újra eleredt.

- Mi ez az egész? - kérdezte nyugodtan. - Valami nagy baj van. Felvilágosítana?

Mark a fejét rázta.

- Csak érzem és én megérzem a bajt, - mondta. - Egy percig gondolkodott, majd folytatta: - Leküldök ide valakit, Lanenél fog lakni. Arra az esetre mondom, ha netalán látna egy nem túl bizalomgerjesztő arcú idegent. Emlékszik arra az emberre, akivel Doncasterben beszéltem, egy rongyos férfi, neve Markham - Punch Markham.

A lány bólintott.

- Azt akarom, hogy lejöjjön ide és tartsa a szemeit Goodie lovain. Eléggé beszédes személy, ezért utasítottam, ne kerüljön a maga közelébe és ne untassa a múltja győzelmeiről és eltűnt gazdagságáról szóló történetekkel! Amit magától kérek, ha beleegyezik, engedje meg, hogy használhassa a telefonját. Nincs másik a közelben és szükség lehet rá, hogy velem kapcsolatba lépjen.

Felvette az esőkabátját, amelyet a komornyik a konyhában kiszárított, bement az ebédlőbe és elővette a kis verses kötetet.

- Magammal viszem, ha megengedi. Erről jut eszembe, amikor Garcia idejött magával, amikor először látogatta meg a házat, a zsebében volt ez a könyv?

A lány gondolkodott.

- Nagyon valószínű. Nagyon szerette. Tudom, mert Mr. Garcia elég gondatlan volt és egyszer, amikor elvesztette a könyvet óriási jutalmat tűzött ki a megtalálónak. Nem emlékszik? A hajón történt.

A férfi nem emlékezett az esetre, de most nem nagyon érdekelte Elizabeth Gray és barátja esete.

- Ahogy mondtam, Punchot unalmasnak fogja találni, - mondta távozáskor - de szóltam Lanenek, tartsa távol magától, amennyire lehetséges. Erről jut eszembe, tudja foglalkoztatni?

Ez nem okozott nehézséget, mert volt két hátraslova és két vadászatra alkalmas lova az istállóban.

- Hasznosnak fogja találni, - mondta az, amikor ezt megtudta. - Remek lovasz és a kövér állataiból fürgéket fog nevelni. Ne habozzon foglalkoztatni, vitesse csak ki vele a lovakat a gyakorló térre! Azt hiszem, ez kitűnő ötlet. Beszélje meg a lovászával!

*

Luke lunch előtt Londonban volt és egyenesen az irodájába ment. Két nyomozót talált ott, akiket utasított, hogy várják és ellátta őket instrukciókkal. Három órára megkapta a Gillywoodra vonatkozó hírek összefoglalását. Goodie kocsija visszajött Londonból, vagy ahol volt és egy órával a megérkezése után robogva egy zárt autó érkezett az úton és befordult Gillywood Cottage kapuján. Lane - aki a megfigyelő volt - látta utasát – dr. Blantert. A doktor két órát maradt ott, majd visszament azon az úton, amelyen jött. Délben egy másik kocsit jelent meg a behajtón és annak utasa is ismerős volt, legalább is olyan leírást lehetett róla kapni, amely lehetővé tette Mr. Lukenak, hogy azonosítsa. Rustem volt. Látogatása rövidebb volt és amikor eltávozott, nagyon aggódónak látszott.

Valami nagyon zavarta a társaságot, de láthatólag semmi olyan nem történt, ami a jámbor Trigger figyelmét felhívta volna. Luke - sokkal inkább, mint valaha - meg volt győződve, hogy Trigger nem több, mint pénzügyi irányító. Nagyon el lehet foglalva. A Zöld Szalag Ügynökség eltért az eddigi hagyományaitól. Sürgős felhívás érkezett minden ügyfélhez és az egyik ilyen levél, amelyet a precíz Trigger szétküldött ezen az estén Luke kezébe került. Így szólt:

"A Zöld Szalag Ügynökség eddigi gyakorlata szerint a Trigger Tranzakciók csak ritkán és egymáshoz képest hosszabb idő után történtek. Mindezideig évente csak nyolc-kilenc lóval vettünk részt a futamokban. Ügyfeleink érdekében bizonyos körülmények szükségessé tették, hogy ezt a számot növeljük. Vannak értesüléseink mintegy féltucat lóról, amelyek mindenképpen nyerni fognak és felkérjük ügyfeleinket, növeljék bukmékereik számát, hogy a cambridgeshire-i versenyre különleges fogadásokat kössenek. A következő Trigger Tranzakció majdnem azonnal indul. Kérjük azokat az ügyfeleket, akik még nem adták postára az előre megcímezett távirati blankettáikat, késlekedés nélkül szíveskedjenek azokat feladni"

Vajon miért gyorsítja fel a Zöld Szalag tevékenységét éppen most? Luke csak egy magyarázatot talált: Blanter és társai a hátralevő hónapokban annyi tranzakciót bonyolítanak le, amennyit lehet. Azért teszik, mert valami megzavarta őket. Érzik, tevékenységük véget ér.

5.

Valóban ez történt. Dr. Blanter meglátogatta kis "győzelem-szervezőt" - ahogy az néha nevezte magát - kedvenc Vardour Streeti vendéglőjükben.

- Amit maga kér, az zavart okoz, doktor. Nem tudunk hetenként vagy kéthetenként egy lovat befuttatni. Maga le akarja vágni az arany tojást tojó tyúkot!

- Meg kell csinálni! - dörmögött Blanter. - Be akarom fektetni a pénzt és meg is vannak hozzá a lovaim.

A kis ember komoran megrázta a fejét.

- Csak egy módszer van, amivel valaha pénzt kereshettünk, doktor - mondta - az, hogy türelmesek vagyunk. Nem sokat tudok a lóversenyzésről, de amit hallottam, az emberek fele veszít a fogadásokon, mivel nem tudtak várni. Éjjel-nappal dolgoztatnom kellene a személyzetet, hogy hetenként futtassunk egy lovat.

- Akkor dolgozzanak éjjel-nappal, - csattant fel a doktor. - És ne karattyoljon nekem, van elég bajom a magáén kívül!

Trigger mosolygott.

- Nekem nincs semmi bajom! - mondta. - Több pénzem van, mint amennyit valaha elkölthetek és semmit sem tehet, ami engem zavarhat. Mondtam a minap Lukenak...

- Találkozott vele?! - kérdezte gyorsan Blanter. - A pokolba is, miért nem szólt róla?

- Mert nem volt érdemes megemlíteni, - mondta Trigger hidegen.

Röviden beszámolt Luke látogatásáról, miközben Blanter egész idő alatt gyanakodva fürkészte az arcát.

- Ez minden, ami történt? - kérdezte. - Nem hallgatott el valamit? Megmondom, én nem bízom meg teljesen magában, Trigger!

A kis ember megint elmosolyodott.

- Maga rám bízta a pénzét. Én azt vallom, doktor, hogy, ha rábízod valakire a pénzedet, rábíztad a lelkedet is! Nincs semmilyen hátsó gondolatom. Elmeséltem mindent, amit ő mondott és amit én mondtam neki. Ugyanezt elmondtam a sportújságoknak is és nekik is megmutattam a munka-menetet. Én tényleg kész vagyok bemutatni, hogy működik az iroda. Abban, amit csinállok, nincs semmi tisztességtelen és titkolnivaló.

Blanter fenyegetően nézett rá.

- Azt gondolja, úgy-e, hogy ha valami zűr lesz, maga nem fog belekeveredni? - kérdezte. - Nos, verje ki ezt abból a kemény fejéből! Maga abból szerzi a pénzt, amit mi csinálunk; magára bízunk a pénzünket és megállapodtunk, hogy csak ahhoz van joga, hogy kiadja a nyereségből a részünket. Ha bármilyen baj lesz, maga is benne lesz és én biztosíthatom, hogy benne lesz! Felejtse el tehát azt az ostoba gondolatot, hogy maga tisztességes és biztonságban van!

Trigger érdeklődve figyelte, de semmit nem válaszolt; láthatólag hidegen hagyta a sértés és a bizalmatlanság. Valószínűleg korábbi vitáik során mindkettőhöz hozzászólt. Mindenesetre az egész beszélgetés során nem adta tanújelét az ellenszegülésnek.

Ezután az üzletről kezdtek beszélni.

- Harmincezer fontra van szükségem. Lord Lathfield versenyistállója eladó és úgy gondolom, ki tudunk belőle hozni valamit, - mondta a doktor.

Meglepetésére Trigger a fejét rázta.

- Figyeljen ide doktor! Ez az üzlet józan alapokon nyugszik. Maga és a többiek azt csinálnak, amit akarnak, de mindig betartottuk azt a szabályt, hogy a szezon befejezése előtt nem fizetünk ki nagyobb összeget.

A doktor feje vörös lett a dühtől.

- Ha a szabályt én csinálom, meg is szeghetem!

- Nem maga csinálta a szabályt, - szólt hidegen a másik. - Ez Rustem javaslata volt és Goodie egyetértett vele. Összehívhatunk egy megbeszélést, de én nem rendelkezhetem a saját felelősségemre harmincezer fontról, versenyistálló ide, versenyistálló oda!

Megitta a maradék pohár vichy - vizét és fölkelt.

- Még sok munkám van - mondta és gyorsan távozott.

Ez az ellenszegülés első jele volt és kijózanította a doktort. Hazament és felhívta telefonon Rustemet. Az ex-ügyvéd az ellenkezés minden jele nélkül engedelmeskedett a hívásnak. Letette a kagylót és csengetett a titkárának.

- Elmegyek a doktort meglátogatni és ha valaki keresne ötre itthon leszek.

Pilcher elhúzta a száját.

- Találkozóm van ötkor! - szólt panaszosan.

- Mondja le! - válaszolta hidegen Rustem.

Megbeszélése dr. Blanterrel nem lehetett valami kellemes: izgatottan és szokatlanul rossz hangulatban jött meg. Blanter volt a nagy szervező elme, de Rustem volt a kifinomultabb. Volt egy szinte állati ösztönből fakadó veszélyérzete, megérezte bizonyos dolgokat, amelyeket nem vett észre az, aki a rossz előérzetét okozta. A doktor egy lehetetlen és nevetséges feladatot adott neki; ezt Rustem meg is mondta, anélkül azonban, hogy mentesítették volna a rábízott munkától.

Elküldte Pilchert és fölhívta telefonon Münchent. A férfi, akit keresett nem volt ott és két óra hosszat kellett ott ülnie, a dühtől tájékozva, amíg a harmadik hívásra sikerült elérnie. Tizenkét percig beszélt vele - franciául, mert a partnere elszászi volt, akinek kissé kellemetlen volt szülőföldjének felszabadulása és átköltözött egy kevésbé szigorú légkörű helyre, ahol a francia rendőrség idegesítő figyelmét elkerülve élhetett.

Majdnem kilenc óra volt, amikor befejezte a telefonálást. Mr. Rustem hazament és könnyű vacsorát fogyasztott, várva, hogy teljen az idő. Fél tizenegykor telefonált Elizabeth Graynek. Elizabeth jelentkezett, hangja aggodalmas volt.

- Freulein²³ Gray? - Vastag hangon beszélt, meglehetősen jól utánozta az idegen nyelven beszélő németet. - Dr. Thaler vagyok. Most érkeztem Münchenből. Hallotta a hírt szegény Garcia barátomról?

- Igen, - válaszolt Elizabeth. - Most kaptam tőle táviratot. Nagyon beteg?

- Félek, reménytelen, - mondta Rustem. - Ahogy mi szoktuk mondani... Mondott néhány német szót, amelyet a lány nem értett. - Szeretnék Önnel találkozni, de sajnos el kell az éjjeli vonattal utaznom Londonból Írországba. Azt szeretné, hogy csak maga tudjon a betegségéről, senki más.

- Van remény? - kérdezte a lány fojtott hangon.

- Félek, hogy nem - mondta Rustem. Egy hét, talán kettő ő nem fiatalember. Elintéztem, hogy a fivérem várja az állomáson.

- Elutazom az első reggeli vonattal, - mondta a lány.

Amikor Mr. Rustem letette a telefont, kevésbé aggodalmasnak látszott. Ment, hogy személyesen tegyen jelentést dr. Blanternek és felfedezte, hogy a doktor nagy sietve elhagyta az országot.

Elizabeth újra elolvasta a táviratot; Münchenben adták fel és így szólt:

Nagyon beteg vagyok. Dr. Thaler, aki Londonba utazik, fel fogja hívni. Kérem, azonnal jöjjön és látogasson meg, de nagyon kérem, senki ne tudja meg, hogy jön - ez nagyon fontos, mert egy nagy titkot akarok magára bízni.

Alberto.

Megadta München legegységesebb szállodájának a nevét.

A lány már előkészületeket tett, hogy kora reggel elutazzék, de amikor behívta sofőrjét, hogy utasításokat adjon, meggondolta magát. Fel fog utazni Londonba és ott alszik - ez kevésbé lesz fárasztó - reggel pedig elindul a hosszú útra.

Szobalánya hirtelenében összecsomagolta a bőröndjét, amíg a komornyik telefonált a szállodába, hogy szobát foglaljon. Éjfél után egykor utazott el, teljesen éber. Kora reggel érkezett Londonba és örült, hogy ágyba kerülhet. A

²³ Kisasszony németül (a fordító megjegyzése)

szálloda éjjeli portása elintézte a vasúti jegyet fél-tizenegykor pedig már a Viktória állomáson volt és ellenőrizte poggyásza feladását.

- El akar tűnni?

Megismerte a hangot és megfordult. Mark Luke komoran szegezte rá a szemeit. Fáradtnak látszott és minden oka megvolt rá, mert az előző éjjel mindössze három órát aludt.

- Külföldre megyek, - mondta a lány. - Münchenbe.

- Azt látom a bőrönd címkéjéről, - válaszolta az udvariasan. - Eléggé váratlanul, nemde?

- Igen; én gyakran csinállok váratlan dolgokat, azt hiszem maga is rájött már.

- Mr. Garcia üzent magáért? - kérdezte a férfi és a másik rábámult.

- Igen.

- Beteg? Ha jól gondolom, az ügy nagyon sürgős.

A lány türelmetlenül sóhajtott.

- Maga azt akarja, hogy megszegjem az ígéretemet....

- Ugye megkérték, ne mondja el senkinek, hogy elutazik? - Hangja éles volt és parancsoló. - Kérem ne bosszantson! Nagyon fontos, hogy minden részletet ismerjek a maga németországi utazásával kapcsolatban.

- Rendőri felügyelet alatt állok?

- Jelen pillanatban igen! - A modora nyers volt, csaknem durva, de a lányt ez most nem sértette, magának sem tudta megmagyarázni, miért.

- Kaptam egy táviratot Mr. Garciatól tegnap este. Nagyon beteg és kért, utazzam oda és látogassam meg. A német doktor, aki tegnap este érkezett Londonba, fölhívott

- Hány órakor?

- Fél-tizenkettőkor.- mondta a lány.

Amaz bólíntott.

- Emlékszik, hogy szólt a távirat?

A lány elismételte, amennyire emlékezett. Közben megjött a hordár, hogy elvigye a csomagokat, de Luke megállította.

- Várjon egy percig!

Elvezette a lányt oda, ahol az utasok és hordárok már nem hallhatták.

- Nagy szívességre szeretném kérni, ne utazzék Németországba!

- Miért?

- Nincs időm magával menni és nincs kéznél egyetlen emberem sem. Ne mondja, hogy nem szükséges magával mennem! Tekintse úgy, hogy szívességet kértem!

- De Mr. Garcia.....

- Ígérem, utánanéznék Garcianak és ha valóban szükséges, még ma este átrepülhet. Ez csak néhány óra különbség.

Olyan komoly volt és olyan kitartó, hogy a lány nem tudott neki ellentmondani. Luke visszavitte a hotelbe és közben elmondta neki az elméletét. Végül mindezek betetőzéséül azt javasolta, utazzon le vele Kemptonba, amit a lány olyan érzéketlenségnek tartott, amilyennel még nem találkozott.

- Több okból is szeretném, ha velem jönne Kemptonba, - szakította félbe a férfi a lány ellenvetéseit. - Elsősorban szükséges, hogy ma egész nap velem lássák, másrészt szeretném látni, hogy két barátom itt van-e. És különösen szeretnék ma együtt lenni magával.

A lány mosolygott.

- Tekintsem ezt bóknak?

- Ne tekintse! - válaszolta a férfi.

Amikor eljött a lányért a szállóba, ünnepi hangulatban volt. Az eső elmúlt, ragyogó őszi nap volt, a levegő csípős és a lány csaknem teljesen el tudta felejteni a reggeli izgalmat és Garcia betegsége miatti aggodalmát. Nagyon szerette az öreget, annak ellenére, hogy a fiatalság és az öregek között nem tud olyan mély barátság kialakulni, amelyik színessé és teljessé teszi az életet.

A bejárat közelében parkoltak és a férfi levezette a lányt a gyepre. Még korai volt az idő a versenyhez és csak néhány ember volt ott. Akiket kerestek, még nem érkeztek meg, de néhány perccel később meglátták a doktort és Goodiet, amint összedugták a fejüket és tőlük kissé távolabb Rustemet. Egy távoli sarokban voltak, amikor Luke megpillantotta őket és a felvonulási kör melletti emelvényről látcsövén keresztül figyelte a triót. A tréner és a nagydarab doktor elmélyülten beszélgettek, mozdulatlanul, komolyan és láthatólag zavartalanul.

Ennek a kis összejövetelnek a jelentőségét Rustem szolgáltatta. Fáradhatatlanul lépkedett egyiktől a másikig, a kezeit hol a zsebébe dugta, hol a háta mögött kulcsolta össze. Luke csak néha pillantotta meg az arcát és csak a távcsövön keresztül lehetett észrevenni izgatottságát.

- Múlt éjjel utazott föl, ugye? Nem is tudtam, hogy Londonban van, amíg föl nem hívtam a házát ma kora reggel.

- Én még mindig aggódom Mr. Garcia miatt és ha szüksége van rám ...

- Nincs szüksége, - szakította félbe Luke. - Nincs Münchenben. Felvettem a kapcsolatot a rendőrséggel, a börönd, amit előreküldött, még mindig egy ügynökségen van, még mindig nem küldtek érte.

- De dr. Thaler

Az megrázta a fejét.

- Nem hiszek abban a dr. Thalerben. Valami miatt azt akarják, hogy maga Münchenbe utazzon és sejtem is, mi az ok. Nem tudom, vajon Mr. Garcia beteg-e vagy jól van, Isztambulban van-e vagy Bécsben, de bizonyos, hogy nincs Münchenben.

- Ott volt! - ellenkezett a lány, de Luke kitért a vita elől.

- Nem tudom. Van ebben az ügyben néhány dolog, ami nagyon nem tetszik nekem. Itt az első ló a ringben: meg kellene fogadnia.

Rámutatott egy nagy gesztenyebarna lóra, amelyik nyugodtan lépdelt felvezetője mögött a felvonulási úton, majd megnézte prospektusát.

- Ginny - ki ez a Ginny? Azoknak a trénereknek egyike, akiket nem ismerek.

Egy arra járó ismerős megoldotta a rejtélyt. Mr. Ginny ír volt, két testvér egyike. Az egyiknek Írországból volt istállója, a másiknak Észak-Angliában. Luke közelebbről is megnézte a gesztenyebarnát, amint az körbejárt a felvonulási úton. Egy hároméves ló volt és a Trigger Tranzakciókban nagyrészt háromévesek voltak.

Otthagytta Elizabethet a ring mellett, elment információt szerezni és éppen akkor tért vissza, amikor a zsoké elkezdte felszerszámozni a lovat.

- Fogadott a lóra? - kérdezte szokott nyers modorában. - Ha nem ismer bukmékert, bemutatok magának néhányat és szerezhetsz egy csomó pénzt; nem ígérhetem biztosra, de tudom, megengedheti magának, hogy elveszítsen egy kevés pénzt.

Visszavitte a lányt és az utasítása szerint 500 fontot tett Vörös Dáliára, mint győztesre.

- Melyik az a Vörös Dália? - kérdezte a lány zavartan. Az megmutatta neki a gesztenye-színűt.

- Meg vagyok győződve, hogy ez egy tranzakció, olyannyira, hogy szavamat merném adni rá. A ló eddig még nem versenyzett, hároméves, korának megfelelő súlyban van és az értékét csökkenti, hogy még nem nyert versenyt. Senki se tudja, az angol Ginny vagy az ír Ginny idomította-e és éppen most beszéltem valakivel, aki esküdni merne, hogy látta a lovat edzésben a Curraghon.

Ahogy a ló leügetett a pályára Luke elment leadni a drótot és két percen belül az esélye 1:10-ről 6:4-re esett. Elégedetten figyelte, amikor a doktor berobogott. A 6:4 kikiáltás láthatólag nem volt rá hatással. Odament a legközelebbi bukmékerhez és Luke hallótávolságon belül helyezkedett el.

- Melyiket mondja be? - kérdezte.

- Vörös Dáliát - válaszolta a bukméker és a doktornak leesett az álla.

- Hat a négyhez? - hápogott hitetlenül. Majd megfordulva haragosan meredt Lukera.

- Ez a maga kis tréfája, Luke? - kérdezte.

- Igen, az én kis tréfám! - bólintott a detektív. - Doktor, maga elveszítette az önuralmát. Ez az első alkalom, amióta részt vesz a tranzakciókban. Vörös Dália is ennek a része, nem igaz?

A nagy darab ember remegett a dühtől, nem tudott szóhoz jutni. Elfordult, mormogott valamit és keresztültört a tömegen, amelyik a korlát körül gyülekezett.

- Maga szerencsés nő, - mondta Luke, amikor csatlakozott a lányhoz, a pázsit melletti betonon. - Tízszeres pénzt kap egy lóért, amelyiken már nem lehet nyerni.

Nem bizonyult rossz jósnak. Mielőtt a kapu kinyílt volna, Vörös Dáliára már nem lehetett fogadni. Nem indult igazán jól, de lovasa nem is ösztökélte; ment, készen arra, mikor ugorhat ki és amikor az egyenes részre fordultak harmadik helyen volt. A zsoké nem kockáztatott; bár egy ígéretes rés volt előtte, nem ragadta meg az alkalmat, jól tudva, hogy csak trükk a zsokék részéről rést hagyni, amelyik bezárul a jóhiszemű versenyző körül, ha az él a lehetőséggel. Megtartotta helyét a szélen és mintegy négyszáz méterre a céltől harmadik helye ellenére esélye volt a nyeresre. Ettől kezdve a legkisebb erőfeszítés nélkül előretört és hagyva az élen lévőket vágtában három hosszal nyert.

A szabályok szerint a verseny után a nyertest el kellett adni és Luke csatlakozott az ott szorongó csődülethez. Várta, hogy a ló magas áron fog elkelní, de nem volt felkészülve ekkora összegre. Ez mindaddig nem következett be, amíg Goodie nem bölintott az árverés vezető felé és fölvitte az árat 2800 guiniare, amikor a kalapács lecsapott.

- Ez egy kicsit eltörölte a szájuk szélét. - mondta Luke. - Sajnálom kissé azokat, akik a pénzüket kockáztatták, de feltétlenül meg akartam zavarni a bandát. Ez a ló valószínűleg 5000 guineat ér. Nem gyakori, hogy Goodie eredményes lovakat vesz meg; feltételezem, le akarja vinni Gillywoodba.

Ahogy elhajtottak a versenyről, látták a doktor nagy kocsiját az ellenkező irányba fordulni. Egyedül volt, Goodie valószínűleg már előtte távozott, mivel sohasem maradt a versenyen tovább, ha az őt érdeklő ló már lefutott.

- Nos, ifjú hölgyem, nem tudom mit csináljak magával.

- Azt hiszem, visszamegyek Longhallba, - mondta az.

A férfi egyetértett vele.

- Könnyebb lesz magán rajta tartanom a szemem Longhallban, mint Londonban, - egyezett bele és a lány tágranyílt szemekkel bámult rá.

- Miért kell egyáltalán rajtam tartania a szemét? Azt képzeled, hogy valami rettenetes fog velem történni?

Az bosszúsan vakargatta az orrát.

- Kutya legyen, ha tudom. Csak egyet tudok biztosan: megpróbálom megfejtetni ezt az ügyet, ha ez egyáltalán ügy. Nem titok, miért olyan fontos ezeknek, hogy maga ne legyen Longhallban. Goodie nem óhajtja, hogy szemmel tartsák. Emlékszik a magányos lovaglásaira, hogy rajtunk kívül senki sem lovagolt azokon a dombokon? De van más dolog is, ami izgat: Mr. Garcia

könyve és a Németországi táviratok, amelyek lehetnek valódiak, de lehetnek hamisak is.

- Maga gyanakvó természetű, - mondta a lány. A másik bólintott.

- Azt gondolja, hogy én mindig a legrosszabbat tételezem föl? Azt hiszem, igen.

- Mi az a legrosszabb, amit rólam tételez föl? - kérdezte a lány, összeszedve a bátorságát és az komolyan nézett rá.

- A legrosszabb, amit feltételezek, hogy néha azon aggódik, hogy átlépek a köztünk levő keskeny korláton és udvarolni kezdek. De még ennél is rosszabbat, hogy néha azon gondolkodik, vajon a tény, hogy maga egy negyedmilliós vagyonnal rendelkező hölgy, nem nyom-e nálam a latba.

Látva, hogy a lány elpirul kuncogni kezdett.

- Látom, beletrafáltam, - mondta.

- Ami a pénzt illeti, nem, de a másik igaz, - mondta a lány dacosan - és nagyon sajnálom, hogy magammal hoztam, maga nagyon kellemetlen ember.

- Visszavihet, vagy kirakhat, hogy gyalog menjek, - mondta a férfi jókedvűen és témát váltott. - Magán kell tartanom a szememet, mert magát fontos személynek tartják, ha beigazolódik, amit Blanterről gondolok. Hogy megpróbálták Németországba küldeni, amögött kell lenni valaminek. Az egészet nyilvánvalóan megszervezték. Dr. Thaler, aki fölhívta magát és aki valószínűleg a mi kedves Rustem barátunk volt - úgy beszél németül, mint egy született német - intézte a táviratot is. Ki fogom kutatni a magának küldött távirat eredetét.

Meg volt lepve, hogy a lány ellenkezés nélkül fogadta rendőri felügyelet gondolatát. Sohasem tett volna ilyen javaslatot a müncheni távirat nélkül. A napnál is világosabb volt, hogy a lányt el akarják távolítani az útból. Hogy az Európán keresztül a fel-fel tűnő Garcia nyomában folyó hajszásnál sötétebb terveik is voltak, arra nem is mert gondolni. Megvárta amíg kijelentkezik a szállodából és a következő szerdára meghívta a Cesarewich étterembe. Közben az autónak lett egy újabb utasa, aki a sofőr mellett kapott helyet: a Scotland Yard egyik különösen megbízható alkalmazottja.

Luke azon az éjszakán nagyon elfoglalt volt. Bebizonyosodott, amit már magában eldöntött, hogy a Vörös Dália része volt a tranzakciónak. Azon az éjjelen, amikor Trigger szétküldte az értesítéseket a lovakról, teljes személyzete egész idő alatt talpon volt és dolgozott és amikor Luke azon az estén végigment az alsó Regent Streeten, láthatta, hogy a zöld redőnyök le vannak húzva és az egész iroda fényben úszik. Egyéb hírforrása is volt emellett és onnan még kilenc előtt értesült, hogy megérkeztek a szokásos táviratok, amelyekben közlik: a ló győzött.

A Zöld Szalag ügyfelei figyelemreméltó emberek voltak; nyugalmazott katonatisztek, olyan emberek, akik a magas állami vagy városházi beosztásokat

töltöttek be, orvosok, ügyvédek; csaknem minden foglalkozás képviselve volt az ügyfelek nevét tartalmazó könyvben, amelyet Trigger szigorúan őrzött a széfjében. Trigger tranzakciói mögött a tekintély és megkérdőjelezhetetlen érinthetlenség szilárd hadserege állt és ez volt a kis ember pozíciójának erőssége. Különösen azért, mert ezek az emberek nagyon titoktartóak voltak és egyikük sem ismerte be nyíltan, hogy jövedelmük egy jelentékeny része fogadásokból származik. Trigger maga pedig szigorúan őrizte ügyfelei titkát.

*

Punch Markhamtól, akit Berkshirebe küldött, sok olyan információt kapott, amely nem érdekelte és egy kevés olyant, amely igen. Punch a legnagyobb lelkesedéssel vetette bele magát a munkába. Nemcsak kileste, milyenek Goodie lovai, hanem magával Goodival kapcsolatos privát kémtevékenységet is végzett. Személyes sérelme is volt, amelyről Londonban beszámolt.

- Ezt nézze Mr. Luke! - "Ez" egy elszíneződött szeme alatti folt volt és a kis ember remegett a dühtől. - Így nem lehet valakivel elbánni! Goodie főlovásza tette. Elismerem, senki se szereti, ha kilesik a lovait, de van udvariasabb mód is arra, hogy valakitől megszabaduljanak.

Elment megnézni a futtatást, mert kapott egy olyan fülest, hogy Dicsőség Mezejét fogják kipróbálni. Óvatosságból szó szerint keresztülásta magát, megnagyobbítva egy üreget a dombon, amelyet talált és ahonnan megfigyelhette a lovakat. Mielőtt azok odaértek, megjelent két férfi és Punch számára nyilvánvaló volt, hogy a gallop illetéktelen megfigyelői után kutatnak. Amikor a közelébe értek, megpróbált elfutni, de elkapták. A lovasok egyike, akit mint természetes embert írt le és akiben a leírás alapján Luke könnyen ráismert Manuelre, utána vágatott és ahogy zsákmányát utolérte lehajolt érte, egyik kezével felemelte a földről és a másikkal ütötte.

- Fogadni mernék, Goodinak van még valamilyen ütőkártyája, - mondta Punch - és véleményem szerint Dicsőség Mezejét elküldte máshová kipróbálni. És ha nyer Cambridgeshireben, megeszem. Jó csikó volt, nem volt rossz Blandfordban, de lerobbant, mint egy egyéves és fel kell erősíteni, hogy eladható legyen. Higgye el Mr. Luke, ez a ló nem fog Cambridgeshireben nyerni. Hogy az öreg Goodie miért titkolózik, nem tudom. De Goodie sohasem nyíltan játszik, amikor kipróbál egy lovat. Ha be tudnék jutni az istállóba ...

- Nem tudna meg semmit - szolt Luke. - Egyik lovász sem beszél angolul.

De a kis ember nem elégedett meg ezzel és a nyomozás iránti lelkesedését nem lehetett lelohasztani. Luke mindent megtett ennek érdekében, de nincs semmi olyan veszélyes, mint egy lelkes amatőr detektív.

Luke este hat után hagyta ott irodáját és éppen felvenni készült a felöltőjét, amikor kopogtak az ajtón. Egyedül volt az irodában, fogalmazója félórával előbb távozott és helyettese vidéken egy nyomot követett. Luke fölnézett: a kopogás megisméltődött. Izgatott kopogás volt, valaki nagyon sietett.

- Jöjjön be!

Az ajtó kinyílt és egy férfi lépett be, becsukva az ajtót maga mögött. Rustem volt, arca krétafehér és a keze - ahogy Luke felé nyújtotta - remegett. Első pillanatban meg sem ismerte - Mr. Arthur Rustem külseje ápolatlan volt. Úgy nézett ki, mintha egész nap ruhában aludt volna.

- Mi az ördög van magával? - kérdezte Luke meglepve.

Az ex-ügyvéd egy mosolyt erőltetett az arcára.

- Nem vagyok egész jól. Az idegeim, barátom. - Elcsuklott a hangja.

- Üljön le! Megmérgezték, vagy mi történt?

- Jó vicc - ha, ha, ha! - Rustem hangja üres volt, nevetéséből hiányzott a vidámság. - Nem, az idegeim, csak az idegek! Valaki követ ...

- Ez úgy hangzik, mint egy elmebaj kezdeti stádiuma, - mondta Luke mosolyogva.

- Mit csinál ma este Luke? Azt gondoltam, elbeszélgethetnénk különböző dolgokról. Őszintén megmondom, teljesen kivagyok.

- Csak nincs belőve? - kérdezte Luke nyersen, de Rustem erélyesen megrázta a fejét.

- Nem, nem! Drog? Én nem élek vele, öregem. Csak az idegeim, ez minden. Talán elmehetnénk valahová vacsorázni és elcsevegni. De más miatt kerestem. Hallottam a Rendőrök Árvái Alapítványról és szeretném megkérdezni, elfogadnak-e ezer fontot?

Luke megrázta a fejét.

- Írja bele a végrendeletébe! - javasolta. - Az sokkal jobb és kevésbé félreérthető. Nem, most nincs pénzre szükségünk, legalábbis nem szeretném, ha maga adná. Mi a baj Rustem - a lelkiismerete?

Az ügyvéd talpra ugrott.

- Nem! - mondta hangosan. - Lelkiismeret? Miért kellene törődnöm vele? Természetesen csináltam egy sor olyan dolgot, amit valószínűleg nem tettem volna meg, ha olyan tisztán láttam volna, ahogy most...

Luke gyorsan döntött.

- Rendben van! Menjünk el vacsorázni és kivételesen megengedem, hogy maga fizessen.

Tényleg történt valami baj, valami nagy baj. A másik a szó szoros értelmében belekapaszkodott, ahogy az Embankement²⁴ felé mentek és egész úton a Soho felé folyton csak fecsegett olyasmikről, aminek semmi jelentősége nem volt. Meglehetősen összefüggéstelenül; amit mondott, gyakran úgy hangzott, mint egy rosszul megfogalmazott távirat pontok és vesszők nélkül és teljesen érthetetlen volt.

Luke figyelte rá. Valami történt, valami nagyon fontos dolog. Rájött, mielőtt az ebédet félig elfogyasztották volna, hogy Rustem nem fog semmi olyat mondani, aminek a legkisebb jelentősége van. Vacsora közben húzta az időt, megpróbálta az étkezést olyan hosszúra nyújtani, amennyire lehet, egészen addig, amíg Luke pusztán szánalomból nem javasolta, hogy elkíséri oda, ahol a kis klubok sorakoznak.

- Nem tesz jót magának, ha velem látják, máskülönben nem ajánlottam volna, hogy menjünk, - mondta őszintén. - Tiszteletre nem-méltó barátai azt hihetik, hogy be akarja őket súgni. Isten a tudója, nincs még valaki Londonban, aki hatásosabban tudna besúgni, mint maga. - Az egykori ügyfelekre való utalás azonban nem nagyon volt rá hatással.

A kis klubban, ahol régebben találkoztak, véletlenül a tekintélyes Mr. Triggerrel akadtak össze. Ugyanabban a sarokban ült, ahol ezelőtt Rustemet fölfedezte, előtte egy pohár színtelen folyadék. Szívélyesen rámosolygott Lukera, de a társára nem mosolygott.

- Nem ülne le és inná valamit? Gondolom, kinevet miatta, de magam tonikot iszom. Nem iszom erős italokat. - Gyors oldalpillantást vetett Rustemre. - Jó lenne, ha egyes barátaim követnék a példámat, - mondta.

Rustemet teljesen megbénította a találkozás partnerével és nem is tett kísérletet arra, hogy tiltakozzék a megjegyzés ellen.

- Ha nem jöttem volna ide egy kis kikapcsolódásra, - folytatta Trigger, - becsavarodtam volna.

- Amikor "kikapcsolódást" mond, a tonikra gondol? - mosolygott Luke.

Kedvelte ezt a kis embert, a baljóslatú, sötét szervezet szórakoztató oldalát látta benne.

- A tonikra és az emberek megfigyelésére, - mondta Trigger. - Több gazemberrel találkozik itt, mint az Old Baileyben,²⁵ Mr. Luke.

Ismét egy gyors oldalpillantást vetett kerek, kék szemével Rustem felé.

- Maga klubtag, Mr. Luke? Akkor maga meg én vagyunk itt az egyedüli becsületes tagok. Nem mintha én azért jönnék ebbe a klubba, hogy gazemberekkel találkozzak; alkalmanként igazgatósági üléseken szoktam egy-kettővel találkozni.

Ez alkalommal a célzás nem maradt válasz nélkül.

²⁴ A Temze rakpartja. (A fordító megjegyzése.)

²⁵ Az Old Bailey - Központi Büntető Törvényszék (A fordító megjegyzése.)

- Ha rám gondol ... - horkant fel Rustem.

- Ha van valaki más, akire gondol, örülnék, ha megnevezné! - mondta kis ember nyugodtan.

Hirtelen székével szembefordult haragos szomszédjával.

- Mondok valamit - és ezt Mr. Luke előtt mondom, - az igazgatósági üléseken nem vagyok hajlandó másról beszélni, csak üzletről. És az üzlet nálam pénz, táviratok és szervezés. Ha megbízható forrásból származó értesüléseket kapok egy lóról, eljuttatom azokat az ügyfeleimnek. Nem akarok arról a lóról semmit tudni, kivéve, hogy négy lába és egy feje van és hogy megelőzi a többi lovat, mielőtt azok a célba érnek. Nem akarom tudni, miért ér elsőnek a célba és nem is engedem meg senkinek az igazgatósági ülésen, hogy elmondja nekem! Nem akarom, hogy a nevem kapcsolatba kerüljön valamivel, ami piszkos, aljas és sportszerűtlen!

Luke halványan maga előtt látta a jelenetet, ami kiváltotta ezt a kitörést. Aznap egy ülés lehetett és valaki - valószínűleg Rustem - olyan kérdéssel kezdett beszélni, ami kivülesett az üzleti ügyeken, amelyek miatt összeültek; a kis ember pedig leállította vitát és ez az egész valószínűleg felpaprikázta Blantert.

- Maga egy pokolian becsületes ember! - csattant föl Rustem.

J.P.Trigger elmosolyodott.

- Több vagyok, mint becsületes, megbízható vagyok, - mondta és ebben a mondatban összefoglalta életbölcsületét. Kiitta tonikját, fizetett a pincérnek - kétszeresét a számlájának - és fölkel.

- Itt hagyom önöket uraim: bizonyára van valami megbeszélnivalójuk, - tette hozzá udvariasan, anélkül, hogy gúnyolódna. - De mondom magának valamit, Mr. Luke. Ha ez az ember - vastag ujjával rámutatott a mogorva Rustemre - azt állítja, hogy valami másról is tudok, ami nincs kapcsolatban az üzlettel, hazudik. Nem mintha attól félnék, hogy valamit beköp velem kapcsolatban, túl sáros ahhoz (Luke arra gondolt, elég következtelen, ha feltételezhetőnek tartja, hogy van vele kapcsolatban valami beköpni való). Én biztonságban vagyok, de ő nincs, mert ő másról is tud.

Ezzel a titokzatos megjegyzéssel a nagy J.P.Trigger kikacsázott a klubból, keménykalapját kackiásan az egyik szemére húzva, nagy szivarral a szája egyik sarkában.

- Ravasz kis disznó! - mordult fel Rustem. - Egy ilyen csatorna töltelék, mint ez beszél

Visszafogta magát, mint már vagy egy tucatszor az este. A félelem attól, hogy beszéljen és a félelem annak a következményétől, hogy hallgat, vívtak benne egymással csatát. Arthur Rustem, aki tíz éven át uralta a bűnözők világát, nem az az Arthur Rustem volt, akit most ismert meg Luke. Riadt volt és megfélemlített és volt is rá oka, mert feladta a függetlenségét egy erősebb akarat

előtt és nem volt bátorsága, hogy szakítson azzal aki azzal fenyegette, hogy tönkreteszi. Luke néhányszor hiába kísérelte meg, hogy a beszélgetést dr. Blanterre terelje; hiába hozott fel néhány homályos ügyet a doktor múltjából. Felesleges volt, mivel Rustem mindezt sokkal jobban ismerte, mint a detektív és ő volt az, aki ezekben az ügyekben a védője volt a törvényszék előtt.

Luke közel tizenegyig nem szabadult meg társaságától. Amikor kiléptek a szabad levegőre, Rustem tántorgott kicsit, de összeszedte magát és búcsút véve a detektívtől befordult a Wardour Steetre. Nem jutott messzire, amikor egy autó hajtott lassan a járda mellé tőle kissé távolabb, majd egy hang szólította meg. Riadtan megfordult és megpillantotta Blanter szolgájának vörös arcát az autóban.

- Szálljon be, a főnöknek szüksége van magára! - szólt rá durván.

Rustem habozott, de engedelmeskedett. Az autó lassan végigment a Coventry Streeten és behajtott a Haymarketra, amelyik nem esett a Half Moon Street irányába. Átment az Admiralty Archon, át a Maillen és amikor azt elhagyták, a kocs megállt és a vezető kilépett a járdára.

- Ne szálljon ki, mondani akarok valamit, - mondta.

Rustem kiprélte a fejét és a vállát a kocsablakon.

- Ezt jól csinálta, - mondta a másik és fejbevágtá egy gumibottal.

Rustem semmi többre nem emlékezett, amíg föl nem ébredt a Perrywig Barlangban.

*

Luke visszament irodájába a Scotland Yardra, hogy elolvassa az időközben érkezett táviratokat, de semmi sem érdekelte annyira, mint az a telefonüzenet, amely Punctól érkezett. Így szólt:

"Ismerem az egész ügy lényegét. Találkoznunk kell holnap tizenegykor. Megpróbálom elérni magát a házában fél-tizenegykor."

Könnyen lehet, hogy nagy igyekezetében Punct egész más ügyet göngyölített fel. Másrészt azonban volt érzéke bizonyos értesülések kiértékeléséhez. Hogy mi volt az "ügy" és kivel kapcsolatos, csak sejtette Luke. Fölhívta Lanet, de az nem tudott semmit mondani.

- Kilenckor elment. Valami nagyon érdekeset talált, de nem volt hajlandó nekem elmondani. Azt hiszem Goodieról van szó.

A Big Ben²⁶ elütötte az éjfélt, amikor Luke kilépett irodájából és lassan ballagott hazafelé. Oka volt rá mert köd szállt Londonra, és bár nem volt még

²⁶ A londoni parlament tornyának harangja (A fordító megjegyzése.)

sűrű, elég volt ahhoz, hogy nehéz legyen taxit fogni. A Trafalgar téren mégis talált egyet, amelyik lassan araszolt a járda mellett és mert fáradt volt és közismerten lusta, meggyőzte a sofőrt, hogy ne féljen és lassan elhajtottak a Pall Mallen keresztül a Picadillyre. A Hyde Park Cornernél a köd, mint előre látható volt, sűrűbb lett, ezért kifizette a taxit és elindult gyalog. A Knightsbridgen a köd olyan sűrű volt már, hogy az utcalámpák fénye csak világosabb foltnak látszottak.

Befordulva a kis utcába, ahol lakott, csak a kerítést tapogatva jutott el a házáig. Kivéve kulcsát, a kulcslyuk után kezdett tapogatózni, de meglepetésére ujjai a levegőt találták. Az ajtó szélesre volt kitérve és amikor bezárta maga után és felkapcsolta a villanyt az előszobában sárga köd gomolygott.

Dolgozószobája hátul volt; az ajtó itt is tárva-nyitva volt. Kivette pisztolyát és meggyújtotta a villanyt. Semmi zaj nem volt, semmi sem mozdult és mivel a fény olyan fenyegető árnyékot vetett, az automata pisztolyt baljából a jobb kezébe vette, még szélesebbre tárta az ajtót és belépett.

A szoba üres volt, kivéve

Egy hosszú dívány volt az ablak mellett, rajta feküdt egy ember befedve egy takaróval. Luke sokáig állt ott, mielőtt odament volna a fekvő alakhoz és gyengéden visszahajtotta volna a takarót a fejéről. Ismerte az öreg Garcíát, találkozott vele a hajón és azonnal megismerte. Be volt burkolva egy felöltőbe és teljesen fel volt öltözve, kivéve a cipőit. A detektívnek elég volt egy pillantást vetni az arcára. Garcia halott volt.

Az asztalhoz lépett és felemelte a telefonkagylót. Nem volt bűgő hang és amikor kiment az előszobába, hogy megvizsgálja, látta, hogy a vezetéket elvágták. Gyorsan átvizsgálta a szobát. Semmihez nem nyúltak az asztalon, semmi nyoma nem volt, hogy a fiókokba benyúltak volna. Bezárva maga mögött az ajtót elhagyta a házat és elment, hogy telefont és rendőrt találjon. Mindkettőt egyszerre találta meg és miután az őrszobáról betelefonált a központba, a rendőrrel együtt visszatért a házba.

Félóra telt el amíg a törvényszéki orvos és a körzeti felügyelő megérkezett és ez alatt a detektív néhány fontos felfedezést tett. Megtalálta a halott cipőit, amelyeket rendesen az asztal alá tettek és a holttest gyors átkutatása során néhány olyan bizonyítékot, amelyek az ügyben fontosak lehetnek.

Ezek közül az első egy német újság két vagy három nappal azelőtti összehajtogatott példánya volt. Volt ott egy detektív-regény, olyan, amilyent a turisták számára adnak ki, hogy utazásukat kellemesen töltsék. A belső zsebben egy müncheni órás cégjelzésével ellátott számla volt. Más irat nem volt és a holttesten nem látszott nyoma az erőszaknak. Így telt az idő a hajnali órákig, amíg a rendőrorvos le nem adta vizsgálati jelentését. A testen nem találta az erőszak nyomát, de a bal karon féltucat kis pont látszott, amelyet az injekciós tű szúrása okoz.

- Nem talált valamilyen drogot a zsebekben?

Luke megrázta a fejét.

- Nem.

A zsebek tartalma az őrszobán feküdt a felügyelő asztalán: óra, cigarettatárca, olvasó-szemüveg tokban és mintegy ezer német márka.

- Legalább hat órája halott, de valószínűleg régebben, - mondta az orvos. Nem látszik drogfüggőnek, nem állt valamilyen kezelés alatt?

Luke elmondott mindent, amit a halotról tudott. Arra gondolt, hogy fölhívja a lányt és megmondja neki, mi történt, de nem látta szükségesnek, hogy felkeltse álmából a szörnyű hírrel és úgy döntött, hogy inkább maga megy el hozzá és személyesen közli vele. Ezelőtt azonban történt valami, amitől Garcia halála kiment a fejéből.

A köd nagyon sűrű volt az Embankmenten és a City rendőrei csak nehezen tudták ellátni a járőrszolgálatot a folyót szegélyező elhagyott úton. Tizenkettőkor, majdnem abban a percben, amikor Luke elhagyta a Scotland Yardot, egyik őrszem egy automata pisztoly lövéseit hallotta és tapogatózva elindult a sötét úttesten át, hogy felderítse eredetét. Nem találkozott senkivel, nem látott semmit; elérte a szemben lévő járdát és elkezdte rendszeresen átvizsgálni a köveket. Elég hosszú ideig tartott, amíg megtalálta az okot. Egy alakot látott feküdni a csatorna mellett.

Luke bement a Scotland Yardra, hogy részletes jelentést tegyen és találkozott a kapuügyeletessel.

- Ismer valakit, akit Markhamnak hívnak, Mr. Luke?

- Punch Markhamnak? Igen.

- A City rendőrség most talált rá az Embankmenten. Agyonlőtték.

Szegény Punchot közvetlen közletről lőtték le. Kabátján látszott a lövés lángjának égésnyoma. A City detektívek számára egyetlen használható nyom egy kis notesz volt a halott zsebében, amelyben benne volt Luke neve.

Luke a Citybe sietett és aznap éjjel másodszor találkozott a rendőrorvossal.

- Egyszerű eset. - mondta az. - A lövések egyike halálos volt.

- Lehetett önkezűség?

Az orvos megrázta a fejét.

- A sebek helyzete alapján kizárt. Nem, ez egy jó kis gyilkosság. Ködös éjszaka és a Temze part nagyon alkalmas rá.

Az egyetlen közvetlenül értékelhető tanúvallomás egy utcaseprőtől származott, aki látott egy embert fel és alá járkálni a járdán, ahol később a holttestet felfedezték. Nem nagyon figyelt rá és képtelen volt részletes leírást adni, kivéve, hogy karórát viselt és megnézte azt egy zseblámpa fényénél. Ami azt illeti, az utcaseprő azt gondolta, hogy egy detektív, aki valamilyen bűnügyben végez megfigyelést.

Luke hazament, ruhát váltott, felfrissítette magát egy forró kávéval, majd nekiindult a ködös reggelnek, elszánva magát egy merész lépésre. A detektíveknek néha kockázatot kell vállalni, de egyik sem nagyobb, mint megsérteni egy fontos személyt és ezzel egy hivatalos megrovást vonni magára. Dr. Blanter nevezhető fontos személynek; mindenesetre befolyásos barátai voltak és azután, hogy nem sikerült elítéltetni, a Scotland Yard óvatos volt, állandóan attól tartva, hogy tiltakozni fog a zaklatás ellen.

Mire elért a Half Moon Streetre a személyzet már fent volt. Egyikük éppen lerázta a port a lábtörlőről.

- A doktor úr még ágyban van, uram. Nem hiszem, hogy zavarhatja.

Menjen föl és mondja meg neki a nevemet, - mondta Luke kurtán.

Bevezették egy kis fogadó szobába, ahol igyekezett az időt hasznosan tölteni. Nem kellett soká várakoznia, a doktor öt percen belül megérkezett, nagyon is éberén.

- Engem keres, Luke? - kérdezte ridegen.

- Hol volt múlt éjjel? Azt akarom, hogy számoljon be, mit csinált!

Az ilyen parancsoló hangú felszólítás rendszerint dühbe hozta a doktort, de ehelyett most készségesen válaszolt.

- Itt voltam egész este. Tegnap délután vidékre mentem és csak későn jöttem vissza a városba.

- Mikor feküdt le?

Blanter először ránézett, azután a mennyezetre.

- Tíz körül. Lehet, hogy kicsit később. Hallottam, ahogy elüti a fél-tizenegyet, ahogy fölmentem a szobámba.

Luke a doktorra szegezte szürke szemét.

- Akkor hogy lehet, hogy amikor tíz óra tízkor fölhívtam, a szolgálja azt mondta, nincs idehaza?

Látta a doktor arcán a mosolyt és tudta, hibát követett el.

- Kedves barátom, a szolgálja nem mondhatott ilyen ostobaságot, mert szabadnapja volt és reggelig nem jött haza. Egyedül voltam a házban. Ez nem szokatlan. Azt mondják, hogy nagyon tekintélyes emberek élnek teljesen egyedül Londonban.

- Én is egyedül élek, - szólt Luke. - Néha vannak vendégeim. Múlt éjjel kettő is volt - egy élő és egy halott.

A doktor összehúzta a szemöldökét.

- Tényleg? - kérdezte udvarias érdeklődéssel. - Ez nem egy másik blöffje, Mr. Luke?

- Ez nem blöff, maga is tudja. Egy élő és egy halott. Alberto Garcia néhány német újsággal, német pénzzel és egy vagy két számlával a zsebében, hogy ezzel tegyenek pontot arra a mesére, hogy Németországban volt és hogy ő küldte a táviratot, amelyet a maga ügynöke adott föl. Pár perccel azután, hogy

felfedeztem, holtan találtak egy Punch Markham nevű embert a Temze parton. Lelőtte valaki, akivel találkozója volt, nyilvánvalóan az, aki betört a házamba. A szegény ördög fél-tizenegykor telefonált nekem, ekkor törtek be hozzám.

- És én ekkor feküdtem le, - gúnyolódott Blanter. - Majd az asztalon áthajolva összeráncolta széles arcát. - Mondja meg egyenesen! Engem vádol?

- Magát gyanúsítom, - mondta Luke hidegen.

- Miért öltem volna meg Garciát és azt a másik embert? Úgy látszik nagyon zsúfolt estém lehetett tegnap!

- Az ok nem egészen világos. Ha megtalálom az indítékot, megtalálom a gyilkost. Ezt ne felejtse el, Blanter!

Kiment a szobából és bölintott az emberének, aki az utca másik oldalán állt, majd visszatért a doktorhoz.

- Mit akar csinálni?

- Átkutatatom a házat.

- Van felhatalmazása?

Luke bemutatta neki.

A ház nem volt sokkal nagyobb, mint Luke saját háza és a kutatás alig kezdődött, amikor néhány szokatlan dologra bukkantak. A földszinti szobák többé-kevésbé rendesek, tiszták voltak, bár mindenütt találhatóak voltak porrétegek. A felső szobák csaknem bútorozatlanok voltak. A doktor hálósobája elég kényelmes volt, de a lakás többi része olyan volt, mint egy disznóól. Találkozott a sofőr-inassal és kikérdezte ezt a hatalmas, szélesvállú embert, aki vetekedhetett a doktorral a testi erő terén. Áradt belőle az ital szaga és nyilvánvalóan nagyon kiváltságos helyzetben volt. Luke hallott a doktornak erről a bizalmi emberéről és tudta, hogy öt vagy hat éve van Blanter szolgálatában. A detektívvel éppen távozóban voltak az eredménytelen kutatás után, amikor Luke mintegy mellékesen hozzáfordult és megkérdezte:

- Hosszú ideje már annak, hogy szerdánként sajtot ebédelt?

A férfi pislogott, elvörösödött és hebegett:

- Mi? Nem tudom, mire gondol, főnök!

Luke még akkor is vigyorgott, amikor elhagyták a házat.

- Nem értem azt a tréfát, milyen szerdai sajtra gondol? - mondta a másik detektív.

- Remélem, sohasem fogja érteni. - mondta Luke. - Különös, hogy az emberek mennyire elárulják magukat apró dolgokban. Abban a pillanatban, amikor megláttam a fickót, tudtam, hogy régebben fegyenc volt, csak nem tudtam, hová tegyem. Aztán rájöttem, nemcsak régebbi fegyenc, hanem Dartmoorban volt. Néhány éve, amikor az ellátás még nem volt olyan változatos, mint ma, az elítéltek szerdánként sajtot kaptak. És valahogy senki sem felejtí el mi volt a börtönben.

- Volt már valamelyikben? - kérdezte a másik.

- Csak időszakos látogatóként, - mondta Luke.

Nem volt ideje lemenni vidékre, ezért felhívta a lányt és kérte utazzon fel. Amikor megérkezett, átment a szállodájába és elmondta neki a történeteket.

- Azt hiszem, megóvhatom magát attól a borzalomtól, hogy azonosítsa szegény Garcíát. Szerencsére velünk volt a hajón és én is jól ismertem látásból.

A lányt nagyon megrázta a hír és zokogott is egy kicsit, ami természetes.

- Nem értem! - mondta, amikor kissé megnyugodott. - Akkor hát egész idő alatt Németországban volt?

Luke megrázta a fejét.

- Nem, egyáltalán nem volt Németországban.

Utasítást adott, hogy keressék meg Rustemet, de Arthur Rustem nem volt sem az irodájában, sem fényűző lakásában. Fennállt a lehetősége, hogy külföldre utazik, ezért utasítottak valamennyi kikötő-őrséget, küldjék vissza azzal az ürüggyel, hogy nincs rendben az útlevele.

Elizabeth Punchot csak egyszer látta, amióta az a birtokon volt és Lanenél lakott. Kölcsön adott neki egy pónit és látta, amint kilovagolt a dombokra, de amikor visszajött a házba, a lány nem volt otthon.

- Tegnap reggel újra láttam. Lovagolt, nagyon közel ahhoz a helyhez, ahol a lovat lelőtték.

- Milyen lovat lőttek le?! - kérdezte gyorsan Luke.

A lány elmesélte kalandját a sötétben és az nagyon érdekesnek találta; rajzoltatott a lánnyal egy vázlatot, amelyik pontosan megmutatta, hol temették el a lovat. Megkérdezte, mikor történt és a lány a sofőrért küldött. Az, mivel pontos, rendszerető ember volt, magával hozott egy nagy füzetet, ami olyan volt, mint egy napló és pontosan meghatározta a napot, amelyik utáni reggel benzint kellett vennie és el kellett mennie az otthagyt kocsíért. Miután a sofőr távozott, Luke megkérdezte:

- Be tudna fogadni ma éjszakára? Nem szeretnék a Vörös Oroszlánba menni. De elmehetek, ha akarja. Halálosan fáradt vagyok és ha csak egy-két órát alszom Longhallban, azt hiszem képes leszek harminchat órán át is fennmaradni. Frissnek és üdének kell lennem Cambridgeshireben.

A lány kitátotta a száját.

- Csak nem akar elmenni a lóversenyre ezek után a borzalmas dolgok után?

- Feltétlenül elmegyek a lóversenyre, - mondta, megdöbbenve a lányt érzéketlenségével. - Dicsőség Mezejének esélye tíz az egyhez és én mindenképpen látni szeretném Mr. Goodiet, amikor győz.

A lány megrázta a fejét.

- Nem értem! Én nem vagyok képes elmenni. Szegény Mr. Garcia! Ez rettenetes tragédia. Nem is akarok rágondolni.

Garciának nem voltak rokonai és barátai és amikor Luke megkérdezte, mi lesz a vagyonával, a lány őszintén válaszolt:

- Azt hiszem, mindent rám hagyott. Már évekkel ezelőtt mondta nekem és újra közölte velem a hajón. Csak nem gyilkolták meg?

Luke habozott; nem lehetett kizárni ezt a lehetőséget.

- Nem hiszem. Az orvosok véleménye szerint természetes halállal halt meg.

Kérdősködött az öreg emberről, fogyasztott-e valamilyen drogot? A lány hevesen tiltakozott.

- Irtózott a drogoktól, gyógyszert sem szedett soha! Ha nem érezte jól magát, természetgyógyással kezelte magát Buenos Airesben.

Együtt autóztak le Longhallba. Luke minden restelkedés nélkül egész úton aludt és amikor megérkeztek nagy nehezen felébredt, hogy azonnal ágyba zuhanjon és a vendégszobában folytassa az alvást. Este kilenckor azonban már frissen kelt fel és teljesen éber volt. Egy teljes órát a telefon mellett töltött. Tizenegykor Lane érte jött és együtt mentek el, miután a komornyikot utasították, hogy várja meg őket.

Hajnali három volt, amikor visszajöttek és a lányt székében bóbiskolva találták. Luke csizmáit és ruháját por fedte és Lane sem volt jobb állapotban. Ha a lány azt várta, hogy elmondja hol jártak, vagy hogy természetes kíváncsiságát kielégíti, csalódnia kellett. Csak annyit mondott, hogy sikeres éjszakájuk volt, de hogy miért volt sikeres nem mondta.

Visszatérve Londonba megtudta közvetlen főnökétől, hogy panaszt nyújtottak be ellene a főkapitányhoz.

- Persze Blanter volt? Szabálytalan eljárás, megfélemlítés (harmadfokú), arcátlan viselkedés

- Mindegyikből egy kicsi. - szólt a főnöke. A főkapitány átadta nekem, hogy intézzem el. Nos ez még ráér egy vagy két napig. Elmegy Newmarketbe?

Luke bólintott.

- Blantert sosem kapja el, - mondta bizalmas hangnemben a főfelügyelő. - Túl okos. Mindig olvasunk ezekről a mester bűnözőkről, de a rendőrség sohasem találkozik velük, egyszerűen azért, mert nem fogják őket el. Ha valamelyiket mégis elfogják, megszűnt mester lenni és visszakerül a "munkásosztályba". Blantert sohasem kapták el.

- Majd szerzünk neki új tapasztalatokat, - mondta Luke ugyanolyan bizalmaskodó módon.

A doktor energikus és fáradhatatlan ember volt. Egy Maidenheadben végzett vizsgálat feltárta, hogy kétnapi alkudozás után eladta maidenheadi házáat. Kedvezményes áron adta el, ami jelentett valamit, mert Blanter jó üzletember volt és sohasem vált meg valamilyen vagyontárgyától, csak ha nyert rajta,

kivéve, ha sürgős volt neki. És most sürgősebb volt neki, mint bármikor életében.

J.P.Trigger is tapasztalta ezt a sürgősséget. A doktor felhívta és követelése éppen olyan elképesztő volt, amilyen nehezen teljesíthető. De Trigger tudta, hogy nem teljesíthetetlen.

- Legyen észnél, doktor! Nem tudok előteremteni kétszáz ezer fontot egy perc alatt! A pénzt beruházzuk, olyan gyorsan, ahogy megszereztük - maga is tudja - és november vége előtt nem oszthatjuk szét.

- Maga meg fogja szerezni azt a pénzt, Trigger, amerikai devizában. Legyen itt készenlétben nekem, amikor kérem.

A kis ember hátradőlt a székében és rezzenéstelen arccal nézett szembe a doktor fenyegető pillantásával.

- Ha a tranzakció bejön, nem okoz persze nehézséget, - mondta. - Máskülönben veszteséggel kellene részvényeket eladnom. Miért ez a sietség?

Blanter nem válaszolt. Ez nem volt az ő stílusa. Hozzá volt szokva a feltétlen engedelmességhez és először elöntötte a harag, amiért ellenkeztek vele. De azután győzött a józan esze. Már előbb is érezte egykor engedelmes ügynöke ellenszegülését. Tudott parancsolni az indulatainak, ha kellett, leült és cigarettára gyújtott.

- Ne veszekedjünk! - mondta. - Ha akarja tudni mi az oka a sietségnek, hát Mr.Luke. Ahogy látom, ez az utolsó lovam a Zöld Szalagnál. Nem akarom megijeszteni, tudom, hogy tele van pénzzel; azt ajánlom, likvidálja az üzletét, adja el az irodáját és vonuljon vissza....

- Hallgasson doktor! - a kis ember előrehajolt, rákönyökölt a mappájára és rácsapott az íróasztalra, hogy nyomatékat adjon szavainak. - A Trigger Ügynökség létezett, mielőtt maga hallott róla, sőt mielőtt én hallottam volna magáról, kivéve amikor a halottkém elé citálták és csak nehezen úszta meg. Maga nélkül is létezni fog. Sose kérdeztem, honnan veszi a lovakat, amelyekre fogadunk, mit csinál velük vagy hogyan beszél rá őket, hogy győzzenek. Ez nem az én dolgom. Ha valami törvénybe ütközött tett, nem tudok róla. Amennyire tudom, Dicsőség Mezeje győzni fog szerdán Cambridgeshireben, Ezt a tanácsot adtam ügyfeleimnek és fogadási rekordot értünk el. Miért fog győzni, vagy miért nem, én nem tudom és nem is akarom tudni. Vannak a magáé mellett más hírforrásaim is és vannak más istállók és lovak Goodián kívül is. Ha valami törvénytelen dolgot csinált, az a maga ügye. Mr. Lukeot becsületes gondolkozású embernek ismerem és semmiképpen nem hibáztatom.

Felkelt az asztala mellől, átment az íróasztal másik oldalára és megállt lenézve Blanterre.

- Egy Garcia nevű embert ma reggel holtan találtak. Olvastam az esti lapokban. És egy Punch Markham nevű kis lóverseny-tipp felhajtót holtan találtak a Cityben.

- Na és? - szólt a doktor, amikor az szünetet tartott.

- Csak azért mondtam, hogy kérdezzek valamit: Van ennek köze a mi üzletünknek, vagy nincs?

Ekkor a doktor kétértelmű mozdulatot tett.

- És ha van? - kérdezte.

Trigger nem felelt és Blanter megismételte a kérdést.

- Kisétálnék az utcára, keresnék egy rendőrt és feladnám magát - mondta lassan Trigger. - Ha tudtam volna, hogy a kis csevegés, amelyet Rustem kezdett el és amelyet én leállítottam, gyilkossággal van kapcsolatban, bizony isten feljelengettem volna magát.

A doktor csendesen fölemelkedett, parancsoló és félelmetes alakja hideg dühvel magasodott fel. Csakhogy Triggert nem lehetett könnyen megfélemlíteni.

- És mit gondol, mi történt volna magával? - kérdezte Blanter halálos nyugalommal.

Trigger mosolygott.

- Magyarázkodnom kellett volna a vizsgálóbírónak, miért lőttem agyon magát.

Keze a kabátzsebébe mélyedt és Blanter észrevette a dudort, amit a ráirányított cső okozott.

- Sose akartam magával megmérkőzni Blanter és most sem fogok. Takarodjon el és ha lesz szétosztandó pénz a tranzakció után, meg fogja kapni, ami jár.

Dr. Blanter kiszédelt a Lower Regent Streetre. Tiszteletet kezdett érezni J. P. Trigger iránt, ha ugyan tudott valaki iránt is tiszteletet érezni.

A Half Moon Streeten doktor Blanter a szolgáját saját dolgozószobájában találta, amint gazdája legjobb szivarját szívta. A doktor üvege ott állt az asztalon egy whiskyvel és szódával félig telt pohár mellett. Stoofer csak annyi időre kelt fel, amíg gazdáját kiszolgálta, majd visszaült. Blanternek nem volt kifogása a bizalmaskodás ellen.

- Találkozott Goodieval?

- Nem - mondta Blanter.

Stoofer elhúzta csúf szája szélét.

- Nincs ennek több esze, mint egy nyúlnak, - mondta. - Megkérdezte, mire való az új masina; látta tegnap, ahogy az északi körgyűrűn vezettem; ennek a vén ördögnek semmit sem kerüli el a figyelmét.

- Miért kellett az északi körgyűrűn vezetni? - kérdezte Blanter.

- Kipróbálni a motort. A repülő váza is benn volt, tegnap szállították le és gyakorolnom kellett, hogyan szereljem fel a szárnyakat. Hol fogjuk elhelyezni?

- Goodie telepén. Jobb lenne Sussexben, úgy könnyebb lenne, de az is elég elhagyatott. Két embert tud a repülő elvinni?

Stoofer gúnyosan nézett rá.

- Négyet - mondta. - Jó kis gép az.

A doktor és durva szolgálja közötti barátság közismert volt. Voltak közös gazemberségeik és Stoofer sokkal jobban bele volt keverve Blanter múltjának sötét ügyeibe, mint ahogy azt Luke gondolta. Amikor átolvasta újra Blanter dosszióját, rájött, hogy az ember, aki a doktor elleni legsúlyosabb vádban ugyancsak szerepelt és öt évet kapott, ugyanaz, aki most fényűzően él Blanter költségén. John Ernest néven került a börtönbe, ami a keresztneve volt. Amikor Stoofer nagyon részeg volt, azt mondogatta gazdájának, hogy hatalmában áll életfogytiglanra ítéltetni.

- Feltételezem, hogy a cambridgeshirei ügy be fog futni. - Közben töltött magának egy jó adag italt. - Goodie nem aggódik, most, hogy ezt a törököt - Rustemet - láncra vertük. Ő jelentette a veszélyt.

- Mit fog vele csinálni?

A doktor kitért a válasz elől.

- Majd meglátjuk. Minden el van holnapra intézve?

Stoofer bólintott.

- Szereztem egy francia sofőrt és béreltem teherautót. Maga nem mehet vele.

- De fogok, - mondta röviden Blanter. Magára Stoofer az időzítést bízom, azt hiszem. Nem akarok kockáztatni. Ha történik valami.....- vállat vont.

- Semmi sem fog történni, - gúnyolódott a másik. - menjek le a pincébe egy másik palackért, vagy lemegy maga?

- Mivel maga az én szolgám, jó lenne, ha megdolgozna a pénzéért. - mondta jókedvűen a doktor.

Mégis ő volt, aki lement. A következő huszonnégy órában nagy szüksége volt erre az állatra és tanácsos volt jóban lenni vele.

6.

Lukenak egész napja gyorsan eltelt, mert sok töprengeni valója akadt és amikor végre a Scotland Yard bejáratánál beszállhatott a kocsijába, kabalából megemelte a kalapját, ami babonás szokás volt nála.

Noha az idő nem volt túl jó, a város zsúfolt volt és az autók hármassorokban gördültek a széles úton a lelátók felé. A sajátját egy kis kapunál állította le és sikerült észrevétlenül besurrannia a kifutok előtti térre, amely már tele volt, bár még az első futam számai sem voltak kiírva.

A cambridgeshirei verseny csak másodrendű jelentőségű volt, de ebben az évben legalább féltucat ló különös érdeklődésre tartott számot és évek óta most volt a legnagyobb a fogadási részvétel, ezért szokatlanul nagy volt a közönség.

Luke mintegy fél óras megbeszélést folytatott a Jockey Club bizonyos vezetőivel és mire kijött a kis irodából, a tömeg megkétszereződött.

Nem nézte meg az első futamot, ehelyett végiglátogatta minden emberét, akiket az elzárt terület kijárataihoz állított. Látta Goodiet, aki szokásos pózában magányosan állt az előtér legtávolabbi sarkában. Mialatt Luke őrszemeit látogatta, megérkezett Blanter hatalmas Rolls Royce-ja, a doktor kikászálódott belőle és bejött a kapun.

- Ez az az autó: figyeljék és ha szükséges, tegyék üzemképtelenné.

Nem becsülte le Blanter éleselméjűségét. Különleges zsenialitását igen jól tudta a gyakorlatban felhasználni. Mindig sikerült eltüntetni a nyomait, ez egész életére jellemző volt. Olyan volt, mint egy jó tábornok, biztos volt, hogy előkészítette a visszavonulás útját. Amikor először került gyanúba azt mondta Lukenak: - Én mindig előre gondolkozom. Ez az, amiben jobb vagyok magánál és amiben mindig meg fogom előzni.

Már mielőtt a verseny elkezdődött volna, a kifutó előtere elviselhetetlenül zsúfolt lett. Luke megtudta, hogy Dicsőség Mezeje egyike a legnagyobb favoritoknak a versenyen. Névlegesen 5:2-n állt, de már lehetetlen volt rá fogadást kötni. A detektív hallotta, amint a bukmékek a fogadni szándékozókát az alábbi tömör mondattal utasítják el: - Nem tudok önnek tisztességes árat ajánlani.

Newmarketben nincs felvonulási parádé, zenekar vagy virágok; semmi csak maga a verseny. A lovak levonulnak az indulási helyre és beállnak a számmal kijelölt pontra. Luke látott egy gyönyörű pej lovat, ahogy egyedül ballagott lefelé.

- Ez lesz a győztes! Úgy néz ki, hogy akkor is nyerne, ha egy buszt vontatna, - szólalt meg egy hang mellette.

Tényleg nem volt másik ló a mezőnyben, amelyik ennyire erőlködés nélkül mozgott volna, rendkívül hosszú lépteivel. Luke rápillantott a jelző táblára és látta, hogy ez az egyes számú ló, övé a legkedvezőbb indulási hely a versenyen.

Lement az alsó lépcsőkre és onnan figyelte a versenyt. Az indulás sokáig késett, a lovak ide-oda mozogtak; kettőt visszaküldtek a kapu közelébe, egy harmadik pedig azt vette a fejébe, hogy az ellenkező irányba fog futni. Az egész mezőnynek várni kellett, amíg rábírták, hogy visszaforduljon. Lassan a lovakat sikerül sorba rendezni és:

- Elindultak! - kiáltotta egyszerre tízezer hang. Úgy hangzott, mint egy ágyúlövés. Máris messze járt az egész összetömörült mezőny, vágatva, mint egy lovas dandár és ebből a távolságból még a leggyakorlottabb megfigyelő sem

tudta volna megmondani, melyik vezet. Luke szemeivel a világoszöld sapkás lovast kereste. Láta, hogy a legnagyobb könnyedséggel vágta. Mielőtt még elértek volna a célegyenesbe, világos volt számára, ugyanúgy, mint a gyakorlott megfigyelők ezreinek, hogy Dicsőség Mezeje az oldalsó sávban könnyedén ügetve nemcsak vezet, hanem utol sem lehet már érni. Áthaladt a célon és három lóhosszal nyert.

Luke hátrasietett a kifutó legtávolabbi részén lévő elkerített lenyergelőbe és várt. Láta, amint Goodie lassan besétál a győztes részére fenntartott területre és látta, hogy a tömeg feje fölött megjelenik Győzelem Mezejének zsokéja, amint lova belépked az elkerített területre. Goodie tartotta a zablát, mialatt a zsoké leszállt a lóról és levette a lószerszámot. Azután együtt bementek a mérlegelő helyiségbe, nyomukban Lukekal. Bár az utóbbi nem látta a doktort, nem volt kétsége afelől, hogy valahol a közelben van.

A zsoké beült a mérlegbe, amikor Luke átadott egy papírt az iroda tisztviselőjének.

- Ön óvást nyújt be ez ellen a ló ellen, Mr. Luke?

- Óvást nyújtok be ez ellen a ló ellen, - mondta Luke, - azon az alapon, hogy ez nem Dicsőség Mezeje, hanem egy Argentínából importált Vendina nevű ló, amelyet a néhai szenyor Garciától vásároltak meg németországi méntelep számára.

Goodie arca rezzenéstelen maradt, nem látszott rajta semmilyen érzelem vagy indulat.

- Ez egy ostoba vád, - mondta nehézkesen. - Feltételezem, az ügy a bizottság elé fog kerülni? Allok rendelkezésükre.

Kiment a mérő helyiségből, mellette egy detektív. Nem állították meg, amíg ki nem ért, de azután a detektívek körülvették.

Az őrszemek nem látták a doktort, amíg meg nem jelent a Tattersalls felől, végigmenve az autók sora mellett. Az a tény, hogy a sofőr nem ült Blanter kocsijának kormányánál, a megfigyelők gondatlanságának következménye volt. Egy nagy amerikai kocsigördült ki, elment a doktor mellett és egy perc múlva eltűnt a szem elől. Ahogy a kocsigördült el, a doktor is eltűnt. Nem is vették észre, mi történt, csak amikor az amerikai autó már jóval a kapukon kívül járt. Blanternek két autója parkolt ott és a másodikba ugrott be, amikor az elhaladt mellette, induláskor máris fél mérföld előnyre téve szert.

Luke, aki abban a pillanatban jött ki és megtudta, mi történt, nem állt meg, hogy leszidja a detektívet, akit bolonddá tettek, hanem beugorva egy mozgásban lévő rendőrautóba, a nyomába eredt.

A nagy kocsigördült már csaknem túl volt a láthatáron. Nem volt alkalmuk az úton szolgálatot teljesítő cambridgeshirei rendőröket értesíteni. Az autó London felé robogott negyed mérfölddel Luke kocsija előtt és majdnem olyan gyors volt, mint az.

Elhagyták már a cambridgeshirei útelágazást és a Six Mile Bottomon haladtak és ekkor következett Blanter trükkje. Egy nagy teherautó, amelyik a mező szélén állt eddig, az útra tolatott, úgy, hogy azt teljesen elzárta. Olyan okosan csinálták, hogy Luke először azt hitte, véletlen volt. De egy kissé túlságosan is okosak voltak, mert a teherautó addig nem mozdult, amíg a doktor kocsija el nem ment mellette. Az egyik detektív kiugrott a rendőr-kocsiból és beült a sofőr mellé.

- Le van tartóztatva! Állítsa azonnal irányba az autót, különben a gumibotomat fogom használni!

Mire a teherautó szabaddá tette az utat, Blanter autója már eltűnt. Újabb akadály is jelentkezett: egy nagy lószállító kocsiközeledett Norwich felől, de ez lehúzódtott és elengedte őket maga mellett.

Blanter azonban láthatólag elfelejtkezett egy veszélyről: hogy a Six Mile Bottomnál lévő sorompók le lehetnek engedve. Tényleg zárva voltak és csak éppen akkor nyitották ki, amikor a rendőrautó alig százyardnyira volt zsákmányától. Mindkét kocsiközeledett, de Luke egyre közelebb ért. A Royston és a Newport Road csatlakozásánál a rendőr-kocsiközeledett és elhagyta az amerikai autót és csikorgó fékekkel megállt előtte. Az autót megkerülve a detektív kirántotta az ajtót.

- Szálljon ki, doktor!

De az autó üres volt. A padlón egy lóverseny belépő hevert. Felvette és látta, hogy az üres oldalára van valami írva. A kézírás kapkodó volt, nyilvánvalóan neki szólt a következő szöveg:

- Számítottam rá. Sajnálom, hogy csalódást okoztam.

Luke őrizetbe vette az autó vezetőjét és visszasietett Six Mile Bottomba, hogy folytassa a kihallgatást. Feltételezték, hogy az üldözött elmenekült, valószínűleg felszállt a vonatra, amely miatt leengedték a sorompót. Meglepve hallotta, hogy a kocsiból senki se szállt ki és hogy a vonat nem is állt meg Six Mile Bottomban, lévén távolsági expressz.

- Esküszöm, hogy az autóban nem volt senki a vezetőkívül, mert benéztem - mondta az egyik vasutas.

Ha viszont a kocsiközeledett Six Mile Bottomban üres volt, hol tudott az utasa elszökni? Csak akkor volt erre ideje és akkor lassíthatott az autó, amíg Luke megpróbált a teherautótól megszabadulni. De hová mehetett? Nem volt ott ház, a terep nyílt volt. Blanter nem az a fajta ember, aki erdőkben bujkál.

Visszament a versenyre, ahol nagy felfordulást talált. A lovat nem diszkvalifikálták és a bizottsági döntést elhalasztották. Goodiet beszállították a városi rendőrkapitányságra, anélkül, hogy tiltakozott volna. Kihallgatta a tréner a cellájában, de nem sok haszonnal. Goodie megtagadta, hogy beszéljen és a legcsekélyebb együttműködési szándékot sem mutatta. Láthatólag nem

érdekelte társának sorsa és nem sokat törődött a magáéval sem. Luke bevittette Londonba megbilincselve és éjszakára a Cannon Row-n szállásolta el.

A helyzet még mindig kissé zavaros volt és még annak is fennállt a lehetősége, hogy Luke ijedős főnökei nem átallják azt mondani, Goodie még tisztázhatja magát a vád alól. A Jockey Club a szokásos eljáráshoz folyamodott akkor, amikor a bizottsági döntést elhalasztotta addig, amíg a megfelelő bizonyítékokat be nem terjesztik. Ez logikus eljárás volt, de ugyanakkor nagyon sok zavart okozott a készpénzes fogadónál, akiket ezáltal megfosztott attól, hogy felvegyék a nyereségüket.

- Lesz elég bizonyíték, - mondta Luke.

Legjobb emberét akarta elküldeni, hogy vegye birtokába Goodie házáat, de itt olyan technikai nehézség merült föl, amelyen gyakran gördít akadályt a törvényi adminisztráció útjába. Goodie háza ugyanis másik rendőrhatalom hatáskörébe tartozott. Valami félreértés keletkezett a Yard és a helyi kapitányság között és ezért, noha a Yardnak joga volt emberit odaküldeni, úgy határoztak, hogy az ügyet a helyi rendőrségre bízzák.

Ekkor Lukenak az a gondolata támadt, hogy kapcsolatba lép a berkshirei hatósággal. Ez annak volt a következménye, hogy közölték: a helyi hatóság aznap éjjel nem száll ki az ottani házba.

Egy dolgot lehetett még tenni. Mr. Triggert beidézték a főkapitányságra, beszámoltatni tevékenységéről és a tranzakcióktól. Ahogy várható volt, iratokkal bizonyította, hogy csak a lovakra való fogadással foglalkozott és a doktorral kizárólag ezen a területen volt kapcsolata.

Újra átkutatták a doktor házáat, aminek ellenőrzését egy rendőrtisztre bízták. Luke egy percig sem tételezte fel, hogy Blanter megkísérli Londonba jönni. Sokkal valószínűbb, hogy valamelyik kikötőbe megy, ahonnan megpróbál átjutni a kontinensre. Egy dolognak örült csak: azáltal, hogy Goodie börtönben volt és Blanter szökésben, azt gondolta, hogy a lányt fenyegető veszély jelentős mértékben csökkent. Ebben azonban indokolatlanul optimistának mutatkozott.

Semmit sem lehetett tudni Rustemről. Lehetségesnek tartották, hogy visszavonult búvóhelyéről, amely - senki se tudta, miért - Edinburgh volt. Pilcher csaknem sírva bizonygatta, hogy semmit sem tud főnöke hollétéről, kivéve azt, hogy szerinte valószínűleg nem járt eltűnése napján irodájában. Hogy igazat beszél, megerősítette Rustem lakásának átkutatása. Ha kimenekült volna az országból, magával vitte volna azt a 2000 fontot, amit a rendőrség dolgozószobája íróasztal-fiókjainak fölfeszítése során talált.

A helyi rendőrségnek számos - félreértésekből adódó - mentsége volt. Kiderült, azért nem helyezték Gillywood Cottageot őrizet alá, mert tulajdonosa ellen nem emeltek különleges vádat, főleg nem a gyilkosság vádját, amit ilyen esetekben figyelembe kell venni. A mentegetőzők sok töprengéstől kímélték

volna meg magukat, ha hallották volna Luke beszélgetését a berkshirei rendőrfőnökkel a kutyákról.

*

Este nyolc óra volt, amikor az éber Lane egy nagy lószállító autót látott közeledni az úton. Elhaladt Gillywood Cottage bejárata előtt és déli irányban eltűnt. Lószállító autó visszatérése egyik, néhány mérföldnyire lévő tréning telepre egy nagy lóversenyt követő este, nem volt ritka látvány. Lane nem gondolt semmire, nem látta, hogy kialudtak a lámpák, vagy hogy a nagy szállítókocsi letér az útról.

Bár lószállító külseje volt, a kocsi nem szállított lovakat és egy nagydarab ember feküdt - az utazás felét átaludva - az istállófiúk számára fenntartott fülkében. A sofőr leszállt és felrántotta a kocsi ajtaját.

- Itt vagyunk főnök, - mondta.

Dr. Blanter nehézkesen lekászálódott és kinyújtotta a lábait. Hosszú ideig kellett nyomorognia a keskeny cellában, amíg a kocsi keresztülment Newmarketen, tett egy nagy kitérőt és Cambridgen keresztül tért vissza. Ha Luke kérdezősködött volna, rájön, hogy ez is ott várakozott Six Mile Bottom és Newmarket között aznap délután kettőtől, ahogy a forgalmi akadály képező teherautó. Álmában sem jutott eszébe, hogy a Newmarket felé döcögő ártatlan külsejű szállítókocsi viszi az üldözöttet, pedig ez volt a helyzet. Ezzel az egyszerű trükkel sikerült dr. Blanternek az azonnali őrizetbe vételtől megmenekülni. Visszatért ide, nem mintha a házat búvóhelynek tekintette volna, hanem azért, mert úgy gondolta, hogy Luke a nap izgalmas eseményei közben kisebb éberséggel őrökdi Elizabeth Gray felett - és így is történt. Ezenkívül a domb széles lankái és az elhagyatott, tágas völgy jó lehetőséget nyújt egy kis repülő összeszerelésére, amelynek részeit a teherautóban szállították, valamint kedvező felszállóhely a nagy utazáshoz, amelyre hajnalban indulnak.

Lehetséges és valószínű, hogy Goodie házat már megszállták a rendőrök. De egy biztos: Rustemet nem találják meg és nem mondhatja el a történetét. Banter nem aggódott. Az ő sorsa meg van pecsételve, hacsak nem tud Angliából elmenekülni. Azonban magában nem volt kétsége aziránt, hogy ez sikerülni fog. A rendőrök meg fogják találni a nagy macskákat is. Erre a gondolatra elvagyorodott. Hogy fogják ezek a falusiak megoldani ezt a problémát?

A lószállító kocsi jelenlétét reggelig nem veszik észre és az éj folyamán Stoofer elvégezheti a munkát. Stoofer több évig repülőgép szerelőként

dolgozott. Valójában ő volt az, aki a doktornak a szökés ezt a tökéletes módját javasolta. A széles sík mező, amely egészen a dombok aljáig húzódott, rendkívül alkalmas volt erre a célra. A doktornak mindig az volt az elképzelése, hogy ez lesz a felszálló helye.

Nagytestű ember létére könnyű járású volt. A Longhall istállójában dolgozó lovasz nem hallotta meg és nem is látta meg elhaladó árnyékát. Blanter gondosan feltérképezte a házat. Tudta, két férfi alkalmazott van ott, Lanet beleértve három. Azt is tudta, mindannyian volt rendőrök, akiket Luke válogatott ki; a detektív aggódó gondoskodásának okát is sejtette.

Hosszú keresés után a sötét udvaron megtalálta, amit keresett, egy létrát és leemelve azt, nekitámasztotta a falnak annak a nyitott ablaknak a közelében, amelyikről tudta, hogy a lány hálószobájának ablaka. Ez lett volna az ő szobája, ha sikerül megvennie az épületet, mivel ő volt, akinek a nevében Rustem ajánlatot tett.

És akkor egy hangot hallott és mozdulatlanra dermedt, majd újra a falhoz lapult. Onnan ahol állt, látta az istálló egyik szögletét, amelynek visszaverődött fénye legyezőként terült szét a kövezeten. Elizabeth hangját hallotta, aki a lovással beszélt. Nyilvánvalóan elől jött ki a házból és a gyepen át ment az istállókhöz. Utasítást adott a lovásznak, hogy lovát reggelre készítsék neki elő.

Blanter előrehúzódott a fal széléig és körülnézett. Látta a lány hátát; hosszú kabát volt rajta, amelyet fel kellett vennie, amikor kijött az udvarra. A feje fedetlen volt. Az istállóban egy ló rugdalózni kezdett és a lovasz ezt hallva odament. A lány még egy kicsit ott állt, figyelve, mi történik, majd visszafordult a ház felé. Azután meggondolta magát és balfelé indult, ahol a doktor rejtőzött. Nem látta meg, de észrevette a létra körvonalait, amelyek kirajzolódtak az égre. A férfi hallotta, amint halk kiáltást hallat és döntött: A lány egyszerre csak érezte, hogy egy kemény kezet szorítanak a szájára és egy kar átfogja a derekát.

- Ha egy hangot hallok, kislány, megfojtom! - hallotta a suttogást.

A lány vadul kapálózott, hogy kikerüljön a szorításából, de a férfi karja olyan volt, mint az acél és a kezét nem tudta a szájáról elmozdítani. Hirtelen a férfi érezte, hogy elernyed a karjaiban és a ránehezedő súlyból tudta, hogy az ájulás valódi. Ajtó csapódást hallott és óvatosan körül lesett. Nehéz léptek dobbanását hallotta az udvaron, ezért a lányt a fal sarkába húzta. Újra körülnézve látta, hogy a lovasz eltűnik a ház irányában.

Erőlködés nélkül felemelte a lányt, gyorsan elment az istálló ajtaja előtt, át az oldalkapun. A lány még eszméletlen volt, amikor az teherautóhoz ért. Az ember, aki éppen teát ivott egy termoszból talpra ugrott.

- Elkapta?! - kiáltotta örvendezve. - Istenem, ez aztán a szerencse, doktor! Adja ide, viszem!

- Nem szükséges! - mondta Blanter kurtán.

Keresztülvágtak a sötét földeken és már a dombok közelében voltak, amikor a doktor hallotta a lány nyögését és érezte, hogy megmozdul a karjaiban. Letette a földre, a zsebében kotorászott és kivett egy kis tokot. Amit meg akart tenni, el tudta végezni sötétben is. A tú okozta éles fájdalom a karjában magához térítette a lányt. Nyögött egy kicsit, azok csendben álltak és figyelték, amíg a feje újra hátrahanyatlott.

- A házban nincs senki, főnök - mormogta a másik. - Odamentem és körülnéztem.

- Hogy jutott be? - kérdezte Blanter élesen.

- Leszedtem a lakatot az ajtórácsról, azt amelyik a sarkán van. Könnyű volt.

- Nyitva hagyta?

- Nem, csak bereteszeltem. Miért?

Hallotta, hogy a doktor gyorsan szedi a levegőt.

- Semmi, csak úgy kérdeztem, - mondta. - Gyerünk!

Lehajolt, hogy fölemelje a lányt és nem is tette le, amíg a vasrudakból álló kapuhoz nem értek, amelyik a Perrywig Cave bejáratát elzárta. A doktor kinyitotta és mind bementek, a kaput becsukva maguk mögött.

- Ha megtapogatja a szikla oldalában lévő lyukakat, egyikben egy zseblámpát talál. Ne gyűjtsa meg, amíg nem szólok.

A barlang egyenesen húzódott előttük mintegy ötven yard hosszúságban, majd derékszögben elkanyarodott. Itt újabb kapu volt, amelyet ugyancsak ki kellett nyitni.

- Bekapcsolhatja a fényt.

A barlang, amelybe most jutottak, kétszer olyan magas volt, mint a közönséges szobák. Volt benne egy nagyteljesítményű autó ponyvával letakarva és a falban körben durvafalu helyiségek voltak a sziklafalba vágva. Blanter a lányt a letette, hátával a falnak támasztva és odamenve az egyik falba vágott rekeszhez, zseblámpájával belevilágított az ott alvó szemébe.

- Kelj föl kicsi Arthur! - mondta kedvesen.

A szalmán fekvő összegörnyedt alak hirtelen felriadt és pislogva meredt a férfire, akitől a világon mindenkinél jobban félt.

- Halló doktor! - szólt, szánalmas kísérletet téve arra, hogy szívélyes legyen. - Van ebben valami középkorias, nemde így van öregfiú?

Ahogy megmozgatta lábait, lánccsörgés hallatszott. A lánc a bokájára volt egy bilinccsel erősítve, másik vége pedig vaskapoccsal a sziklához.

- Egy kicsit középkorias, azt hiszem, egyetért velem. És ez az egész amiatt az alaptalan gyanú miatt!

- Hallgasson! - mondta Blanter hidegen. - Új híreket hoztam magának. Elfogták Goodiet, engem és magát pedig keresik.

A sápadt arcú ember bizonytalanul lábra állt. Lánca nagyon hosszú volt, ami lehetővé tette, hogy majdnem az egész ürege végigmelessen.

- Mi a vád? - kérdezte.

- Nem tudom, hogy mi, de meg tudom magának mondani, mi lesz! - szólt Blanter könnyedén. - Előre kitervelt gyilkosság. Mind benne vagyunk, Rustem - a maga kivételével.

- Én nem, én nem! - kiabált a fogoly, hisztérikusan hadonászva kezeivel. - Én semmit se tudtam róla! Én megmondtam magának

- Azt mondtam: "a maga kivételével" - volt a válasz. - Maga nincs benne, mert maga lesz a vád korona tanúja. És ez a maga szerencsétlensége. - A doktor hangja barátságos volt, csaknem kedves.

- Hoztam magának egy kis pajtást. De nem azért van itt, hogy magának társasága legyen, eszébe se jusson ez az ötlet! Rustem meglátta a lányt.

- Miss Gray! - szólt rémülten.

- Hívhatja Elizabethnek is, - mosolygott a doktor. - Engedélyezem. Miután maga eltávozott, szórakoztatni fog bennünket - Stooft és engem. Stoofternek hasonló a nézete ebben a kérdésben. Ha felakasztanak minket, ez is jól elfér a bűnlajstromunkon.

Rustem elborzadva meredt rá, nem is próbálva azt palástolni. Tolvaj volt, csaló, benne volt minden gazemberségben, de....

- Ezt nem teheti, doktor! Istenem, ezt nem teheti!

Annak ellenére, hogy így beszélt, tudta, hogy ez a természetes férfi minden hitványságra kapható. Abban a régebbi dologban, amelybe belekeveredett és amelyikben Rustem volt a védőügyvédje, voltak olyan részletek, amelyekről neki is fölfordult a gyomra.

A doktor jól mulatott rajta, arcán egy széles rosszindulatú vigyor. Arthur Rustem gyáva volt fizikai és erkölcsi értelemben egyaránt és mégis most, amikor a halál közeljárt hozzá, a legkisebb félelmet sem érezte. Hirtelen rájött, bár maga sem tudta, az okát, miképpen, hogy a lány visszanyerte az öntudatát és hallgatózik. A feje előrebillent, ami a férfit Goodiera emlékeztette. Az összehasonlítás mulatságos volt, nevetetnékje volt, de ha elkezd nevetni, kitör rajta a hisztéria és akkor elveszett. Ismerte a doktort, jobban ismerte, mint bárki más és pontosan tudta, valamiféle nyugodt közönnyel, hogy ez az ember végezni akar vele.

A doktor kivett egy kulcscsomót a zsebéből és kiválasztott egy kulcsot.

- Egy vagy két perc múlva ki fogjuk magát szabadítani ebből a középkorias környezetből. A mi kis barátnőnkre fel akarok tenni egy lábbilincset. Ez új bilincs, a régit eltörte az elődje.

- Az alatt, hogy "kiszabadítani" azt érti....

- Pontosan, - bólintott a doktor. - Maga túl veszélyes Rustem és elég bolond is. Azt hiszem, minden szempontból ez lesz a legjobb, bár nagyon fogjuk

sajnálni, hogy elveszítjük - tette hozzá gúnyos együttérzéssel. - Várjon egy kicsit!

Rustem látta, hogy a zsebébe nyúl és félbeszakította a mozdulatot.

- Valamikor régen, Blanter, beszélt nekem, valami kelacinról! Azt mondta, ha valaha távozni akar az élők sorából, ezt az utat választja.

A doktor mosolygott.

- Remek ember! Remek memória!

Elővett egy kis dobozt, kinyitotta és kivett belőle egy kis, lapos fiolát.

- Örülök, hogy ilyen okos és nem okoz nekem sok problémát. Előre láttam a kívánságát - a Tinctura Kelacine pontosan az a gyógyszer, amit erre a kezelésre előírtam.

Elizabeth már teljesen magához térve figyelte a kibontakozó drámát, dermedten a rémülettől. Ismerte Rustemet és a lánc a bokáján sok mindent megmagyarázott.

A barlangban volt bútorzat és láthatólag vízvezeték is a közelben, mert a doktor eltűnt az egyik nyílásban, majd visszajött egy pohárral, amely félig volt vízzel töltve. Egy keveset kiöntött belőle a földre.

- Milyen a hatása ennek a szernek? - kérdezte Rustem.

A doktor nem felelt. A fiolából egyenként lassan színtelen cseppek hullottak a pohárba.

- Egy csepp bénulást okoz, - mondta lassan - két vagy három csepp a maga testi felépítését figyelembe véve, halált. Hatot adok magának, illetve inkább igya meg a hat cseppet saját maga.

- Legyen hatvan, - szólt hidegen Rustem. - Szeretnék gyorsan túlesni rajta.

A doktor újra elmosolyodott.

- Így beszél egy gentleman, - mondta és a fiola tartalmát beleöntötte a pohárba.

Stoofér izgatottan figyelt. Elizabeth látta, hogy Rustem remegő kezekkel megfogja a poharat és a fény felé emeli.

- Nem akarja a kiszabadítani a bokámat? Utálok láncra verve meghalni.

Blanter gyors pillantást vetett rá, kivette zsebéből a kulcsot, lehajolt és elfordította. Egy csattanás és a bilincs leesett.

- Köszönöm.

Rustem maga volt az udvariasság. Reszkető kezei miatt senki sem sejtette, hogy feszül benne a tettvágy.

- Nos, mielőtt eltávozom, elmondok magának egy titkot. - Közelebb húzódva figyelte a hatalmas embert. - Ha innen megmenekülnék, kolostorba vonulnék, - mondta nagy komolyan.

Blanter felhúzta a szemöldökét, nagy száját kitátotta. Ez volt az a szokásos grimasz, amelyet akkor vágott, ha valami nagyon mulattatta és amelyet mindig fülsiketítő hahotázás követett. Senki se tudta ezt jobban Rustemnél. És

ahogy a nagy száj kinyílt, csuklója egy gyors mozdulatával a pohár tartalmát a másik arcába öntötte. Blanter hátratántorodott, keze a zsebe felé kapott, majd az agónia sikolyával elkékvült arccal térdre rogyott.

Stoofér odarohant és felfogta a karjaival. Ebben a pillanatban Rustem ugrott egyet, megragadta a lány karját és egy rántással talpra állította.

- Fusson! - mordult rá.

A kapu nem volt kulcsra zárva. Visszalökte, remélve, hogy magától bezárul. Tudta, hogy a külső kapu zárva van, de már előbb felkapta a kulcsot, amit a doktor elejtett és remegő kezekkel elfordította a zárban. Hallotta a botladozó lépteket maga mögött; nem volt bátorsága a kaput bezárni, csak futott.

- Tudja az utat a saját házához? - kérdezte lihegve Rustem.

A lány a félelemtől és gyengeségtől alig állt a lábán. Csak lihegett valamit, amit a férfi nem értett. Valaki rohant mögöttük, valószínűleg Stoofér. A lány számára lehetetlennek tűnt, hogy megmeneküljön. A ház ijesztően messze volt, a talaj olyan egyenetlen, hogy szinte minden lépésnél megbotlott.

Rustem hátra pillantott a válla fölött és rémülten pillantotta meg doktor homályos alakját. Elérték a drótháló sarkát, amikor a lány újra megbotlott és nekiesett a drótnak. Az elmozdult előtte és akkor jött rá, hogy az az ajtó. Rustem is látta a menekülés útját és a lány után futott, becsapva maga mögött az ajtót, de az újra kinyílt.

A lány előre szaladt, hallotta maga mögött a zajt, és a ház felé menekült. Akkor valami felemelkedett előtte és ő dermedten megállt. A sikoltás a torkában rekedt; megbénította a félelem. Négy zöld szem meredt rá a sötétből és hirtelen az előtte levő valamik rémületes üvöltést hallattak, amitől megfagyott a vér az ereiben. Párducok! Két hatalmas fekete párduc! A lány tudta, mik ezek, cserben hagyta az öntudata és lezuhant a földre.

A két vadállat figyelmét valami más vonta magára: ordító ziháló emberek. Újabb üvöltés hallatszott a párducok torkából. Az egyik előre ugrott és a doktor arra fordult. Kétszer tüzelt, majd a rémület valami földöntúli ordítása hallatszott és a másik párduc is ugrott. Ahogy lecsapott egy puska dörrent a közelben azután még egy. A fekete vadállat ernyedten lecsúszott szétmarcangolt áldozatáról halott társa mellé.

*

Rossz álmom volt, határozta el magában Elizabeth és megpróbált felülni a díványon, ahol feküdt. A feje szédült, nagyon gyenge volt és újra visszahanyatlott. Valaki kölnivel megnedvesítette a homlokát és a nyakát.

- Feküdjön nyugodtan, ifjú hölgy!

Luke hangja volt. Amikor a lány kinyitotta a szemét, egy széken ült a dívány mellett és szokatlanul törődöttnek látszott, ami megbocsátható egy

férfinek, aki a sötétben rálőtt egy párducra, miközben nem volt egész biztos, hogy a golyó a vadállatot találja el vagy az áldozatát és nem volt egész biztos, hogy a vadállat prédája nem az a nő-e, akibe szerelmes.

Hajnali két óra volt, amikor a lány teljesen magához tért és érdeklődött a történetek iránt.

- De semmi hisztéria! - figyelmeztette a férfi.

- Az nem volt hisztéria, csak az idegeim, - mondta lány sértődötten.

- Lejöttem ide; valami szeszély folytán, egyike azoknak az inspirációknak, megérzéseknek, amelyek - feltételezem - minden okos rendőrtisztnek vannak. Álmodni sem mertem azonban, hogy le fogok lőni egy párducot vagy felszedek egy piszkos nőszemélyt, aki halálos ájulásban fekszik.

A hangja könnyed volt, de a lány kiérezte belőle, min ment át.

- Igen, ezek Goodie párducai; ezért csinált a házból ketrecet. Idomította őket, őrizniük kellett a telepet, amibe a ház is beletartozott. Egy földalatti kriptában laktak, amely valaha valószínűleg annak a templomnak a kriptája volt, ahova a maga kiváló őseinek csontjait helyezték. Ezért nem akartam, hogy a rendőrség bemenjen, amíg én nem foglalkoztam vele. Sohasem jöttek ki nappal, de éjjel nagyon hatékony védelmet nyújtottak a betörőkkel szemben. Goodie kihagyta a számításból, milyen hatással vannak a lovakra, ezért kellett azokat új istállóba költöztetnie, távolra, ahol nem érzik a nagy macskák szagát.

Goodie egy csomó titkot őrzött ebben a kis villában, közöttük egy önéletrajzot, amelyet nagy élvezettel fogok elolvasni. Esküszik rá, hogy semmi olyan nincs benne, ami miatt elítélhetnék, de ezen még változtathatunk

A lány elmondta, mi történt a barlangban, de a férfi ezt már hallotta Rustemtől, mielőtt a mentők kórházba szállították volna.

- Igen, tudom, ez az a hely, ahol szegény Garcíát is fogva tartották. Goodie többi lova között megismerte a lovát, amelyikről azt hitte, hogy Németországban van. Lejött ide, hogy megbizonyosodjék róla és a Vörös Oroszlánban szállt meg. Rustem észrevette és amikor rájött, hogy a titok kiderült, konzultációt tartottak.

- Emlékszik, milyen sietve jött le Rustem Doncasterbe? Azért jött, hogy elmondja társainak, Garcia a faluban tartózkodik és felismerte a lovat. Maga Rustem mondta el nekem, hogy ő jött rá és azért ment föl Doncasterbe, hogy elmondja a többieknek. Még azon az éjszakán valahogy elfogták Garcíát és bezárták a barlangba. Valószínűleg megpróbált elmenekülni, ezért a falhoz láncolták; azt hiszem ez aligha jelent magának újdonságot.

- Így vagy úgy, de Garcíának sikerült leszedni a lábáról a bilincset, keresztül ment a barlangokon és csodával határos módon megtalálta az utat a legkisebb barlanghoz. A vékony kaput egy kővel betörte és napokig rejtőzködött. Szökése úgy hatott, mint róka a baromfi ólban. Tudta, hogy Dicsőség Mezeje, egyáltalán nem Dicsőség Mezeje, hanem Vendína

Argentínából. Nem tudom, hogy találtak rá, de elfutott és a Goodie tulajdonában levő kis villában fogták el. Onnan a doktor kocsijához vitték és azzal Maidenheadba vagy a Half Moon Streetre szállították; azt hiszem az előbbibe. Nem hiszem, hogy bántalmazták. Azt gondolom, halála természetes okokból következett be, vagy még inkább a kábítószeres hatására, amelyekkel azért injekciózták be, hogy ne okozzon zavart, amíg kicsempézik Angliából. A Németországból érkezett táviratokat Rustem szervezte. A személy, akitől tartottak - maga volt.

- Én? - kérdezte a lány meglepve.

A másik bólintott.

- Először is nem akarták, hogy ott legyen, mert rálátott a telepre és Goodie úgy gondolta, hogy rá fog jönni a párdúcokra és nagy hűhót csap a helyi hatóságoknál. Azután azért lett fontos, mert maga volt az egyetlen a világon, de legalább is Angliában, aki felvilágosítást adhatott Garcíáról.

A harmadik veszélyt szegény Punch jelentette. Látnia kellett a lovat és tudta, ez nem az a csikó, amelyet ő adott el. Könnyű volt azonosítani: az egyik lába kisebb volt, mint a többi. Azon éjjel, amikor erre rájöttek, Goodie fogta a valódi Dicsőség Mezejét és agyonlőtte. Az utolsó dobásukra készültek a cambridgeshirei versenyen és a leghitelesebb forrásból hallottam, hogy ha nyernek, fél millió fontot markolnak föl. Meg kellett szabadulniuk Punchtól és ő a kezükre játszott.

- A doktornak az az ötlete támadt (ezt nem Rustem mondta el, mert ő sem tudott róla) - egyike groteszk, beteges elgondolásainak - hogy Garcia holttestét az én szobámban helyezi el. Ez pont akkor történt, amikor Punch fölhívott engem, ahogy ígérte, fél tizenegykor. Dr. Blanter tudta, vége a játszmának, Punch megakadályozhatja a nagy vagyon megszerzését. Találkozót beszélt meg vele a nevemben, arra kérve találkozzanak a rakparton. Tudta, hogy a köd az Embankmenten sűrűbb, mint bárhol Londonban. Nem hiszem, hogy Punch látásból ismerte a doktort. Az közvetlen közletről lőtte le.

- Letartóztatta dr. Blantert, vagy elmenekült?

- Bizonyos értelemben elmenekült, - mondta Luke és a lány megborzongott.

7.

- "Bűnös!" - mondta ki az esküdtszék.

Goodie kifejezéstelen tekintettel nézett végig tárgyalótermen.

- És Arthur Ralph Rustem vádlott bűnös, vagy nem bűnös család bűntettében?

- "Bűnös" - mondta ki az esküdtszék

- És Joseph Phidias Trigger vádlott bűnös vagy nem bűnös csalárd ügyvitel bűntettében?

- "Nem bűnös!" - mondta ki az esküdtszék.

Mr. Trigger lelépett a vádlottak padjáról.

Azt mondják, Goodie hét évet várt és megkönnyebbült, hogy csak ötöt kapott. Azt is, hogy Rustem három évre számított és nagyon bosszús volt, hogy ugyanannyira ítélték, mint a társát.

- Az az igazság, - szólt Rustem a sötét rabszállító kocsiban, amelyik a Wandsworthi fegyházba vitte őket, - rendkívül szerencsések vagyunk, hogy nem állunk a kötél alá, mint Stoofer fog. Legalább is maga szerencsés. Öt év - Goodie hallotta, hogy sóhajt. Majd vidámabban folytatta: - Ha sikerül elérni, hogy a büntetést jó magaviselet miatt a szokásos mértékben csökkentsék, időben ott lehetünk az ascoti versenyen.

Ez olyan alkalom volt, amikor a rabok beszélgethetnek. Az ügyeletes börtönőr jól szórakozott a monológon. Rustem folytatta:

- Az a Gray lány éppen aznap ment feleségül Lukehoz, amikor minket elítéltek. Ez aztán igazán nagy illetlenség!

V É G E

